

ROMÂNIA 2024

MANUALUL LUPTEI POLITICE SUVERANISTE

Bogdan VASILE

ROMÂNIA 2024

MANUAL DE LUPTĂ CIVICĂ ȘI POLITICĂ PENTRU SUVERANIȘTI

Autor

Bogdan VASILE

2023

www.romania2024.org

contact@romania2024.org

© 2023 Toate drepturile sunt rezervate

Nici o parte nu poate fi reprodusă fără aprobarea scrisă a autorului

CUPRINS

INTRODUCERE	. 4
1. DESPRE DREPTATE ȘI JUSTIȚIE SOCIALĂ	. 7
2. DESPRE EDUCAȚIE, NATURA UMANĂ ȘI BANI	. 19
3. ELEMENTE FUNDAMENTALE DE ORGANIZARE ȘI COMUNICARE	. 30
4. CONSTRUCȚIA ECHIPELOR ȘI MANAGEMENTUL CONFLICTELOR	. 38
5. DESPRE PUTERE. SURSE ȘI PÂRGHII. ACTIVISMUL CIVIC	. 46
6. FORME DE GUVERNĂMÂNT. ANALIZĂ COMPARATĂ	. 57
7. ORGANIZARE ADMINISTRATIVĂ. INSTITUȚII PUBLICE SCRUTINUL ELECTORAL.	. 63
8. PROGRAMUL POLITIC. ELEMENTE ESENȚIALE. METODE DE MANIPULARE	. 72
9. PROFILUL POLITICIANULUI NAȚIONALIST	. 83
10. ROMÂNIA. RELAȚII INTERNAȚIONALE ȘI GEOPOLITICĂ.	. 89
CONCLUZII FINALE	. 97
BIBLIOGRAFIE	. 98

INTRODUCERE

În țara dăruită de creație cu de toate astăzi se trăiește în sărăcie.

Din vatra sa milenară neamul românesc ziditor de civilizație fuge astăzi în lumea largă.

Creatorii de valori din România muncesc astăzi la stăpân străin.

Instituțiile poporului român jefuiesc, batjocoresc și trădează astăzi cu impunitate.

În România în care s-a murit pentru libertate și progres astăzi școlile strică morala, spitalele ruinează sănătatea, drumurile rup mașini, biserica face politică, fiscul protejează pe străini, serviciile secrete sabotează capitalul românesc, drapelul este dat jos de pe instituții, intelectualii înjură simbolurile culturale românești, justiția ignoră legea, parlamentul vinde averea românilor, guvernul împrumută poporul pe viață iar acestea se întâmplă în timp ce în jurul României viitorul omenirii constă în excelență, competitivitate și strălucirea spiritului uman.

Neamul românesc este sub asediu. Neamul românesc pierde teren. Neamul românesc se stinge.

Vin așadar și întreb ce șanse mai are neamul românesc de a rămâne în istorie ca prezență vie și nu ca amintire?

Ce putem învăța din tragedia dispariției unor civilizații uriașe precum sumerienii, perșii și fenicienii din Orientul Mijlociu sau maișii, aztecii și incașii în America Centrală și de Sud? Cu toții erau mândri de istoria lor. Cu toții se simțeau nemuritori.

Și toți au fost sub asediu. Și toți au pierdut teren. Și toți s-au stins.

Cine, cum și ce mai poate face pentru a salva de la dispariție neamul românesc?

Răspunsul meu la aceste întrebări este înființarea unicei școli politice naționaliste din România postdecembristă intitulată "România 2024" ale cărei materiale audio/video se află online pe situl www.romania2024.org și în această carte de învățătură.

Acest manual de luptă civică și politică naționalistă este pumnul ce îl pun în pieptul furtunii globaliste. Forța pumnului meu este însă dată doar de cei care vor citi, care vor înțelege și care apoi vor face ce trebuie făcut pentru ca suveraniștii români să preia puterea în stat.

Fiecare idee cuprinsă în acest manual își are rădăcina în crezul cu care închei această scurtă introducere, crez izvorât din cele trei valori morale fundamentale cu ajutorul cărora s-a clădit România și anume curățenia sufletească, iubirea de neam românesc și educația personală.

Nu am scris pentru academicieni și nici pentru teoreticienii politicii românești ci am scris simplu și concis pentru a putea fi înțeles de toți românii mei care astăzi nu au nevoie de încă o carte plină de cuvinte frumoase ci de un *ghid practic de luptă civică și politică*.

Crezul Meu

Mă leg să pun dănuirea neamului meu românesc mai presus de orice dorințe și interese personale.

Recunoscând că stăpânirea străinilor ne aduce pieirea sufletească și națională mă leg să lupt pentru renașterea, suveranitatea și prosperitatea neamului meu românesc.

Când îmi va fi cel mai greu mă leg să iau voință și încredere din tăria jertfei sfinte a eroilor neamului.

Și nu voi renunța!

Și nu mă voi îndoii!

Și voi izbândi! România Românilor, Numai a Românilor și a Tuturor Românilor!

CINE SUNT EU?

Sunt român, născut, crescut și educat în România într-o familie de militari iubitori de neam românesc. Tatăl meu, la vremea aceea având gradul de General Locotenent și funcția de șef al Direcției de Contrainformații Militare pe țară, a fost modelul meu moral și spiritual în primii ani de viață. În această familie am învățat să respect adevărul, onoarea personală și munca cinstită.

Mai târziu, pe lângă studii profesionale lingvistice și în domeniul hotelier, pasiunea pentru istorie și pentru politică mi-a călăuzit pașii către instituții de învățământ prestigioase precum Cornell University, Harvard University și Oxford University unde am studiat discipline precum managementul financiar, implicarea civică și filosofia politică. După o carieră de aproape 10 ani în rolul de Director de Protocol pentru un birou de comerț exterior și investiții pe piețele bursiere internaționale am petrecut următorii 10 ani în domeniul hotelier unde am avut roluri de management în cadrul unora dintre cele mai luxoase companii hoteliere din lume. În prezent locuiesc în Marea Britanie unde mulțumită unei reputații impecabile și a atitudinii mele profesionale, oneste și camaraderești am lucrat pentru Departamentul de Justiție din Marea Britanie în calitate de interpret și traducător specializat în Dreptul Englez. Intenționez să revin definitiv în România în foarte scurt timp.

Iubirea de neam și atracția intelectuală pentru istorie și pentru politică au avut ca rezultat implicarea mea în lupta naționaliștilor români pentru salvarea neamului românesc de la distrugerea provocată de dușmanii din interior precum și de către cei din exterior. Din această luptă au rezultat o primă carte de învățătură intitulată *”Îndreptarul Renașterii Neamului Românesc”* și înregistrată la Biblioteca Națională a României sub numărul ISBN 978-973-0-34650-3, un website de educație civică ce poate fi vizitat la adresa de web www.romaniaromanilor.org, o

pagină de comentarii politice pe Facebook intitulată și ea "România Românilor" și acum această carte și un al doilea sit online, *www.romania2024.org*, specializat pe pregătirea unei noi elite românești curate la suflet, educate și iubitoare de neam.

Fie ca învățăturile cuprinse între filele acestei cărți să ne ajute să spargem asediul, să recuperăm terenul pierdut și să nu ne stingem ca neam.

Așa să ne ajute Dumnezeu!

CAPITOLUL 1

DESPRE DREPTATE ȘI JUSTIȚIE SOCIALĂ

”Cred că prima datorie a societății este să fie dreaptă...”

Alexander Hamilton

Foarte mulți oameni văd răul și vor să îl oprească însă nu știu cum să o facă. Mulți oameni cheamă la acțiune dar nu au educația necesară pentru a organiza mulțimea. Cei mai mulți dintre noi nici nu-și pot imagina opoziția formidabilă a dușmanilor neamului românesc și de aceea privesc simplist lupta civică și politică.

Pentru toți aceștia am imaginat această unică școală politică naționalistă ca pe o cursă cu 10 obstacole, poporul român fiind alergătorul iar dușmanii săi fiind cei ce ridică obstacole în calea bunăstării sale.

Fiecare obstacol prezent în această carte reprezintă o bătălie individuală cu noi înșine pentru că și răul dar și binele se află simultan în mintea și în sufletul fiecăruia dintre noi. Atât timp cât cititorul este curat la suflet și iubitor de neam românesc educația cuprinsă între filele acestui manual îl vor ajuta să dobândească acele cunoștințe despre lume și viață pe care le au doar elitele economice, politice și militare care conduc lumea.

Am structurat această veritabilă călătorie inițiativă în jurul unei serii de răspunsuri la marile întrebări care frământă neamul românesc precum ce este dreptatea, ce trebuie să știe un om educat, cum putem comunica eficient cu cei din jurul nostru, cum ne putem organiza, cum putem rezolva conflictele dintre noi, care sunt elitele conducătoare, cum arată societatea în care dorim să trăim, cum arată liderul ideal și care este locul nostru în lume.

În paginile acestui manual precum și în prelegerile filmate disponibile pe situl ”România 2024” găsiți răspunsuri detaliate la aceste întrebări și instrucțiuni legate de metodele practice pe care le avem la dispoziție pentru a da viață acestor aspirații de progres și prosperitate.

Citiți cu atenție fiecare capitol și încercați să puneți în aplicare tehnicile prezentate aici pentru că până la urmă scopul final al cunoașterii este acțiunea.

Începem acest prim capitol cu câteva întrebări. Ce este drept? Ce este corect în viață? Unde se termină răul și unde începe binele? Există cu adevărat bine și rău? Sunt ele separate? Cine decide ce este bine sau rău? De unde știm că ceva este bine sau rău? De ce unii oameni răi trăiesc mai bine decât oamenii buni? De ce răul controlează elitele politice, militare și economice? De ce oamenii buni nu sunt băgați în seamă atunci când se iau decizii cruciale pentru binele unei comunități? Rămâne definiția binelui aceeași peste timp sau se schimbă în funcție vremuri?

În acest capitol vom discuta cele două aspecte fundamentale, dreptatea la nivel societal și dreptatea la nivel individual și veți vedea că în prezent cele două sunt foarte diferite pentru că dacă în general toți operăm conform zicalei ”să fie bine, să nu fie rău”, în realitate fiecare dintre noi avem opinii diferite despre bine și despre rău și la fel de diferite despre ce este bine pentru societate în comparație cu ce este bine pentru individ. În prima parte vom discuta despre societate în general iar în partea a doua vom discuta despre noi, despre realitatea vieții de zi cu zi care ne pune mereu să alegem între bine și rău, să judecăm pe cei din jurul nostru și să decidem pe ce drum mergem în funcție de stimuli externi.

Răspunsurile la toate aceste întrebări sunt atât de diferite cum nici nu vă imaginați. Deși credeți că operăm cu toții cu același model al lumii înconjurătoare, adevărul este că fiecare intrăm în viața adultă purtând în minte doar o variantă din multele variante existente în umanitate. Și trecutul și prezentul și viitorul acționează constant cu forțe egale unul împotriva celuilalt pentru a schimba modelul de bine și rău din mințile noastre și dacă nu devenim conștienți de aceste realități suntem foarte vulnerabili atunci când încercăm să facem politică sau să devenim activiști civici.

Vă dau aici un simplu exemplu din istoria recentă a României. În urma loviturii de stat din decembrie 1989 regimul socialist este înlăturat și întregul popor primește cu brațele deschise pe colonizatorii occidentali care timp de trei decenii distrug tot ce este de valoare în România. Tinerii din anii ‘90 sprijină cu încredere modelul occidental deși acesta vine din partea unor imperii colonialiste care de 500 de ani au ca sursă a prosperității jaful din coloniile lumii. Bursierii Soros din România nu erau la acea vreme tineri proști ci erau aleși dintre cei inteligenți și cu rezultate bune la învățătură, mulți dintre ei provenind din familii cu stare. Vin acum și vă întreb, care erau normele de bine și rău atunci? De ce au sărit românii în barca aceasta a colonizatorilor? Astăzi ne aflăm din nou la o răscruce de drumuri istorice la fel de mare ca și cea din 1989. Lumea se schimbă din nou sub ochii noștri și nu vrem ca neamul meu românesc să aleagă din nou pe baza unor criterii superficiale. De aceea am lansat această școală politică naționalistă, pentru a evita greșelile din trecut.

În antichitate celebrul filosof grec Platon definea dreptatea ca pe o virtute umană cu ajutorul căreia omul trebuia să mențină un echilibru între rațiune, dorință și spirit însă tot el punea statul deasupra individului, exact modelul regimului totalitar de astăzi. La rândul său Aristotel, discipolul lui Platon, chiar declara că unii oameni trebuie tratați diferit în fața legii deoarece unii sunt sclavi în mod natural. În mod paradoxal, ticăloșia vremurilor moderne arată exact asta și anume că legea este respectată doar de către sclavi și că elitele sunt mereu deasupra legilor pe modelul aristotelian. Să nu uităm deasemenea că Alexandru Macedon cunoscut și sub numele de Alexandru cel Mare a fost discipolul lui Aristotel deci a aplicat norme morale foarte diferite de cele cu care operăm noi astăzi. Mai aproape de vremurile noastre, în secolul al XIII-lea, în plin ev medieval, preotul franciscan și filosoful italian Thomas Aquinas definea dreptatea ca actul de a da cuiva ce i se cuvine indiferent de pătura socială din care aparține acesta dar ”ce i se cuvine” rămânea tot în sfera subiectivismului personal. În zilele noastre trăim cu norma morală a dreptății propusă de Immanuel Kant, filosoful iluminist german, fiind, în teorie, cu toții egali în fața legii. Știm cu toții deja că acest model este o utopie. Este suficient să privim în jurul nostru la prăpădul războaielor, al foametei,

al molimilor și al prăbușirii culturale la nivel mondial pentru a înțelege că trebuie să redefinim ce sunt dreptatea și justiția socială chiar la începutul acestui efort educativ.

Orice discuție serioasă despre politică, despre civism și despre economie trebuie să pornească de la conceptul de dreptate și de justiție socială deoarece chiar societatea umană și statul se sprijină pe acest concept. Cu toții aprobăm sau dezaprobăm, sprijinim sau ne împotrivim, admonestăm sau felicităm și acționăm sau nu acționăm, toate acestea în funcție de ceea ce considerăm noi a fi drept, corect, echitabil, proporțional sau benefic în viață.

Cu alte cuvinte cu toții reacționăm la evenimentele din jurul nostru în funcție de o veritabilă hartă morală pe care am desenat repere cu ajutorul cărora ne formăm dorințele, visurile și pretențiile pe care le avem de la politicieni și de la elitele conducătoare în stat.

Cu toate că purtăm cu toții în conștiință o astfel de hartă morală puțini realizăm faptul că harta fiecăruia dintre noi este diferită de hărțile celorlalți oameni din societate pentru că la construcția acesteia nu am participat noi ci cei din jurul nostru, părinții, rudele, școala și prietenii și fiecare dintre noi avem, nu-i așa, un set diferit de părinți, de profesori și de prieteni. Suntem, altfel spus, produsul altora și gândim și simțim așa cum aceștia ne-au desenat harta morală în primii noștri ani de viață.

Această distorsiune este amplificată în momentul în care ne apucăm să analizăm căile și mijloacele folosite pentru atingerea unui obiectiv sau altul, oricât de benefic ar fi acesta. În funcție de harta morală la care ne referim suntem ori adepții filosofiei de viață "scopul scuză mijloacele" apărută în lucrarea *Eroinele* scrisă de poetul antic Ovidiu (deși toți o atribuie omului de stat italian renascentist pe numele său Niccolò di Bernardo dei Machiavelli) sau mergem pe calea opusă și anume că scopul nu este scuză iar mijloacele sunt la fel de importante ca și scopul pe care vrem să-l obținem.

Și de aici începe comedia umană, ca să folosesc titlul unei capodopere a scriitorului francez Honoré de Balzac, unii aprobăm violența de limbaj ca formă de curaj civic, alții suntem de acord cu violența fizică spunând că bătaia e ruptă din Rai, mulți dintre noi cădem în capcana lui "a furat dar a și făcut ceva pentru oameni" și covârșitoarea majoritate credem că știm ce este bine din punct de vedere politic pentru că, nu-i așa, cutare este educat, vorbește bine și promite să ne dea exact ce vrem noi să avem, o viață bună, conform definiției personale de bine, de dreptate și de justiție socială.

Realitatea vieții este însă cu totul alta și despre această realitate învățăm astăzi în primul capitol al școlii politice "*România 2024*". La finalul acestui modul vom putea identifica binele și dreptatea pe criterii obiective în așa fel încât să putem opera cu ele în orice context social, economic și politic și în orice perioadă istorică. Astfel înarmați vom deveni mult mai pragmatici, mult mai critici și mult mai atenți atunci când vine vremea marilor decizii civice cum este votul.

În domeniul filosofiei politice există trei curente diferite de gândire atunci când oamenii încearcă să decidă ce este drept, ce este corect și ce este moral de făcut într-o situație sau alta. Aceste trei abordări izvorăsc din viața reală, viața de zi cu zi, și chiar dacă nu aveți o educație de specialitate veți vedea din cele prezentate că faceți parte dintr-una sau alta din aceste curente de gândire.

Primul curent este cel utilitarist care propune metode pentru satisfacerea dorințelor celui mai mare număr de oameni într-o societate. Un fel de a spune că binele comun este mai important decât binele individual. Aici își face veacul de multe decenii toată gașca antiromânească a partidelor mari cum sunt P.S.D., P.N.L., U.S.R., U.D.M.R. și partidele lor balama mai noi precum P.M.P., A.U.R., A.L.D.E, Forța Dreptei și Pro România care acum preiau mai pe față sau în secret foști membri P.S.D., P.N.L. și U.S.R. din teritoriu și care promit binele comun ignorând complet individul.

Al doilea curent de gândire politică este cel care încurajează libertatea de alegere a individului aflat într-o societate cu economie de piață. Aici regăsim partidele politice nou înființate care încearcă să atragă oamenii dezamăgiți de segregarea impusă de elita politică menționată mai sus. *"Votați-ne pe noi pentru că vă protejăm drepturile individuale și vă lăsăm liberi să faceți ce vreți voi"*, acesta este strigătul de luptă al noilor formațiuni politice.

Al treilea curent de gândire politică este și cel mai rar și ocolit de ambele tabere și anume *cultivarea virtuții personale pentru atingerea binelui comun*. Este de altfel modelul politic cel mai greu de implementat pentru că cere individului să se educe pentru a înțelege felul în care drepturile și libertățile sale pot funcționa împreună cu drepturile și libertățile celorlalți semeni din societate pentru binele comun bazat însă pe individul educat și nu pe sclavul care cerșește bunăvoința statului. Această a treia cale oferă poporului șansa să se implice direct în treburile politice ale cetății printr-un vot corect și printr-o viață civică activă care aduce beneficii tuturor.

Întrebați-vă câți politicieni vă cer să vă educați și câți politicieni fac efortul de a vă educa ei pe voi? Câți dintre ei vă cer să faceți și altceva în afară de a-i vota pe ei?

Aici se află diferența dintre utilitariștii de la putere, libertarienii din afara puterii și politicienii autentici care vă oferă ceea ce este mai bun din ambele lumi cu condiția ca voi să realizați acel echilibru și nu ei.

Exact în dialectica dintre primele două curente de gândire se află absolut toată arderea politică din presă, toată lupta generată de programele politice ale partidelor și scandalurile din presă între exponenții unui curent sau al altuia. Aici vă pierdeți cu totul în detalii aparent importante pe moment însă care nu vă ajută deloc pe termen lung și tot aici vă găsiți preferații politici uitând că niciunul dintre ei nu vă educă ci vă oferă salvarea doar dacă îi alegeți pe ei.

Fie că vă certați pe motiv de agresiuni militare, ori dacă să se legitimizeze căsătoria homosexuală, sau să se anuleze sau nu pensiile speciale, în realitate nu faceți altceva decât să jucați teatrul primelor două curente politice menționate uitând că niciunul dintre ele nu vă poate oferi o societate în care voi să fiți stăpâni fără a avea nevoie de arbitri, de elite rupte de interesele voastre care de îndată ce sunt votate uită de voi până la următoarele alegeri.

Haideți așadar să tragem câteva linii imaginare în nisipul discuției și să definim patru pași importanți, primii pe care-i facem pentru a descoperi cum arată societatea în care vrem să trăim și cum putem obține acest rezultat. Pașii au fost definiți de către faimosul profesor de filosofie politică John Rawls în lucrarea sa intitulată *O Teorie despre Dreptate*.

1. Modelul prezent al civilizației noastre este profund nedrept
2. La finalul copilăriei începem să operăm cu concepte care nu ne aparțin și trăim cum vor alții
3. Cu toții știm ce trebuie schimbat pentru a trăi bine
4. Ce putem face pentru a schimba societatea actuală?

Vom discuta pe scurt despre toate aceste premize iar la final vom construi modelul rațional, realist, pe care trebuie să-l folosim pentru a înțelege lumea din jur și ce putem noi face pentru a o schimba.

1. Modelul prezent al civilizației noastre este profund nedrept.

Atunci când 90% din venitul mondial intră în buzunarele a doar 10% dintre noi, atunci când cei mai săraci dintre noi trăiesc în medie cu zece ani mai puțin decât cei mai bogați și atunci când sutele de organizații politice internaționale nu pot pune capăt foametei, molimelor și războaielor, atunci știm cu siguranță că modelul civilizațional prezent este nedrept. Suntem însă orbiți de ritmul vieții și de cea mai mare iluzie pe care occidentul colonialist o promovează încă, aceea că dacă muncim din greu și facem sacrificii vom deveni cu toții foarte bogați și fericiți. John Rawls era și un statistician foarte priceput și a observat că poveștile de succes ale unora care au fost săraci și au ajuns super bogați sunt atât de puține la scară globală încât nici măcar nu pot fi luate în considerare în teoria politică. Cu toate acestea elitele politice, militare și economice continuă să promoveze minciuna aceasta pentru că altfel ar fi nevoite să recunoască adevărul că doar o reformare totală a societății poate duce la bunăstare iar asta ar însemna pierderea tuturor privilegiilor elitei.

An de an urmăriți nesfârșite discuții, citiți mii de pagini de programe politice și treceți de la un partid la altul căutând dreptatea însă toate aceste polemici și lupte civice se pierd în sumedenia de detalii legate de metode, de interese partizane și de limitările impuse de situația geopolitică. Și așa se pierde vremea, așa trec anii, așa se perpetuează o stare de profundă nedreptate pe care elitele, adică cei mai instruiți, finanțați și perfect poziționați dintre noi nu au niciun interes să o schimbe.

Din acest blocaj peren John Rawls a ieșit propunând un model de gândire simplu, accesibil tuturor membrilor societății fiind realist și realizabil.

Să vedem așadar de ce este profund nedreaptă viața în România și mai ales ce puteți face voi pentru a schimba această stare de lucruri. Acesta este miezul discuției din acest capitol și dacă îl înțelegeți atunci veți ști cum să vă poziționați obiectiv indiferent de ce vă spun politicienii care vă cerșesc votul din patru în patru ani.

Ajungem la a doua premiză:

2. La finalul copilăriei începem să operăm cu concepte care nu ne aparțin și trăim cum vor alții

Problema fundamentală este că cei care se nasc în familii privilegiate sunt protejați încă de la început și astfel nu au nevoie să facă eforturi mari pentru a înțelege cum ar fi fost viața lor dacă s-ar fi născut săraci. Astfel, aceștia cresc într-un mediu care le modelează gândirea în așa fel încât odată intrați în viața adultă acționează conform

mediului în care au crescut iar acest model societal perpetuează nedreptăți care se repetă la nesfârșit.

Cu alte cuvinte, chiar dacă săracii și bogații, puternicii și slabii, sănătoșii și bolnavii, imigranții și nativii s-ar așeza împreună în jurul unei mese să negocieze un ipotetic contract social rezultatul ar fi dominat de cei bogați, puternici, sănătoși și nativi ai locului datorită puterii acestora mult superioare celorlalți, de aici și dezechilibrul din societate pe care îl vedem în jurul nostru oriunde privim.

Dacă acesta este modelul nedorit atunci cum putem identifica în ce fel arată modelul dorit, societatea dreaptă în care am vrea să trăim?

Pentru a răspunde la această întrebare esențială vom folosi modelul lansat de profesorul Rawls, model numit "*Vălul Necunoașterii*" titlul original în engleză fiind "*The Veil of Ignorance*".

Acest model ne cere să ignorăm complet modelele care ni se impun astăzi, poveștile de succes material promovate de mass media comercială sau parcursul profesional la modă în fiecare societate. În schimb, hai să ne imaginăm că intrăm în această lume fără prejudecăți, fără sugestii din partea familiei, a prietenilor și a societății. Dacă de exemplu ați putea alege înainte de naștere în ce pătură socială, pe ce continent și în ce familie să vă nașteți atunci ați alege să fiți un prunc african născut în deșerturile africane sau un nou născut alb în Elveția, într-o familie de bancheri? Observați cum chiar această întrebare simplă naște erori fundamentale deoarece intrarea noastră în casa bogaților așează pe umerii noștri nedreptăți seculare cu ajutorul cărora s-au făcut averile vestului pe când în deșertul african avem pe umeri obida asupririi coloniale ale puterilor europene care au secătuit continentul timp de secole.

Acest exercițiu imaginar ne ajută să înțelegem că odată intrați în lume neprogramați social putem căuta singuri modele de viață care să corespundă pe deplin abilităților noastre moștenite sau câpătate prin efort personal, circumstanțelor în care ne aflăm și ambiției cu care pornim la drum.

Cu alte cuvinte, lumea arată în halul deplorabil în care arată astăzi pentru că nedreptățile sunt perpetuate prin educație și prin influența anturajului iar aceste forțe nu ne permit să judecăm obiectiv situația noastră ci ne țin prizonierii unor standarde care de cele mai multe ori ne sunt străine. De îndată ce ne eliberăm de subiectivismul partizan al păturii sociale în care trăim avem șansa să ajungem la adevăr și să știm cu adevărat cum să reparăm marile nedreptăți cu care se confruntă omenirea.

Concluzia celei de-a doua premize este extrem de importantă și vă ajută să înțelegeți că dreptatea este relativă în societatea actuală. Degeaba vorbim noi despre sărăcie unei audiențe formate din parlamentari, degeaba cerem suveranitate unor colonizatori și degeaba cerem spitale, drumuri și școli unor elite care își asigură sănătatea, transportul și educația pe canale private, diferite de cele folosite de noi cei aflați la periferia lumii în care trăiesc elitele. Cu alte cuvinte, dacă vrem să izbândim în lupta noastră pentru o viață mai bună atunci trebuie să redefinim regulile jocului în societate iar premiza a treia a lui Rawls ne arată exact cum să facem asta.

3. *Cu toții știm ce trebuie schimbat pentru a trăi bine*

Dacă nu am avea habar deloc despre normele societății actuale, dacă nu am avea modele occidentale sau orientale și dacă nu am fi prizonierii păturii sociale în care ne-am născut atunci cu toții am avea cam aceeași imagine a societății în care am vrea să trăim și anume:

- A. Am vrea școli foarte bune pentru copiii noștri, școli care să-i învețe să se descurce în viața reală și nu cea forțat corporatistă în care inteligența intelectuală este prințul în timp ce inteligența emoțională este cerșetorul, ca să-l parafralez pe scriitorul american Mark Twain.
- B. Apoi am vrea spitale în care să fim tratați de problemele acute și învățați cum să trăim o viață sănătoasă, cum să ne hrănim corect și cum să evităm bolile.
- C. Am vrea o justiție dreaptă și acces la aceasta pentru a fi apărați în cazul în care suntem nedreptățiți și ca individ sau ca stat.
- D. Și am mai vrea în al patrulea rând un adăpost decent deasupra capului în care să ne trăim viața așa cum dorim.

Așadar dacă este întrebat poporul știe deja în ce model societal ar dori să trăiască, din păcate acesta potrivit-se în prezent doar câtorva țări de pe Terra cum sunt Elveția, Monaco sau Finlanda în timp ce covârșitoarea majoritate a țărilor lumii nereușind să ofere cetățenilor săi modelul dorit.

Evident că în realitate problematica este mai complexă însă la nivel conceptual putem, începând de astăzi, să aplicăm această metodă a *Vălului Necunoașterii* pentru a afla răspunsul la orice întrebare legată de societatea în care vrem să trăim.

De fiecare dată când ne întrebăm unde să alocăm resursele unui stat, fie ele umane sau materiale, trebuie să folosim metoda vălului și să ne punem întrebarea următoare:

Aș fi fericit să mă nasc în țara asta indiferent de pătură socială, familie sau oraș pentru că este o societate dreaptă?

Acesta este conceptul fundamental pe care vreau să-l luați cu voi din acest prim capitol și anume acela că singura societate în care merită să trăim noi și copii noștri este aceea în care indiferent în ce pătură socială, familie sau oraș te naști ai acces la aceeași calitate a vieții ca toți ceilalți cetățeni. Ești educat corect, ești îngrijit corect și ești protejat corect. Aceasta este o societate dreaptă și așa arată o dreptate pentru toți protejată de stat și promovată de elitele sale. Atenție, cei bogați pot trăi cum vor la ei acasă însă atunci când și ei apelează la serviciile publice acestea trebuie să fie aceleași pentru toți.

De răspunsul la această întrebare depinde pasul al patrulea și ultim și anume ce este de făcut, ce putem noi face pentru a construi acea societate dreaptă, justă, care știm cu toții cum arată?

Ajungem acum la ultimul pas pe drumul croit de teoria vălului profesorului Rawls, ce putem face pentru a obține societatea aceasta în care să vrem să trăim?

4. Ce putem face pentru a schimba societatea actuală?

Totul depinde de priorități, de severitatea problemelor care afectează fiecare societate și de resursele disponibile. Unele țări au probleme grave de poluare, altele sunt afectate de foamete în timp ce multe altele suferă de pe urma unei educații dezastruoase. Putem aplica metoda vâului oricărui domeniu deficitar, să luăm educația ca exemplu, am fi fericiți să ne naștem în România dacă educația ar fi elementul decisiv? Este sistemul de învățământ românesc competitiv? Învăță copiii noștri elemente esențiale succesului în viața adultă? Au toți copiii acces la același nivel de profesionalism indiferent de pătura socială în care se nasc și în care cresc? Sunt profesorii români modele de conduită morală în viața particulară? Sunt absolvenții de școală respectați în societate și duc ei o viață împlinită? Alt domeniu poate fi cel medical și ne putem pune aceleași întrebări și putem face asta cu fiecare domeniu în care România suferă enorm în timpurile noastre.

Înainte să trecem la partea a doua a acestui capitol referitor la dreptate și justiție socială vreau să tragem o concluzie importantă și anume aceea că cel mai eficient ghid pentru a descoperi cum arată o societate dreaptă este metoda vâului lui Rawls prin care aflăm cum ar trebui să transformăm România pentru ca fiecărui cetățean să-i fie indiferent din ce pătură socială, familie sau oraș se trage pentru că accesul la elementele definitorii ale unei societăți de succes îi este asigurat în permanență, mă refer aici la educație, la sănătate, la justiție și la casa în care trăiește împreună cu familia sa.

Iată așadar modelul de dreptate la nivel de societate în ansamblul său. Ce ne facem însă cu dreptatea așa cum este ea văzută la nivel de individ, cum judecă individul ce este drept și nedrept în relațiile sale cu cei din jur și nu la nivel societal.

Întreb asta pentru că noi oamenii suntem pricepuți să imaginăm o societate dreaptă însă nu știm cum să luăm decizii individuale, nu știm să judecăm la rece în cazuri dificile în care consecințele sunt greu de anticipat și astfel de cele mai multe ori rămânem cu modelul imaginar de societate pentru că nu avem exercițiul de a lua decizii drepte, corecte și în consens cu valorile proprii.

Încep cu o problemă clasică prezentată chiar în introducerea făcută de profesorul american Michael Sandel la cursul său de dreptate și justiție socială ținut la universitatea Harvard din Cambridge, Massachusetts, S.U.A., numele original în engleză fiind *"Justice. What is the right thing to do?"*

Imaginați-vă că vă aflați singur într-un vagonet într-o mină de cărbune care aleargă cu viteză la vale pe șine pentru că i s-au stricat frânele. La un moment dat, în plină viteză observați că vă apropiați de capătul tunelului iar acolo sunt cinci muncitori pe care îi veți omorî cu siguranță dacă îi loviți cu vagonetul. Nu puteți opri iar ei nu se pot da la o parte chiar dacă vă văd din timp. Cu câteva secunde înainte de impact observați în partea dreaptă un rest de șină care duce la alt tunel iar acolo se află doar un singur muncitor. Aveți așadar, dintr-o dată, două opțiuni, să omorâți cinci muncitori sau să omorâți unul singur. Întrebarea mea este ce opțiune alegeți știind că nu puteți opri, nu aveți alte opțiuni și niciunul dintre ei nu pot scăpa cu viață dacă este lovit.

Opriți-vă aici pentru câteva momente și gândiți cu sinceritate ce soluție ați alege dacă ați fi în locul minerului din vagonet.

Cele două opțiuni sunt uciderea a cinci oameni sau uciderea unui singur om și atunci când au de ales majoritatea covârșitoare ar alege să tragă vagonetul în dreapta și să omoare un singur om pentru că cinci oameni salvați pare un gest moral superior, să omori un singur om este "mai bine" decât să omori cinci, decizia "dreaptă" este să omori "doar" un om pentru a salva cinci.

Haideți acum să privim aceeași problemă din alt unghi. Presupunem că scenariul este același, un miner este singur într-un vagonet care se îndreaptă fără frâne înspre cei cinci mineri. De data asta însă nu sunteți minerul din vagonet ci vă aflați deasupra pe o platformă și priviți la scena tragică de sub voi. Nu îl vedeți pe cel de-al șaselea miner, cel aflat singur în dreapta. Lângă voi pe platformă se află un alt om gras și pentru a-i salva pe cei cinci decideți să-l împingeți pe acesta jos pe șine în așa fel încât vagonetul să intre în el, să-l omoare dar în felul acesta să-i salveze pe cei cinci din față.

Vin și vă întreb din nou, mai ales pe cei care ați ales varianta uciderii minerului izolat din dreapta, sunteți de acord de data asta să-l împingeți jos de pe platformă pe cel gras de lângă dumneavoastră pentru ca moartea acestuia, un singur om, să salveze pe ceilalți cinci?

Opriti-vă din nou și gândiți cu sinceritate dacă moartea unui singur om mai este de preferat morții celor cinci însă de data aceasta vorbim de decizia de a împinge pe cel de pe platformă în loc de decizia de a cârmi vagonetul înspre dreapta pentru a omori pe acel miner izolat din prima ipoteză.

O altă variantă a acestei probleme este prezentată în formatul următor. Sunteți un doctor aflat în tură la secția urgențe a unui spital. La un moment dat sunt aduși în salon cinci răniți ușor și un rănit grav. Ca și medic aveți doar două opțiuni, să-i tratați toată ziua pe cei cinci și să-i salvați cu prețul decesului celui rănit grav sau să-l salvați pe cel rănit grav dar să-i pierdeți pe toți ceilalți cinci.

Opriti-vă din nou pentru câteva clipe și gândiți cu sinceritate ce soluție ați alege respectând regulile jocului acesta intelectual și pretinzând că nu aveți nicio altă soluție în afara celor date.

De îndată ce decideți schimbați scenariul și considerați că doar cei cinci răniți sunt aduși la spital și fiecare dintre ei are nevoie de un organ diferit pentru a fi salvat. Unul are nevoie de inimă, doi au nevoie de câte un rinichi fiecare, al patrulea de ficat și al cincilea de pancreas. Sunteți într-o situație disperată deoarece în acel moment nu există donori care să doneze acele organe însă la spital vine în acel moment un om perfect sănătos care așteaptă în camera alăturată să ia rezultatele la analize. Ca medic aveți dintr-o dată o nouă opțiune, să-l adormiți pe noul venit și să prelevați de la el organele necesare, acesta să moară dar cei cinci să fie salvați. Adică salvarea celor mulți prin sacrificiul unui singur om.

Opriti-vă din nou pentru câteva momente și gândiți cu sinceritate ce soluție ați alege.

Vi se mai pare soluția inițială de salvare a celor cinci potrivită?

Concluzia celor două probleme este că reacția inițială de a salva pe cei mulți în detrimentul unui singur om este foarte relativă și depinde integral de circumstanțe.

Această abordare seamănă foarte mult cu politica "binelui comun" în detrimentul "binelui individual".

Ajungem așadar cu discuția la un punct foarte important și anume la diferența dintre decizia luată în funcție de consecințe (a omorî un singur om pentru a salva cinci indiferent de circumstanțe) față de decizia categorică luată indiferent de consecințe de a omorî cinci în loc să moară un singur om adică bazată pe anumite drepturi și îndatoriri care nu țin seama de circumstanțe.

Avem așadar o diferență uriașă între deciziile pe care le luăm în funcție de impactul pe care ele le pot avea și cele pe care le luăm pentru că așa este drept, așa este just, indiferent de consecințe.

Din punct de vedere teoretic există două școli de moralitate, de dreptate, cea bazată pe consecințe, numită și utilitaristă, lansată de filosoful englez Jeremy Bentham în secolul al XVIII-lea și cea bazată pe valori categorice lansată tot în secolul al XVIII-lea de filosoful german Emmanuel Kant. Aceștia doi împreună cu alte nume celebre precum Aristotel, John Locke și John Stuart Mill, cu toții au încercat să deslușească același lucru, ce este drept, echitabil, just și dacă decizia corectă trebuie să fie luată în funcție de circumstanțele de moment sau trebuie să fie categorică, să nu se schimbe în funcție de toanele, abilitățile și interesele celor care iau decizii.

Dincolo de complexitățile filosofiei politice dilema este simplă, *care este societatea mai bună, cea care pune interesele celor mulți deasupra intereselor individuale sau invers, cea care protejează drepturile individului în fața societății?*

Până la urmă ce vreau să luați cu voi din acest prim capitol de educație politică este întrebarea următoare, *vreau binele societății în ciuda binelui meu, vreau binele meu în ciuda societății sau vreau binele societății prin prisma binelui meu?* Aici vreau să vă clarificați poziția pentru că în funcție de asta veți ști cu cine să votați și veți ști cărui politician să-i dați încrederea voastră și susținerea politică.

Aici vreau să vă opriți din nou pentru câteva momente pentru a observa imensa dificultate pe care o avem noi oamenii atunci când trebuie să alegem între interesul personal și datoria abstractă a unui concept extern precum binele societății, între reacția instinctuală, de moment și constrângerea unor norme stricte, stabile și independente de natura umană. Într-un fel noi oamenii vrem ceva care în teorie arată frumos însă suntem gata să încălcăm și să ignorăm acel ceva de îndată ce circumstanțele personale se schimbă. Aici se află unul dintre marile secrete ale omenirii, abilitatea de a face ceea ce este drept și just în ciuda circumstanțelor și a consecințelor personale și de moment. În acest creuzet uman arde substanța cea mai potentă din punct de vedere creativ și anume conștiința superioară împotriva instinctelor sau a necesității personale.

Iată în încheierea acestui capitol câteva provocări pentru voi, câteva exemple din viața reală care vă vor pune în poziția de a alege întâietatea societății sau întâietatea individului. Nu uitați însă ce v-am spus, nici una și nici cealaltă nu cred că reprezintă soluția potrivită ci doar ambele luate împreună.

Și atunci cum veți rezolva următoarele probleme? Depinde de voi. Totul depinde de voi.

Prima întrebare pentru voi. Credeți că se poate calcula un preț fix pentru viața unui om? Presupunem că sunteți la putere și că anumite măsuri comportă riscuri. Dacă vi se propun acele măsuri care pot duce la pierderi de viați omenști ați accepta să implementați jumătăți de măsură știind că în caz de deces puteți scăpa plătind doar despăgubiri în bani victimelor?

Utilitariștii, cei care propovăduiesc întâietatea societății, toți pesedeii și peneleii și usereii României așa gândesc. Pentru ei totul are un cost în bani și care poate rezolva toate problemele statului. Acesta este motivul pentru care singurul subiect de discuție în alegeri sunt banii în varii forme, fie subvenții, fie salarii sau pensii mărite sau alte promisiuni bănești. Iată câteva exemple din viața reală pentru a realiza grotescul acestei politici.

În Cehoslovacia guvernul a propus la un moment dat mărirea taxei pentru vânzarea de țigarete și firma Philip Morris a plătit un studiu care demonstra că statul câștigă mult mai mult dacă oamenii fumează decât dacă se lasă de fumat, profitul fiind generat de morțile premature care aduceau cu ele încetarea plății de pensii, de chirii și de tratamente medicale.

Un alt exemplu vine din America unde firma Ford a produs un model de autovehicul, Ford Pinto, care avea un defect de fabricație, avea rezervorul de benzină în spate și în cazul accidentelor cu impact din spate mașina exploda. Ce au făcut utilitariștii de la Ford? Au făcut o analiză cost-beneficii și au descoperit că despăgubirile pe care ar trebui să le plătească în caz de accident sunt mult mai mici decât costurile pe care ar ar trebui să le suporte pentru a instala un scut de protecție la fiecare mașină produsă. Din nou, iată, se pune preț pe viața unui om, un preț precis, cu virgulă și zerouri multe dar care ignora complet individul.

Cel mai faimos experiment însă a demonstrat faptul că este imposibil să pui un preț fix pe viața unui om deoarece fiecare dintre noi avem concepții diferite despre valoarea personală. Iată experimentul însă înainte să vă dau detalii vreau să vă pun câteva întrebări. Vă asigur că acestea sunt întrebări reale care au făcut parte dintr-un experiment psihologic real:

1. Cât ar trebui să vă plătească statul pentru a vă muta cu casa pentru toată viața lângă o groapă de gunoi?
2. Cât ar trebui să fiți plătiți pentru a accepta să mâncați o rămă lungă de 10 centimetri?
3. Cât ați cere pentru a accepta să vă fie extras un dinte sănătos din față?
4. Cât ați cere pentru a accepta să vă fie tăiat un deget sănătos de la picior?
5. Cât ați cere pentru a accepta să omorâți o pisică sănătoasă prin strangulare?

În anii '30, deci în plină depresiune când șomajul în America era uriaș, foametea afecta întreaga societate și criza economică era în plină desfășurare iar răspunsurile la aceste întrebări au șocat pe cercetători.

O persoană a cerut 300.000 de dolari pentru a se muta lângă groapa de gunoi, alta a cerut 100.000 de dolari pentru a mânca râma iar alta a acceptat extragerea dintelui sănătos pentru doar 4.500 de dolari, în vremea aceea salariul lunar fiind de numai 100 de dolari.

Comparați cu răspunsurile voastre și veți vedea că totul diferă de la om la om, că valoarea în sine este subiectivă și că pretenția utilitariștilor de a rezolva totul cu bani sau cu măsuri generale la nivel de societate este o utopie demonstrată de realitatea din jurul nostru.

Suntem așadar cu toții foarte diferiți și viața în societate necesită o cu totul abordare decât cea a binelui majorității în detrimentul individului iar atunci când treaba iese prost individul să fie plătit pentru a-i închide gura.

Pe partea opusă a teoriei dreptății sociale se află libertariștii, cei care, în opoziție cu utilitariștii pretind că noi suntem proprii stăpâni, că nu datorăm nimănui nimic și că taxarea statului este furt pe modelul *"dacă mă taxezi atunci nu sunt liber iar dacă nu sunt liber atunci sunt sclav iar eu vreau să trăiesc liber de orice constrângere a statului, a majorității"*.

Fără a insista cu discuția ne este clar că dacă am merge exclusiv pe calea libertariștilor am avea o anarhie în care toată lumea ar face ce vrea iar traiul în societate ar fi foarte greu, o veritabilă cursă pentru supraviețuire.

Ajungem așadar la o concluzie importantă și anume că viața bună presupune o combinație între viața în societate și drepturile individului și exact aici trebuie pus accentul atunci când cântăriți politicienii care vă cer votul.

Întrebați-i deci în ce fel pot ei împăca și capra și varza? În ce fel pot ei asigura protecția, sănătatea și educația tuturor în timp ce tuturor li se respectă drepturile individuale?

Iată ce este dreptatea, ce este justiția socială pe care trebuie să o căutați cu toții, cereți politicienilor voștri să trăiți într-o societate în care toți oamenii indiferent de pătura lor socială au acces la aceeași calitate a învățământului, la aceleași spitale performante, la aceeași justiție echidistantă și la același sprijin pentru obținerea unei case pentru familia voastră.

Iar atunci când această societate este formată vă mai rămâne doar să păstrați prin efort propriu echilibrul dintre interesele societății și cele ale individului pentru că doar așa puteți ține la distanță profitorii, jefuitorii și ticăloșii care vă fură de decenii.

Aceasta este dreptatea pe care orice alegător trebuie să o ceară, să o identifice și să o protejeze. Dacă la nivel politic totul este calcul rece, la nivel individual totul este încărcat de emoție și doar un echilibru între cele două extreme poate contribui la o viață bună pentru toți oamenii cetății.

Acum știți ce este dreptatea din punct de vedere politic. Mai rămâne să răspândiți aceste învățături și să începeți să triați oamenii politici în funcție de această dreptate.

Reguli simple însă dificil de pus în practică. Îndrăzniți. Merită, vă promit.

Mesajul acestui capitol:

O societate în care merită să trăiești este cea care apără echilibrul între drepturile celor mulți și cele individuale în așa fel încât educația, sănătatea, justiția și familia să aibă aceeași calitate înaltă indiferent de pătura socială a membrilor comunității.

CAPITOLUL 2

DESPRE EDUCAȚIE, NATURA UMANĂ ȘI BANI

"O minte educată este aceea care nu acceptă nicio informație fără să o judece"

Aristotel

Dacă în primul modul am discutat despre dreptate și justiție socială adică despre cum ar trebui să arate lumea în care trăiți, astăzi vom vorbi despre voi adică despre cum trebuie să fiți voi pentru a putea construi lumea pe care o vreți pentru că nu este suficient să vrei, mai trebuie să și poți, un concept aplicabil în toate domeniile vieții noastre.

De câte ori nu ați auzit în jurul vostru oameni nemulțumiți care însă rămân mereu cu nemulțumirea deoarece nu știu ce să facă pentru a schimba lucrurile și motivul principal al neputinței lor civice și politice este lipsa de educație. De aceea modulul de astăzi este esențial pentru oricine vrea să devină factor activ în îndreptarea României pentru că vă arată ce anume trebuie să schimbați la propria persoană dacă vreți să aveți succes în viața personală și prin acest succes să urcați nivelurile piramidei nevoilor așa cum a fost ea prezentată de psihologul american Abraham Maslow în 1943 în lucrarea sa *"Despre Motivație în Umanitate"*. Așa cum veți vedea în fiecare moment al vieții suntem cu toții prizonierii unui anumit grad de dezvoltare pe scara lui Maslow iar progresul este obținut doar dacă prin efort propriu reușim să urcăm de la o etapă la alta superioară.

Conform lui Maslow acțiunile fiecăruia dintre noi sunt motivate de nevoi iar deciziile pe care le luăm sunt influențate de aceste nevoi.

1. Apă, hrană, adăpost. Nevoi primare. Fără satisfacerea nevoilor de bază am muri.
2. Siguranță și securitate personală. Un venit anume, o pensie, un loc de muncă sigur.
3. Nevoi sociale și de apartenență. Familie, prieteni, organizații profesionale, grupuri religioase
4. Nevoia de recunoaștere socială. Poziția în societate, acceptarea în societate
5. Autorealizarea, dezvoltarea personală. Împlinirea potențialului, hobby-uri diferite, nevoi spirituale avansate

Deși Maslow acceptă că unele nevoi superioare apar la unii oameni aflați încă pe niveluri inferioare, acesta recunoaște că este extrem de greu, dacă nu imposibil să te dedici unui obiectiv aflat mult deasupra nivelului tău și de aceea extrem de puțini dintre noi evoluează până în vârful piramidei.

Acesta este motivul pentru care elitele vor să mențină populația ignorantă pentru că astfel oamenii își vor trăi întreaga viață luptându-se cu nevoile primelor două niveluri, cel primar, apă, hrană, adăpost și cel imediat superior, un loc de muncă și un venit

oarecare, fără a avea timp, energie și dorință de a mai lupta pentru un loc de cinste în societate, nevoi spirituale și implicit pretenția de a reforma societatea.

De aceea acest al doilea obstacol pentru noi este cel referitor la noi înșine, noi care vedem că trăim într-o societate strâmbă însă nu putem să ajutăm în niciun fel pentru că suntem prizonierii propriei neputințe.

Hai atunci să vedem cum putem schimba această situație, ce trebuie să facem pentru a avea șanse să urcăm nivelurile lui Maslow în așa fel încât să ajungem atât de sus încât să putem emite pretenții reale la o societate așa cum am văzut-o în primul modul de curs în care am vorbit despre Dreptate și Justiție Socială.

Astăzi veți înțelege de ce mulți dintre voi aveți opinii politice și vedeți nedreptăți dar viața vine din urmă și nu vă dă timpul necesar să vă ocupați și de altceva în afară de muncă, muncă și iar muncă, nemaiavând energie și pentru civism și pentru politică.

Ei bine, secretul progresului pe scara Maslow se află în studiul a trei elemente esențiale și anume ce trebuie să știe un om educat, ce este natura umană și ce sunt banii. Cei dintre voi care vor înțelege aceste concepte și le vor pune în aplicare în mod practic au cele mai mari șanse de progres și deci de a ajunge îndeajuns de sus pe scara lui Maslow încât să se preocupe și de binele cetății adică de civism și de politică.

Hai să vorbim despre educație însă hai să vorbim despre cea la care au acces elitele și nu despre simulacrul de educație la care aveți voi acces în școlile finanțate de elite.

Deci, ce trebuie să știe un om educat?

Dacă mergeți pe modelul tradițional vândut vouă de elite atunci veți răspunde listând disciplinele, multe, multe, pe care le studiați cu toții în școală, limba română, matematică, fizică, biologie, chimie și tot așa. Iar dacă absolviți cu 10 aceste școli considerați că sunteți EDUCAȚI. Ei bine, vă voi dezamăgi și vă voi spune că deși aceste discipline au semnificația lor pur tehnică, în viața reală succesul depinde de cu totul alt set de abilități pe care elitele le studiază intens dar despre care acestea nu vorbesc niciodată cu voi și în niciun caz nu le introduc în școlile frecventate de copiii voștri iar motivul este simplu, interesul școlilor controlate de elite este de a produce servitori loiali pentru afacerile lor și nu lideri care gândesc independent.

Iată așadar ce învață elitele și asta vreau să învățați și voi pentru că altfel elitele vor rămâne elite iar voi veți rămâne cu ochii la ele și doar cu visul unui trai mai bun.

CE TREBUIE SĂ ȘTIE UN OM EDUCAT

Abilitatea unei persoane de a contribui pozitiv la viața cetății, de a adăuga valoare vieții proprii și a semenilor săi, este strâns legată de nivelul de educație atins. Cu toate acestea, răspunsul la întrebarea *"ce trebuie să știe cu adevărat un om educat"* este cu totul neașteptat și din ce în ce mai multe voci confirmă o listă total diferită de cea promovată de sistemul de învățământ tradițional.

Departate de disciplinele impuse de programa de studiu au existat mereu alte abilități care, odată dobândite, asigură succesul în viață pentru cei ce le stăpânesc. Aceste abilități nu se pot studia în școală, cheile acestor învățături fiind de obicei transmise în familie de la cei învățați către noua generație.

Iată acum o asemenea listă de abilități care definesc un om educat după tiparele celor mai de succes familii din lume:

- Abilitatea de a înțelege natura umană și de a folosi legile sale în interes propriu
- Abilitatea de a identifica trăsăturile umane cerute de o anumită activitate
- Abilitatea de a stabili, menține și dezvolta o rețea de contacte utile pe termen lung
- Abilitatea de a controla propriile emoții și de a le înțelege pe ale celor din jur.
- Abilitatea de a face diferența dintre adevăr și neadevăr indiferent de sursa de informație
- Abilitatea de a evolua permanent

Următoarea listă se menține în același spirit însă adaugă sfaturi concrete:

- Asimilarea informației – cum să găsești și să înțelegi esențialul din noianul de informații disponibile
- Comunicarea în scris – cum să-ți comunici în scris gândurile și ideile în formă clară și concisă
- Comunicarea verbală – cum să-ți comunici verbal gândurile și ideile în formă clară, concisă și cu încredere de sine
- Calculul matematic – cum să folosești conceptele de bază din aritmetică, algebră, geometrie și statistică pentru a analiza și rezolva probleme în viața de zi cu zi
- Luarea deciziilor – cum să identifici problemele esențiale, cum să stabilești priorități, să te concentrezi, să recunoști falsele piste, să eviți greșelile inerente și să te descurci în situații neclare
- Relațiile cu ceilalți – cum să interacționezi cu cei din jur în așa fel încât să te placă, să aibă încredere în tine și să te respecte
- Rezolvarea conflictelor – cum să anticipezi posibile surse de conflict și să rezolvi disputele imediat ce apar
- Planificarea – cum să identifici pașii necesari pentru atingerea unui obiectiv, cum să calculezi de ce ai nevoie și să te pregătești pentru necunoscut și pentru inevitabilele schimbări prin folosirea planurilor de rezervă
- Conștiința de sine – cum să-ți identifici și să-ți stăpânești propriile stări emoționale, printre care lipsa de energie, de voință și de concentrare.
- Deprinderea unui lucru nou – obișnuința de a aplica metode simple și clare în procesul de învățare încât să devii competent prin descompunerea proceselor complexe în pași simpli.

Din punct de vedere practic totul se reduce la *abilitatea de a lua decizii* în mod rațional și de a controla pe cât posibil influența emoțiilor. Viața este un șir lung de decizii iar calitatea acestora determină succesul sau eșecul nostru în viață. Cu toate acestea școala și societatea ignoră complet educarea controlului emoțiilor.

Iată elementele care ar trebui stăpânite de fiecare dintre noi în ceea ce privește inteligența emoțională:

- Cunoașterea de sine este esențială. Abilitatea de a identifica fiecare emoție pe care o simțim.
- Controlul acestor emoții. Abilitatea de a controla fiecare stare emoțională înainte ca aceasta să ne afecteze procesul decizional.
- Auto motivarea. Abilitatea de a găsi resursele necesare pentru a duce la bun sfârșit un proiect chiar dacă întâmpinăm greutăți sau eșecuri.
- Empatia. Abilitatea de a ne pune în pielea altora, de a înțelege cu adevărat ce simt semenii noștri.
- Relațiile interpersonale. Abilitatea de a comunica, a dezvolta și a menține relații cu cei din jurul nostru.

Este deja demonstrat științific faptul că cei care învață să își înțeleagă și să își controleze emoțiile ajung mult mai departe în viață decât cei care se sprijină exclusiv pe coeficientul lor de inteligență și că 80% din succesul în viață este datorat inteligenței emoționale (EQ) și nu celei intelectuale (IQ).

Așa cum cheia cunoașterii de sine este înțelegerea propriilor emoții tot așa cheia cunoașterii celor din jur este dată de înțelegerea naturii umane.

Și acest subiect de studiu este complet ignorat de școală.

Iată elementele care ar trebuie studiate pentru înțelegerea naturii umane:

- Abilitatea de a vedea dincolo de masca pe care o poartă un om
- Determinarea tăriei sale de caracter
- Conștientizarea mândriei de sine și a invidiei unui om
- Cunoașterea limitelor cuiva
- Gradul de supunere în fața influenței unui grup

Studiul emoțiilor și al naturii umane sunt subiecte esențiale și ar trebui să constituie fundamentul educației oricărei persoane înainte de orice altă disciplină. Din toate cele de mai sus se desprind trei mari concluzii foarte importante legate de procesul educativ la care are acces oricine pe cont propriu:

1. O persoană educată are abilitățile necesare pentru a putea rezolva noianul de provocări zilnice, mici sau mari, la care este supus. Aceste calități sunt cele mai importante în viață.
2. Educația este un efort constant și foarte diferit de programa impusă în școli și universități, care de obicei conține materii mult mai ușor de verificat tehnic însă fără eficiență în educația propriu-zisă.

3. Cine pornește pe drumul acestui fel de educație trebuie să investească timp, efort și resurse pentru a deprinde aceste calități pe cont propriu în afara sistemelor de învățământ tradiționale.

Iată de ce educația nu ține neapărat de accesul în universități faimoase ci de un efort constant pentru a înțelege lumea și mecanismele care o pun în mișcare precum și a punctelor slabe ale caracterului individual, puncte care trebuie întărite.

Doar abordând educația în acest fel veți avea șanse egale cu elitele și veți putea începe să emiteți pretenții la o viață mai bună.

DESPRE NATURA UMANĂ

Vom trece acum la subiectul al doilea al acestui capitol și anume la abilitatea de a înțelege natura umană adică de a cunoaște ce gândesc și ce vor oamenii din jurul nostru indiferent de măștile pe care le folosesc aceștia pentru a-și promova interesele. Vom vedea deasemenea importanța cunoașterii de sine pentru că fără a ști cine suntem și ce putem este aproape imposibil să știm să citim pe cei din jur.

Un om needucat și neexperimentat crede tot ce citește, ce vede și ce aude și singurele criterii de analiză sunt cele superficiale legate de aparențe. Are facultate? Ce mașină are? Vorbește bine? E îmbrăcat bine? De cele mai multe ori oamenii se opresc aici cu analiza critică, au memorie scurtă, se iau cu treburile vieții și astfel trag concluzii false, "se duc după fentă" cum se spune. Vedeți și voi cum înainte de alegeri apare un partid poleit, cu lideri care arată bine, vorbesc bine și promit bine iar omul de rând needucat și astfel necunoscător al naturii umane alege bazându-se pe masca pe care o arată mass media plătită și direct interesată să vă mintă.

Hai să vedem ce presupune cunoașterea naturii umane și vă promit că aceste cunoștințe, pe care niciun alt politician nu se obosește să vi le dea, vă vor ajuta enorm nu numai în domeniile civic și politic ci și în viața voastră de zi cu zi.

Vom explora lupta permanentă pe care o dați între emoții și rațiune pentru că aici se află de cele mai multe ori felul în care decideți să alegeți un candidat sau altul. Vom vedea deasemenea că oamenii umblă prin viață purtând o mască pentru a-și ascunde dorința de putere, temerile și planurile. Vom înțelege că oamenii sunt diferiți, au interese diferite și de cele mai multe ori îi consideră pe cei din apropierea lor drept concurenți, inamici sau potențiale amenințări în ciuda zâmbetelor, complimentelor și frazelor meșteșugite.

Prima regulă a naturii umane este că ne trăim cu toții viața la suprafață fiind controlați de emoții și ne formăm opinii simplificate despre alții și despre noi înșine. Ne mulțumim cu cea mai ușoară și mai convenabilă poveste pe care ne-o spunem mereu și punem ștampile, generalizăm și căutăm confortul gloatei, a opiniei generale.

Suntem în permanență supuși forțelor din adâncul nostru care ne controlează comportamentul și care operează sub nivelul conștiinței noastre. Vedem rezultatele – gândurile, stările și acțiunile noastre – dar avem puțin acces conștient la ceea ce ne mișcă emoțiile și ne obligă să ne comportăm în anumite feluri.

Astfel în momentul în care simțim furie nu suntem reflexivi sau raționali ci doar ne lășăm dominați de emoție. Cu alte cuvinte ne trăim viața trecând din emoție în emoție, din reacție în reacție și pentru că nu avem timp să observăm aceste fenomen nu înțelegem că din stăpâni ai propriei vieți suntem victime ale emoțiilor noastre.

Problema cea mai mare însă este aceea că natura umană este mai puternică decât orice individ, decât orice instituție sau invenție tehnologică și de aceea, orice am face sau am dori să facem, dacă nu înțelegem mai întâi natura umană atunci nu avem nicio șansă să preluăm controlul propriilor vieți și bineînțeles că nu putem emite pretenții de a ne impune dorințele în fața unor elite unse cu toate alifiile care învață despre toate acestea în familie și în grupurile lor exclusiviste.

Vom discuta acum despre cele mai importante elemente ale naturii umane, cele pe care trebuie să le înțelegeți dacă vreți să trăiți mai bine și să știți cum să vă alegeți liderii.

Primul element important este să acceptați că și voi, ca și absolut toți oamenii de pe planeta Pământ, sunteți iraționali, credeți că sunteți raționali dar nu sunteți și asta pentru că abilitatea de a fi rațional este *dobândită* și nu moștenită. Deci, nu se poate spune că cineva este rațional de la natură ci oamenii devin raționali dacă se antrenează, dacă fac un efort conștient de a se educa în acest domeniu. Reacțiile pe care le avem cu toții la stimulii externi sunt generate de emoțiile, pozitive sau negative, pe care le avem și care împiedică analiza rațională. Emoțiile pot fi, bineînțeles, și negative dar și pozitive însă este important să rețineți că ambele sunt la fel de nocive atunci când vine vorba de rațiune. Astfel apar și afinitățile politice, se produce o nedreptate, din punctul tău de vedere, iese un politician care începe să strige în gura mare împotriva celor care au făcut nedreptatea, asta îți induce o emoție negativă în legătură cu o parte și o emoție pozitivă în legătură cu cealaltă parte, totul în funcție de educația ta, de interese și de convingerile căpătate în viață. Pe acest model sărim din emoție în emoție crezând că suntem raționali.

Cum putem rezolva această problemă? Învățând să ne cunoaștem pe sine, să sesizăm apariția unei emoții și să o identificăm. După identificare ne este infinit mai ușor să căutăm motivele apariției acesteia. Faceți-vă o listă cu emoțiile simțite cel mai des, de exemplu, tristețe, bucurie, furie, exaltare, teamă, dezamăgire, speranță și invidie. Decideți ca începând de mâine să vă monitorizați starea de spirit în așa fel încât de îndată ce simțiți așa ceva să cercetați motivele care au provocat emoția respectivă. Chiar și acest simplu exercițiu este incredibil de puternic și vă aduce imediat pe calea raționalului pentru că pentru a identifica și cerceta o emoție trebuie să ieșiți pentru câteva momente de sub influența sa pentru a gândi despre ea. Vă promit că dacă faceți acest exercițiu de 10-20 de ori veți căpăta o abilitate pe care 90% din populație nu o are și anume aceea de a vă ridica deasupra emoțiilor de moment.

Exact în același fel puteți să judecați atunci când ascultați discursuri politice pline de promisiuni făcute de candidați pricepuți la vorbă, carismatici și educați. Întrebați-vă ce simțiți atunci când urmăriți un discurs și aflați de ce. Ce anume vă place sau vă displace? Ce cuvinte cheie vă stârnesc? Ce vă apropie de acel mesaj? De îndată ce faceți asta pașiți pe calea raționalului și veți vedea că de multe ori dezbrăcați de emoții puteți ajunge la concluzii foarte diferite în ceea ce-i privește pe vorbitori.

O altă metodă de rezolvare este să nu ne grăbim cu concluziile sau cu reacțiile, să avem răbdare să judecăm rațional acea emoție și abia apoi să emitem o opinie la rece, după ce emoția a dispărut.

O primă concluzie, țineți minte că noi nu vedem oamenii așa cum sunt ei ci așa cum ne apar aceștia prin prisma emoțiilor și a propriei educații și de foarte multe ori aceste aparențe sunt înșelătoare.

Binecunoscuta expresie "cine se aseamănă se adună" conține însă și sâmburele manipulării deoarece politicienii abili vă spun ceea ce știu ei că vă place, potrivit cu pătura voastră socială, și astfel iată, îi vedeți ca pe niște apărători ai voștri, ca pe reprezentanții voștri când în realitate probabil că aceștia doar se prefac pe modelul "minte-mă dacă vrei dar minte-mă frumos".

Până la urmă trebuie să acceptăm că oricât de buni am deveni la identificarea emoțiilor acestea rămân prezente în viața noastră și cea mai bună abordare este aceea de a le identifica, ordona și controla în combinație cu raționalul din noi. Anticii asemănau emoția cu un cal nărvaș iar rațiunea cu un călăreț a cărui misiune era mereu stăpânirea calului însă pentru a-l stăpâni trebuie mai întâi să-l cunoști și în același fel vreau să abordați și voi acest aspect al efortului vostru educativ atunci când vine vorba despre emoții și rațiune.

De îndată ce devenim pricepuți la controlul emoțiilor putem trece la pasul al doilea, acela al identificării măștilor, a prefăcătoriilor celor din jurul nostru. Noi oamenii suntem mari maeștri atunci când vine vorba să ne prefacem și să proiectăm o imagine cu totul falsă în ceea ce ne privește. Probabil că știți deja teoria straturilor de ceapă, mergem prin viață ca o ceapă formată din mai multe straturi, la suprafață arătăm ceea ce vrem ca alții să creadă despre noi că suntem, la mijloc este ceea ce credem noi despre noi că suntem iar miezul este ceea ce suntem noi cu adevărat. Iată așadar cum interacțiunea noastră cu cei din jur are loc prin intermediul straturilor de la suprafață, adică cele false, cele pregătite cu atenție pentru a ne înfățișa în cea mai bună lumină indiferent de ceea ce suntem în realitate. Ne fardăm, ne îmbrăcăm frumos, zâmbim, vorbim politicos, facem complimente, toate acestea pentru a place celor din jur, pentru a fi acceptați și pentru a părea ceea ce de cele mai multe ori nu suntem.

Așa cum am văzut oamenii încearcă să arate celor din jur cea mai favorabilă față a lor adică vor să ascundă dorința lor de putere și superioritate, încercările lor de a se face plăcuți și temerile pe care le au. Dacă prefăcătoria este vestea proastă atunci vestea bună este că nu ne putem preface fără să emitem anumite semnale deoarece să nu uităm că facem un efort de a fi ceva ce nu suntem. Gesturi, tonul vocii, expresia feței, postura, toate ne dau de gol în ochii unui observator atent. De aceea dacă dorim să ne protejăm împotriva minciunilor și prefăcătoriei celor din jurul nostru atunci trebuie să învățăm să citim din gesturile, tonul vocii, expresia feței și postura celor din fața noastră dacă suprafața cepei este la fel ca interiorul său, dacă ni se spune adevărul sau suntem mințiți. Datorită acestor scăpări involuntare este posibil să învățăm să citim oamenii, avem însă nevoie de răbdare și de antrenament. Nu uitați însă că așa fac elitele, așa ajung unii să fie cunoscuți că se pricep la oameni, că văd prin oameni și că mereu aleg oamenii potriviți să le stea alături. Vă asigur că este o abilitate extrem de utilă. Încercați să observați mimica unui om în timp ce vorbește, identificați mici detalii

precum grimasele, lipsa privirii directe la un moment dat, îmbujorarea, zâmbetul foțat și schimbarea de ton al vocii sau al poziției în scaun precum și gesturile din mâini și jocul sacadat cu gulerul hainei, cu manșetele cămășii sau cu pixul pe masă. Toate au legături intime cu ceea ce spune vorbitorul și dacă reușiți să identificați anumite modele veți observa că acestea apar doar în anumite puncte cheie din conversație și de multe ori acestea sunt momente în care vorbitorul spune minciuni sau jumătăți de adevăr sau se ascunde din teama de a fi descoperită adevărata sa față.

Am văzut deci cum suntem noi oamenii, dominați de emoții și falși cu cei din jur și de multe ori falși chiar cu noi înșine. Vin atunci și vă întreb, știind acum toate astea cum căutați politicienii care să fie diferiți de voi, să fie diferiți de natura umană?

Căutați cumva extraterestrii?

Căutați supraoameni?

Credeți că deși natura umană este aceeași apare brusc o pătură de fapte perfecte care sunt mai pregătiți decât voi, mai deștepți ca voi, mai cinstiți ca voi și mai pricepuți la orice decât voi?

Adevărul este că și ei sunt la fel de prizonieri ai naturii umane ca și voi deci sarcina voastră nu este să descoperiți zei ci să țineți în lesa moralității pe acești oameni care vă cerșesc votul.

Așadar, ce vreau să înțelegeți este că toți politicienii sunt oameni și de aceea sunt la fel ca și voi, controlați de emoții și purtând măști pentru a avansa în viață. De aceea vreau să nu vă mai extaziați când auziți un discurs plin de promisiuni sau să trimiteți sute de inimioare și pupici vreunui vorbitor care are masca mai frumoasă. Înțelegeți că toți sunt la fel și că doar o cointeresare poate să vă aducă avantaje. Cu alte cuvinte nu mai credeți în tătuci și mame ale națiunii pentru că nu există așa ceva, toți sunt oameni ca și voi și doar abilitatea voastră de a-i identifica, susține și promova pe cei mai buni dintre ei vă poate aduce o viață mai bună.

Am discutat despre educație și despre natura umană. Hai acum să vorbim despre bani pentru că de bani depind atât de multe în viață și în mod invariabil politicienii apasă pe această pedală pentru a atrage voturi.

LEGILE BANILOR

Lupta pentru resurse are banii ca și numitor comun. Din orice unghi am privi existența omului modern banii definesc o plajă foarte largă de elemente ale vieții noastre. Cu toate astea foarte puțini dintre noi cunosc legile banilor și modalitățile prin care ne putem folosi de ei pentru a ne îndeplini visurile. Toți oamenii de succes știu că banii sunt doar o unealtă, la fel ca o lopată, un stilou sau un autoturism. Aceștia se folosesc de bani pentru realizarea proiectelor pe care le doresc. De aceea succesul financiar nu este reprezentat de acumularea banilor de dragul bogăției pure ci de independența financiară obținută ca și răsplată pentru valoarea creată pentru semenii noștri prin proiectele, afacerile și inițiativele noastre.

Acumularea banilor urmează legi stricte și ignorarea acestor legi are ca deznodământ datorii și dependența financiară față de bănci, familie sau prieteni. Dacă vrem să fim liberi să ne alegem calea în viață trebuie să începem prin a deveni independenți financiar. Legile de mai jos reprezintă începutul și sunt urmate de zece reguli prin care ne vom apropia succesul în acest domeniu.

- A. Trăiți cu orice preț în limitele veniturilor voastre.
- B. Niciodată nu luați credite de consum pentru active care se depreciază fără a produce plus valoare. Mașinile noi, televizoarele și ceasurile scumpe sunt afectate de depreciere enormă la care se adaugă dobânzile la credite.
- C. Faceți tot ce puteți pentru a pune deoparte măcar 5- 10% din venit în fiecare lună.
- D. Țineți banii economisiți în depozite cu dobândă preferențială care se compune lunar sau anual.
- E. Cumpărați ce vă doriți doar atunci când aveți banii cash fără a apela la credite.

Această disciplină de viață este neprețuită. Mulțumită ei puteți spera la independența financiară de mai târziu. Iată acum cele zece reguli folosite de toți oamenii care au atins succesul material. Deși această listă nu este nici pe departe suficientă pentru o viață împlinită este fără îndoială un mare pas înainte către acest deziderat.

1. Respectați banii dar tratați-i doar ca pe o simplă unealtă. Cele cinci legi de mai sus ne ajută să respectăm banii. Adăugați la asta că banii sunt doar răsplata pe care o primim atunci când creăm valoare pentru cei din jur. Nu căutați bani de dragul banilor ci faceți ce vă pasionează în viață. Dacă sunteți pricepuți la ce faceți banii vă vor găsi în mod natural.

2. Învățați să definiți corect activele și pasivele atunci când cheltuiți banii. Orice bunuri luate pe datorie și care nu produc plus valoare sunt în realitate poveri financiare. Creditele ipotecare, autoturismele, bunurile de larg consum și vacanțele sunt de fapt pasive deoarece nu produc valoare. O casă pentru care plătim rate timp de 30 de ani trebuie să se dubleze sau chiar tripleze în valoare doar pentru a compensa dobânzile plătite și blocarea banilor în plata ratelor în loc de folosirea lor pentru afaceri mai mici dar cu potențial infinit mai mare. Autoturismele se depreciază foarte repede și la această pierdere se adaugă dobânzile plătite la creditele luate pentru achiziționarea lor. Luați credite doar pentru a finanța proiecte care produc plus valoare. *Cel mai important activ este independența financiară.*

3. Construiți-vă averea pe bani cash. Evitați creditele. Este esențial să vă păstrați independența financiară pentru că doar așa puteți judeca rațional atunci când trebuie să luați decizii importante în viață.

4. Căpătați perspectivă. Descoperiți lumea, călătoriți și învățați despre culturile lumii. Descoperind lumea putem să ne formăm un model ideal de viață. Doar așa vom ști ce vrem de la viață iar visele noastre nu se vor limita doar la viața locală în care am trăit și în care am crescut.

5. Învățați că riscul nu este doar bidimensional ci depinde de propriile circumstanțe. Succesul vostru în viață depinde de calitatea deciziilor pe care le luați iar fiecare decizie este acompaniată de risc. Contrar opiniei generale câștigul sau pierderea nu sunt doar proporționale cu riscul asumat ci și cu circumstanțele personale din momentul luării

deciziei. Nu vă comparați cu alții pentru că suntem cu toții diferiți. Ce face vecinul nostru cu ușurință poate fi imposibil de copiat de noi din varii motive. Ce fac străinii de sute de ani nu putem copia noi într-o generație. Cele mai raționale decizii le luăm doar dacă suntem independenți financiar.

6. Căutați să vă educați financiar în afara școlii tradiționale. Adevărata învățătură începe de cele mai multe ori doar după ce terminăm studiile. Motivul este acela că statul și antreprenorii au nevoie de mult mai mulți angajați decât de oameni de afaceri. De aceea în școală suntem educați de profesori care dau sfaturi de business fără să fi avut vreodată afacerea lor iar acasă de părinți plini de datorii care nu au dovedit că pot deveni independenți financiar. Școala pregătește oameni pentru producție și nu pentru creație iar șansele noastre de a deveni independenți financiar pe baza școlii sunt doar teoretice și țin de noroc.

7. Respectați fiecare clipă. Nu irosiți timpul. Cea mai prețioasă clipă este cea prezentă. În interiorul acestei clipe visăm, aplicăm sau trăim propriul model ideal de viață. Învățați să puneți un preț în bani pe fiecare ora activă din ziua voastră. Apoi cuantificați tot ce faceți în funcție de acest număr. Veți vedea astfel cât de scump plătim fiecare oră pierdută în activități care nu au legătură cu planurile noastre de viitor.

8. Eliberați-vă din capcana pierderii de vreme pe internet sau alte aplicații mobile. Accesul la informație este o capcană foarte perversă. Priviți acest acces ca pe un robinet de apă care trebuie să stea pe poziția "închis" cea mai mare parte a timpului și pe care-l "deschideți" pentru puțin timp doar atunci când aveți nevoie de informație sau comunicare cu ceilalți. În tot restul timpului luptați în lumea reală pentru atingerea visurilor voastre.

9. Mass-media nu vă poate educa. Are propria agendă și prezintă faptele în mod partizan. Tot ce înseamnă presă promovează interesele partizane ale celor care finanțează acea publicație. Așa numitele "știri" sunt doar comentarii părtinitoare scrise sau produse în așa fel încât să promoveze acțiunile celor care susțin financiar publicația respectivă. Știrile financiare publicate nu mai au nici o valoare utilă pentru că sunt cunoscute de publicul larg pierzându-și astfel valoarea de surpriză sau element nou.

10. Alegeți-vă modele de urmat dintre cei care au atins deja succesul în domeniul care vă atrage. Trebuie să căutați mentori printre cei care deja sunt independenți financiar. Mentorii trebuie să fie oameni de succes în afaceri, oameni care nu au datorii și care au reușit în lumea reală dincolo de teoria școlii. Descoperiți-vă mentorii citind biografii, mergând la conferințe pe teme de afaceri, vizionând excepționalele conferințe T.E.D. (www.ted.com) și întâlnindu-vă direct cu astfel de învingători. Mentorii vă pot arăta calea spre independența financiară pentru că și ei au reușit în acest domeniu. Au reușit în viața reală, în ciuda greutăților și a greșelilor proprii. Cei mai mulți dintre ei sunt echilibrați emoțional, cunosc natura umană și sunt mânați în viață de pasiunea pentru excelență lăsând banii să fie doar consecința succesului lor și nu scop în sine.

Independența financiară este cea mai importantă armă pe care o avem în lupta pentru obținerea modelului ideal de viață. Libertatea pe care ne-o oferă această independență ne face puternici și greu de manipulat. Să respectăm banii și să-i folosim ca aliați de nădejde pe frontul renașterii neamului românesc. În încheiere adaug câteva cuvinte despre taxele percepute de către Stat. Populația nu deține controlul folosirii fondurilor

provenite din taxe iar orice încercare de a reduce fraudele este întâmpinată de formidabilul aparat de Stat direct interesat să fure nepedepsit și sprijinit din exterior de către dușmanii neamului românesc. Orice încercare de control este utopică deoarece la nivel de cetățean nu există capacitățile financiare, legale și logistice necesare pentru o luptă egală cu Statul. De aceea singura speranță stă în curățenia sufletească și educația celor pe care-i alegem pentru că odată ajunși la putere aceștia au pe mână averea noastră. Dacă aceștia sunt cinstiți, educați și iubitori de neam românesc atunci deciziile lor din sfera finanțelor publice sunt implicit mai bune. Totul pornește din sufletul nostru, acolo se dă bătălia cea mai importantă și acolo trebuie să stăm cu toții de strajă. Să ne educăm în spiritul iubirii de neam și finanțele vor fi în siguranță, restul sunt povești de adormit copiii.

CAPITOLUL 3

ELEMENTE FUNDAMENTALE DE ORGANIZARE ȘI COMUNICARE

”De multe ori cea mai mare problemă în comunicare este iluzia că aceasta a avut loc”

George Bernard Shaw

Iată-ne porniți cu adevărat pe drumul educației politice. Știm din primul modul ce este dreptatea și justiția socială deci știm cum vrem să arate societatea în care vrem să trăim. Mai știm și ce cunoștințe trebuie să aibă un om educat pentru a putea imagina o astfel de societate iar în acest capitol vom vedea în ce fel trebuie să arate activitatea unor organizații civice și politice pentru a avea șanse de reușită în lupta cu elitele antiromânești politice, militare și economice.

Vom vorbi despre organizare și despre comunicare pentru că fără aceste abilități puteți dori binele întregii planete dar nu veți reuși să adunați pe nimeni de valoare în jurul vostru.

COMUNICARE

Prin intermediul comunicării ne transmite ideile, opiniile și intențiile celor din jurul nostru însă cei mai mulți dintre voi atunci când aud de comunicare se gândesc automat la vorbire și la scriere. În realitate comunicarea îmbracă mai multe forme și fiecare dintre ele este la fel de importantă. Astfel există comunicare verbală dar și comunicare non-verbală formată din gesturi, reacții personale și tonul vocii, avem apoi comunicare prin ascultare, un concept foarte rar discutat deși este absolut esențial pentru ca ceea ce vi se comunică verbal să fie și înțeles.

Aici apar deja multe probleme pentru că atunci când lideri politici impetuoși, activi și foarte vocali încearcă să capaciteze masele ei se lovesc de bariere de comunicare pe care nici nu și le imaginează. Una spun cu gura și alta văd ascultătorii, unora nu le place tonul, alții au ceva împotriva conținutului iar cei mai mulți refuză să asculte sau să se alăture pentru că încearcă și ei să spună ceva și nu sunt ascultați. Iar politicienii încep să acuze poporul că nu face nimic și că nu se adună când în realitate barierele sunt ridicate chiar de către vorbitori.

Acum că știm că mesajul nostru poate ajunge la destinatar în multe feluri hai să vedem cum arată sistemul de comunicare clasic.

Sursa – mesaj – canal de comunicare – destinatar – reacție (feedback).

În toate sistemele din lume care depind de mai multe piese pentru a funcționa apar bariere în funcționare și comunicarea este la fel. Fiecare comunicare este afectată de patru bariere și veți vedea că dacă până astăzi vi se părea că știți cum să comunicați în realitate vă pasc multe pericole atunci când încercați să interacționați cu semenii voștri iar situația se complică enorm atunci când este vorba de proiecte politice majore care adună zeci de lideri, sute de organizații și mii de membri.

Astfel, prima barieră o reprezintă chiar cel care inițiază comunicarea, apare apoi o a doua barieră în transmiterea mesajului propriu-zis, apare apoi bariera la destinatar și în final există bariera înțelegerii mesajului propriu-zis.

Trebuie așadar să fim conștienți de toate aceste bariere potențiale atunci când inițiem o comunicare, când promovăm un proiect sau atunci când facem propagandă politică.

Problema cea mai mare este aceea că în general oamenii nu sunt educați pentru a sesiza importanța comunicării și nici pentru a-și da seama când efortul lor de a comunica este afectat de vreuna dintre aceste bariere.

Din fericire, există metode relativ simple pentru a ne îmbunătăți calitatea comunicării. De exemplu dacă sunteți inițiatorii mesajului atunci este esențial să stăpâniți subiectul foarte bine, să cunoașteți bine audiența, să nu uitați care vă este obiectivul acelui proiect și evident să fiți organizați. Atenție însă, chiar și cu toate aceste pregătiri nu rezolvați decât prima barieră adică *sursa* și rămân celelalte bariere care de multe ori sunt în afara controlului vostru.

În rolul de comunicator trebuie să aveți deasemenea cunoștințe minime de retorică, de arta convingerii, iar filosoful grec Aristotel a sintetizat-o foarte frumos în lucrarea sa excepțională intitulată "*Arta Retoricii*". Pe scurt aceasta spune că dacă vrei ca mesajul tău să își atingă obiectivul atunci acesta trebuie să conțină trei elemente, *Etosul*, *Logosul* și *Patosul*. Etosul stabilește credibilitatea vorbitorului, logosul face apel la date concrete, cifre, deducții logice pentru a convinge rațional iar patosul face apel la emoțiile și valorile morale ale destinatarilor, ale audienței. O comunicare lipsită de aceste trei elemente suferă chiar de la început iar rezultatul este de cele mai multe ori dezamăgitor. Vă dau exemplu chiar cursul nostru de politică naționalistă. În primul meu modul de studiu, cel despre dreptate și justiție socială, nu am început prezentarea intrând direct în subiect ci prezentându-mă în fața voastră (*etos*), apoi am explicat obstacolele concrete și logice pe care le aveți de sărit în lupta civică și politică (*logos*) și apoi am descris avantajele pe care le veți avea dacă porniți pe acest drum (*patos*). În același fel realizez fiecare modul de curs, explicându-vă de ce să credeți în mine apoi vă explic în detaliu ceva practic, ceva concret și în final vă arăt ce puteți face voi și în ce fel vă folosește asta chiar vouă adică vă creez emoții legate de felul în care vă ajută fiecare modul să reușiți în viața civică.

Ca și temă pentru acasă începeți să priviți fiecare efort de comunicare ca pe un proiect retoric și căutați cele trei elemente, etosul, logosul și patosul și veți vedea că în mintea audienței voastre apare următoarea reacție: cred în vorbitor (*etos*), are sens ce spune acesta (*logos*) și simt emoție, mă simt implicat personal în mesajul său, văd avantajele directe pentru mine (*patos*). Dacă vă puneți serios pe treabă veți vedea că acest proces devine o a doua natură iar oamenii din jur vă vor asculta și urma mult mai ușor.

ATENȚIE: abilități retorice au și oamenii bine intenționați dar și cei rău intenționați, și unii și ceilalți pot fi abili comunicatori care cunosc aceste reguli ale retoricii aristotelice și depinde de audiență să identifice elementele de manipulare din discurs sau din respectiva comunicare. Manipularea poate apărea în toate cele trei elemente, etos, logos sau patos însă de cele mai multe ori aceasta este folosită în patos pentru că acolo oamenii se pot proteja mult mai greu de manipulări. Am văzut în modulul de

studiu dedicat educației că suntem cu toții ființe emotive și de aceea patosul este o armă cu două tăișuri.

Fiți așadar atenți la acest element retoric pentru că aici sunteți cel mai vulnerabili. Elementele sensibile sunt întotdeauna legate de bani, de sănătate și de ideea de dreptate socială pentru că în toate trei vă puteți identifica automat.

Ați auzit cu toții de Joseph Goebbels, ministrul cu propaganda în guvernul nazist al lui Adolf Hitler în anii '30 ai secolului trecut. Goebbels stăpânea la perfecție arta comunicării și a folosit-o cu foarte mare succes pentru a convinge poporul german să sprijine politica partidului Național Socialist și mai târziu economia de război a Germaniei. Iată în cele ce urmează câteva strategii folosite de Goebbels. Le menționez pentru a vedea că nu este nimic nou sub soare și că sunteți cu toții în continuare ținta unor manipulatori de profesie care folosesc arta comunicării în scopuri antiromânești.

1. Repetarea constantă a unui mesaj sau a unei lozinci. Cu cât se repetă mai mult o lozincă aceasta capătă legitimitate și nu mai este trecută prin filtrul rațiunii. Țineți minte câte lozinci otrăvitoare au aruncat pe piață străinii pentru a vă manipula? Hai să ne amintim câteva pentru a vedea cât de eficientă este această metodă. "Noi muncim, nu gândim", "ciuma roșie", "vă vedem", "singura soluție încă-o revoluție", "corupția ucide" "vreau o țară ca afară". Mesaje repetate agresiv pe toate canalele media în așa fel încât să se inducă în mentalul colectiv o anumită opinie care prin repetare să devină reflex și să capete valoare de adevăr prin asocierea cu adversarii politici.
2. Simplificarea mesajului pentru a ajunge la un public cât mai larg și evident nepregătit să reziste în fața manipulării.
3. Cenzura și controlul mass media în așa fel încât doar mesajele dorite să ajungă la populație. Aceasta dă încredere acelui canal media (etos) doar pentru că vine pe cablu și astfel are greutate.
4. Crearea unui inamic comun pentru că dacă nu există inamic comun atunci lumea nu se unește. Amintiți-vă atacurile haștag rezist împotriva PSD sau hoardele mass media antiromânești care otrăveau neconținut imaginea lui Corneliu Vadim Tudor sau a lui Adrian Păunescu.
5. Exploatarea emoțiilor. Frica, banii, loialitatea și mândria sunt toate elemente clasice care apar în mesajele ticluite bine (patos).
6. Evenimente grandioase pline de lozinci, promovate de mass media partizană pentru a da iluzia realității (logos).

Iată acum câteva întrebări interesante care ne ajută să mergem mai departe cu discuția:

A fost Goebbels un om rău?

Este PSD un partid trădător și ticălos?

A fost mișcarea haștag rezist o grupare antiromânească ticăloasă finanțată de Soroș din exterior pentru scopuri murdare?

Ce credeți voi? În realitate răspunsurile depind de persoana pe care o întrebați pentru că în lumea noastră duală orice se întâmplă sub soare pentru unii este mumă iar pentru alții ciumă.

Am folosit exemplul ministrului nazist Goebbels pentru a vă deschide ochii în ceea ce privește eficiența unei comunicări făcute profesionist. Am introdus elemente hashtag rezist pentru a vă arăta că propaganda, comunicarea unui scop politic, este o știință și o artă și dacă vreți să aveți șanse în lupta voastră cu elitele antiromânești atunci trebuie să deveniți și voi foarte buni comunicatori.

În lupta politică nu există bine și rău ci numai unghiuri diferite, interese partizane și circumstanțe de timp și de loc.

Începând de astăzi priviți canalele media consacrate, adică televiziunile pe cablu în marea lor majoritate, ca pe guri de tun ideologice pentru ocupanții României pentru elitele de la putere. Acestea vă mint cu nerușinare folosind exact modelul descris de mine astăzi, etos, logos și patos și dacă nu cunoașteți arta comunicării cădeți mereu în capcanele întinse de ei. De exemplu, de unde credeți că izvorăște etosul unei televiziuni pe cablu? Din imaginea pe care o aveți chiar voi despre ei. Au bani pentru că televiziunile sunt scumpe, au reușit să ia licență pentru cablu deci sunt verificați. Au prezentatori frumoși, educați (credeți voi) și carismatici. Au studiouri luxoase.

Toate aceste considerațiuni de mai sus se referă doar la primul element al sistemului de comunicare, cel referitor la sursa de comunicare. Hai să vorbim acum despre mesajul propriu-zis adică a doua verigă din lanțul de comunicare.

În legătură cu mesajul propriu-zis prima și cea mai dificilă barieră este *codul* folosit, adică vocabularul, termenii și nivelul la care purtați discuția sau la care promovați o sarcină sau un proiect.

Imaginați-vă că mergeți să vorbiți unei audiențe formate din muncitori necalificați și mesajul vostru conține termeni academici despre organizarea și protecția muncii. Rezultatul este că oricât de bun orator ați fi mesajul nu este înțeles pentru că destinatarul, audiența, nu are pregătirea necesară pentru a-l *decoda*. Fiți așadar atenți la cei cărora vă adresați și construiți-vă mesajul în așa fel încât să fiți înțeleși de aceștia conform nivelului lor de educație și de pregătire. Rezistați tentației de a vă da mari cu cunoștințele voastre, de a străluci în fața oamenilor pentru că dacă aceștia nu vă înțeleg atunci nici nu vor face ceea ce le cereți voi.

Am vorbit despre *sursă* și despre *mesaj* iar acum continuăm cu detalii despre *canalul de comunicare* ales pentru livrarea mesajului.

Unii dintre voi știți deja că fiecare dintre noi accesăm și procesăm informațiile noi în mod diferit. Unii învățăm citind, alții învățăm privind materiale video, există oameni care învață doar în mod kinetic, adică făcând ceva practic iar alții ascultând materiale didactice în format audio. Cu alte cuvinte, atunci când vorbiți unui grup de oameni sau atunci când prezentați un proiect trebuie să știți că dintre cei care vă urmăresc sunt mulți care nu pot acumula informația dată doar uitându-se la voi. Sunt unii care vă înțeleg direct pentru că ei sunt cei care învață ascultând însă cei care au nevoie să citească sau să facă ceva practic vor avea dificultăți dacă strategia voastră de comunicare nu include și elementele acestea pentru ei. De exemplu sunteți la o ședință de partid în care prezentați un proiect legat de realizarea unor pliante de promovare. Dacă vă rezumați la explicații verbale despre cum arată pliantul și cum se împaturește acesta atunci mulți dintre cei care vă ascultă vor avea doar o vagă idee despre proiect

deoarece ei nu pot procesa informația doar în format audio. Ideal este să arătați un model (util celor care învață *vizual*) și să cereți oamenilor să ia o foaie de hârtie și să o împăturească sau să scrie pe ea în așa fel încât cu toții să aibă acces la metoda sa de asimilare a informațiilor.

Foarte multe proiecte au de suferit din pricina acestor deficiențe în ceea ce privește canalul de comunicare.

Ajungem acum cu discuția la *destinatarul* comunicării adică la persoana sau persoanele pe care doriți să le convingeți sau să le atrageți către un proiect politic. Voi ca și surse de informație trimiteți mesajul prin intermediul canalului de informație și mesajul vostru ajunge la destinatar. Problema este că acel destinatar este de cele mai multe ori foarte diferit de voi, are pregătire diferită, interese diferite și o capacitate de înțelegere diferită.

Ați jucat cred cu toții cel puțin o dată în viață jocul numit *telefonul fără fir*, în engleză se numește *chinese whispers*. Este un exemplu minunat de barieră în comunicare și funcționează în felul următor. Cineva șoptește altcuiva la ureche un mesaj oarecare iar destinatarul dă mesajul mai departe unui al treilea participant care la rândul său face la fel și cu cât sunt mai mulți participanți cu atât mai sigur este că mesajul original va ajunge la ultimul dintre voi distorsionat, uneori total diferit ca și conținut și semnificație de cel original.

De ce credeți că se întâmplă așa ceva?

Exact pentru că destinatarii mesajelor aud nu ce li se spune ci ce cred ei că li se spune bazat pe experiența lor, pe acuitatea auditivă și pe atenția fiecăruia. La fel se întâmplă la toate nivelurile de comunicare însă efectul este mult mai complex, oamenii aud ce spui însă își reprezintă în fel și chip informația. De aceea vreau să nu uitați niciodată cui vă adresați, care este nivelul de pregătire al echipei din care faceți parte și care este metoda folosită de voi pentru comunicare. Doar așa veți putea să folosiți toate cele trei metode, *auditivă*, *vizuală* și *kinetică* și veți putea să vă adaptați vocabularul la nivelul audienței.

Ultimul element în lanțul de comunicare este *reacția auditoriului*, în limba engleză este cunoscut drept feedback-ul pe care îl primiți de la aceștia. Mulți oameni cred că unica reacție este cea verbală, atunci când cei cu care vorbești îți răspund folosind cuvinte. Adevărul este însă altul pentru că oamenii au reacții tot timpul însă acestea îmbracă forme diferite ca de exemplu râsul, grimasa de dezgust, fluieratul, oftatul, tăcerea, gesticulația, evitarea privirii, lipsa acțiunii și chiar retragerea din grup. Toate aceste reacții sunt extrem de valoroase pentru că vă dau informații cu privire la rezultatul efortului vostru de comunicare, chiar reacțiile în sine fiind forme de comunicare non-verbală.

De exemplu prezentați proiectul unei ieșiri în stradă în fața unui grup de activiști de partid și încercați să-i convingeți pe cei prezenți să iasă în stradă cu toții. În timpul prezentării însă este extrem de important să urmăriți reacțiile non verbale ale celor din grup, unii se vor uita la ceas în timp ce voi vorbiți, alții își vor citi mesajele de pe telefon sau vor cere cuvântul pentru a vă combate ideile în timp ce alții vor șușoti cu cei de lângă ei și implicit vor pierde anumite idei din comunicarea voastră. Toate acestea sunt

reacții, feedback pe care îl primiți neconținut și care trebuie să vă ajute să citiți audiența și să vedeți ce prinde și ce nu prinde, ce entuziasmează și ce dezamăgește precum și care sunt cei partizani vouă și cei aflați în opoziție.

O mențione aici pentru comunicările online unde nu avem luxul de a privi oamenii în ochi. Aici avem avantajul comentariilor scrise, oamenii reacționează în scris sau dacă facem ședință video atunci aceștia pot interveni în direct însă nu-i auzim și vedem decât atunci când încep să vorbească. Și acest fel de reacții fac parte din același registru important de feedback și este important să le citiți corect. Cine se opune constant ideilor voastre, cine vă critică doar de dragul criticii, cine schimbă mereu vorba, cine nu aduce niciodată argumente dar critică, cine vă este mereu alături și de ce, toate acestea sunt informații prețioase pentru voi atunci când cântăriți calitatea comunicării.

Concluzia pe subiectul comunicării este aceea că mulți cred că această activitate este simplă și că toată lumea se pricepe să comunice însă am văzut deja că nu este așa. Începând cu tipurile diferite de comunicare, verbală și non verbală și continuând cu caracteristicile speciale ale lanțului de comunicare, este clar că de la intenție până la rezultat este o cale lungă și plină de riscuri.

Un comunicator abil stăpânește arta retoricii, cunoaște subiectul foarte bine, este conștient de audiența sa și citește corect reacțiile celor cu care comunică și se adaptează în funcție de acestea.

Faceți un exercițiu de imaginație și gândiți-vă cum arată strategia de comunicare la nivel de partid, ce abilități trebuie să posede cei care se ocupă de pregătirea teoretică a șefilor de organizații și cât de buni comunicatori trebuie să fie șefii de organizații în munca lor din teritoriu. Vă spun toate astea vouă, publicului larg, pentru că mulți dintre voi veți fi probabil membri de partid, președinți de organizații sau doar simpatizanți care strâng semnături în calitate de voluntari. Ei bine indiferent ce veți fi, chiar și dacă rămâneți simpli votanți, vreau să puteți să identificați pe criterii corecte pe cei care comunică bine, cei care sunt oratori desăvârșiți și cei care știu să vorbească pe înțelesul vostru. De data asta însă, în loc să spuneți *"imi place de cutare sau de cutare"* dar nu știu *"de ce"* vreau să puteți identifica aceste elemente de comunicare pe care le-am discutat aici. Tot așa vreau să descoperiți liderii dintre voi, pe criterii de competență în comunicare și în organizare iar de organizare ne vom ocupa în partea a doua a acestui capitol.

ORGANIZARE

Aproape nimeni nu-și pune astfel de întrebări înainte de a alătura unei formațiuni politice. Cu toții suntem atrași de liderul acelui partid și vrem să ajutăm cauza politică promovată de acesta însă de la discursul public până la organizarea în teritoriu este distanță ca de la cer la pământ. În loc de a lua decizia exclusiv emoțional gândiți-vă câteva secunde și puneți-vă trei întrebări legate de acel partid:

Cum credeți că arată un grup sau un partid bine organizat?

Ce elemente vreți să vedeți într-un asemenea grup sau filială de partid?

Ce dinamici vreți să existe între membrii unui grup bine organizat?

Cei mai mulți dintre voi veți identifica din proprie experiență trei elemente fundamentale:

1. "liderii să fie exemple de urmat",
2. "fiecare om să știe și să facă ce are de făcut" și
3. "să existe un spirit de camaraderie între membri".

Toate cele trei elemente sunt într-adevăr esențiale și deși oamenii care gândesc așa află cum arată o organizație de succes acestora le este foarte greu să construiască una din aceleași cauze care le-am identificat în primul modul despre dreptate, cu toții intuim cum arată o societate dreaptă însă nu știm cum să o construim.

Deci hai să ne întrebăm cum ajungem să punem în fruntea noastră lideri care sunt exemple de urmat, cum ne găsim locul în grup și cum ne sudăm între noi pentru a proteja interesele grupului și a progresa.

Așa cum știm, de cele mai multe ori omul sfințește locul și de aceea cel de la vârf decide succesul sau eșecul unei organizații. Un astfel de om este foarte greu de găsit deoarece calitățile necesare sunt atât de variate încât par imposibil de adunat într-un singur om. Iată-le:

- Un excelent comunicator așa cum am văzut în prima parte a capitolului
- Abilitatea de a motiva, de a inspira activitatea celor din grup și de a lucra cu toate tipurile de personalități pentru a rezolva conflicte și a negocia cu cei din jur
- Abilitatea de a lua decizii și de a ține grupul unit în momentele dificile
- Integritate și abilitatea de a menține grupul pe direcția dorită

Dacă vi se pare că știți unul sau doi oameni care corespund acestei descrieri atunci vă felicit dar vă invit în același timp să îmi spuneți unde găsiți 1.000 de oameni ca aceștia pentru că 1.000 este cifra necesară unui partid cu ambiții naționale pentru a construi un partid naționalist solid, performant și cu șanse la alegeri. Spun 1.000 pentru că sunt 43 de circumscripții electorale (41 de județe, București și Diaspora) și fiecare județ are în medie 25 de organizații locale importante pentru că doar așa poți acoperi teritoriul în mod eficient. La asta adăugați cele aproape 20.000 de secții de votare unde este nevoie de oameni de încredere ca membri în biroul electoral al secției de votare sau ca delegați și observatori în ziua votului. La asta adăugați cel puțin 1.000 de voluntari în teritoriu pentru strângere de semnături, pentru distribuire de fluturași de promovare și pentru activitățile de la nivel local.

Cu toții trebuie să fie integri, să-și cunoască rolul și să fie motivați. Acesta este tabloul real atunci când vine vorba despre organizare și comunicare. Vedeți așadar cu claritate acum de ce în afară de liderul unui partid, acea stea politică la care vă uitați cu toții cu admirație, succesul unui partid constă în abilitatea acelei stele de a aduna în jur sute, mii de oameni de calitate care să dea substanță discursurilor liderului.

Știu că tot ce am discutat până acum este teorie, de aceea acum voi prezenta un model concret de organizare pentru ca dacă veți ajunge în vreo organizație să știți dacă aveți de-a face cu ceva serios sau vă pierdeți vremea.

1. Organizația are roluri bine definite, președinte, secretar și trezorier, cel puțin aceste trei roluri, iar cei în funcții sunt aleși democratic în interiorul organizației
2. Organizația are un statut clar, *cunoscut și respectat* de către toți membrii săi
3. Organizația are întâlniri regulate iar protocolul acestora este mereu același. Există note de ședință, există plan de activitate și comunicarea se face în mod liber și egal
4. De îndată ce vă înscrieți sunteți preluați de cineva cu experiență și ajutați să vă integrați într-unul din proiectele active ale organizației
5. Conflictele sunt rezolvate rapid, liderii felicită în public și admonestează între patru ochi și există un permanent spirit de echipă
6. Oamenii se protejează unii pe ceilalți, sunt ajutați să capete abilitățile ce le lipsesc și sunt promovați în funcție strict de realizări
7. Sunt organizate ședințe de pregătire pe teme civice, politice și sociale pentru a vă ajuta să rămâneți motivați, să simțiți că progresați și că efortul vostru nu este în van
8. Există comunicare cu alte organizații din teritoriu și cu echipa de conducere de la centru
9. Inițiativele voastre sunt luate în considerare, discutate și implementate dacă sunt aprobate
10. Apar în permanență noi membri și noi simpatizanți care sunt tratați la fel cum ați fost și voi tratați când v-ați alăturat organizației

Sunt convins că la finalul acestui capitol înțelegeți cu toții importanța abilităților de comunicare și de organizare atunci când vine vorba de activitatea civică și politică și deasemenea înțelegeți că acesta este un subiect complex. Exact la fel ca dreptatea și educația personală și comunicarea și organizarea sunt obstacole importante în calea realizării obiectivelor voastre. Vedeți deja din ce în ce mai clar cât de avansată este educația elitelor și câte atuuri au acestea atunci când luptă pentru a-și menține puterea și privilegiile. Vestea bună este că deja ați parcurs trei dintre cele zece capitole ale școlii politice naționaliste "România 2024" și deveniți din ce în ce mai pricepuți, cu alte cuvinte mergeți pe aceeași cale a educației pe care merg elitele.

La finalul cursurilor vă mai rămâne un singur lucru de făcut și anume să vă găsiți unii pe ceilalți și să formați comunități reale în care să puneți în practică ceea ce învățați aici. Nu uitați că cea mai importantă bătălie politică pe care o veți da este cea de la urne atunci când va trebui să folosiți toate aceste cunoștințe pentru a găsi candidații potriviți, pentru a-i sprijini să ajungă pe listele electorale și apoi pentru a monitoriza votul în așa fel încât să nu fiți furați. Înainte de a începe studiul acesta politic credeți că așa ceva este imposibil însă acum când deja știți ce este dreptatea și justiția socială, când știți în ce fel trebuie să vă educați și cum să comunicați și să vă organizați, acum deci sunt sigur că începeți să căpătați speranță și să înțelegeți că elitele nu sunt formate din supraoameni ci doar din semeni de-ai voștri care au pornit pe calea educației ceva mai devreme decât voi. Nimic nu vă poate împiedica să-i ajungeți din urmă, eu cred în voi și în potențialul vostru și sunt sigur că aceste studii politice vă vor ajuta să vă atingeți obiectivul, anume acela de a vă lua țara înapoi, numai că de data asta chiar veți ști cum să o faceți.

CAPITOLUL 4

CONSTRUCȚIA ECHIPELOR ȘI MANAGEMENTUL CONFLICTELOR

"Pacea nu este absența conflictului ci abilitatea de a rezolva conflictul prin metode pașnice"

Ronald Reagan

CONSTRUCȚIA ECHIPELOR

Nicio luptă civică sau politică nu poate fi dată în izolare și de aceea cu toții avem nevoie să facem parte din echipe sudate și performante. Pentru construcția echipelor putem folosi teoria promovată de psihologul american Bruce W. Tuckman care a descoperit că toate echipele, indiferent de domeniul de activitate și de pregătirea membrilor lor, trec prin mai multe etape de dezvoltare atunci când un grup de oameni cu abilități și obiective diferite vin laolaltă pentru un proiect comun. Acest fenomen este posibil deoarece echipele reflectă mai mult natura umană decât scopul pentru care au fost aduse laolaltă.

Etapile sunt următoarele: FORMARE-CONFLICT-COMPETENȚĂ-PERFORMANȚĂ (*FORM – STORM – NORM – PERFORM*)

FORMARE (FORM) – FORMAREA ECHIPEI

Oameni noi care nu se cunosc și care nu au mai lucrat împreună se adună în jurul unui proiect nou. Fiecare aduce în echipă abilități dar și handicapuri ascunse, deocamdată invizibile celorlalți. Viitorul arată bine și niciun nor nu apare încă pe cerul grupului pentru că acestei echipe încă nu i s-a cerut nimic. Această etapă nu pune probleme deosebite și nu au apărut conflicte încă.

CONFLICT (STORM) – PERIOADA DE CONFLICTE PERSONALE

De îndată ce începe munca propriu-zisă și oamenii primesc sarcini concrete aceștia încearcă, pe modelul haitei de lupi, să-și impună autoritatea, să arate cine este mai abil. Aceștia își arată "colții" și caută să descopere lideri, alianțe și verigi slabe. Acum apare contestarea autorității precum și nemulțumirea atunci când se fac primele încercări de control. Pot izbucni conflicte din orice și oricine poate genera tensiuni în interiorul echipei. Cei mai puternici încearcă să-și impună punctul de vedere și este responsabilitatea președintelui de organizație să controleze această etapă folosind cele trei pârgii tradiționale, competența, consecvența și corectitudinea în analiza punctelor de vedere exprimate. Aceasta este etapa în care apar cele mai multe demisii dar acestea trebuie privite ca un fenomen obișnuit al procesului de formare a echipelor de lucru. Pentru rezolvarea conflictelor se va folosi tehnica indicată mai jos atunci când vom discuta managementul conflictelor.

COMPETENȚĂ (NORM) – PERIOADA ECHIPEI UNITE CARE ÎNCEPE SĂ TRAGĂ LA ACEEAȘI CĂRUȚĂ

Etapă conflictului a scos deja la suprafață liderii, a eliminat verigile slabe și a construit ierarhia în grup. Membrii cunosc deja abilitățile celorlalți, își acceptă locul în echipă și încep să contribuie voluntar la un flux de informații care curge nestingherit de orgolii personale și agende ascunse. Echipa se concentrează mai mult pe proiecte decât pe conflicte și acum apar primele succese în activitatea echipei. Președintele trebuie să monitorizeze cu atenție activitatea echipei pentru a elimina orice risc de conflict cu cauze exterioare organizației.

PERFORMANȚĂ (PERFORM) – ETAPA FUNCȚIONĂRII EFICIENTE A GRUPULUI

Acum conflictele au dispărut demult, membrii se completează unii pe ceilalți, informația este de multe ori intuită iar propunerile și acțiunile reprezintă exerciții de rutină care au rezultatele scontate. Grupul este unit, moralul este mereu ridicat iar încrederea în colegi este totală.

Foarte puține echipe ajung la acest nivel de performanță înaltă iar cele ajunse aici sunt în pericol de a fi destabilizate de îndată ce apar noi membri în grup. De multe ori chiar apariția unui singur membru nou întoarce echipa la prima etapă, cea de formare, pentru că acel membru va trece în mod necesar din nou prin toate etapele de mai sus. De aceea președinții de filiale trebuie să ajute la integrarea rapidă a celui nou venit pentru a-l aduce rapid pe acesta la nivelul echipei vechi și pentru a proteja echipa veche împotriva atacurilor celui nou venit.

În perioada de pregătire a echipei președintele de organizație trebuie să controleze atent activitatea și să fie modele de urmat:

- Să demonstreze *competență* pe subiectul discutat
- Să fie *consecvenți* în comunicare, organizare și control
- Să fie *corecți* în decizii

Scopul pregătirii lucrului în echipă este acela de a se obține un nivel organizatoric ce permite executarea optimă a sarcinilor de la centru, automatizarea proceselor curente și eliminarea riscurilor legate de sabotaj și de incompetență.

Acum că am văzut etapele prin care trec echipele hai să vedem cum se construiește o echipă sau filială sau organizație echilibrată, hai să vedem cine populează aceste echipe, ce tipologii umane își dispută locul în echipă și în ce fel gândește și acționează fiecare. Este esențial să cunoașteți aceste roluri pe care le joacă oamenii pentru că doar astfel puteți comunica eficient cu aceștia și puteți proteja echipa în ansamblul său de efectele nocive ale acțiunilor unor membri.

Începem prin a discuta despre diferența fundamentală dintre organizațiile de partid și firmele private sau de stat și anume aceea că la partid vine oricine vrea pe când afacerile angajează pe cine vor ele în funcție de abilități și de nevoile de moment. Astel, filialele se trezesc de multe ori cu o mulțime de membri care nu se pricep să facă ce are nevoie partidul sau organizația civică deoarece abilitățile profesionale pe care le au aceștia nu se potrivesc cu cele necesare proiectelor de partid.

Președinții de organizații au astfel o sarcină dificilă, aceea de a educa membrii nou veniți și de a rezista reflexului de a se lăsa dominați de membrii noi cu studii superioare sau cu firmă pentru că de multe ori aceste abilități nu sunt potrivite cu cele de care are nevoie organizația în acel moment.

Hai să vedem care sunt nevoile unei organizații tipice și ce roluri sunt necesare pentru a asigura funcționarea echilibrată a acelei echipe. În felul acesta cei dintre voi care veți deveni președinți sau vicepreședinți de filiale veți ști în ce fel trebuie să construiți echipa.

Deși mulți cred că membrii echipelor trebuie să semene între ei pe modelul "cine se aseamănă se adună" în realitate eficiența echipelor este dată de diversitatea membrilor ei deoarece filiala are nevoie și de *vizionari* și de *organizatori* și de *filosofi* și de *creatori* și de *analisti* și de *comunicatori* și de *activiști*.

Astfel persoanele cu *abilități creative* vin mereu cu idei noi, cu soluții noi la probleme vechi și privesc lumea în mod original. Aceștia sunt de multe ori cu capul în nori, uneori incapabili de a organiza sau analiza ceva însă sunt un rezervor mereu plin de idei.

Analistii sunt cei care iau la puricat ideile noi ale celor creativi, proiectele puse pe masă în timpul ședințelor, și se uită la fiecare detaliu. Aceștia pot vedea și imaginea în ansamblul său dar și procesul pas cu pas însă de multe ori sunt incapabili de a lua decizii și pot apărea drept singuratici și asociali.

Cei cu *abilități organizatorice* fac planuri, note de ședință și sunt ca ciobanii care mână oile la strungă. Aceștia știu să identifice priorități, sunt productivi și ajută la menținerea unui sentiment de ordine și de coerență în echipă. Acest tip de membru își pierde răbdarea atunci când haosul și neprevăzutul apar în activitatea filialei pentru că nu au de unde să apuce problema, nu au ce să organizeze.

Oamenii de *acțiune* sunt micile locomotive ale echipei, cei care tac și fac, cei care iau ideile, proiectele și deciziile și le implementează disciplinat în funcție de instrucțiuni. Acești membri decid de multe ori ritmul de implementare a unui proiect dar sunt și cei mai vulnerabili, cei mai predispuși la crize de nervi dacă activitatea stagnează sau merge în direcție greșită.

Comunicatorii în schimb sunt cei care asigură circulația ideilor, soluțiilor și planurilor de activitate în interiorul organizației. Aceștia vorbesc și scriu bine, ascultă cu atenție și de multe ori sunt surse de legătură în echipă. Comunicatorii au însă uneori tendința de a vorbi prea mult, de a vorbi peste alții și de a intra în polemici cu oamenii de acțiune și cu organizatorii.

Iată așadar cinci tipologii extrem de importante, fiecare în felul său, pentru activitatea filialelor de partid însă, așa cum sunt sigur că se observă, fiecare categorie are punctele sale slabe și exact în punctele slabe apare riscul de conflict în interiorul grupului. Fiecare membru al filialei contribuie intelectual și emoțional la activitatea politică și această dualitate este cea care dă naștere la conflicte.

Am discutat în capitolul referitor la educație care este diferența dintre inteligența intelectuală (I.Q.) și cea emoțională (E.Q.) și iată-ne acum descoperind dinamica dintre cele două și exact în această dinamică se află mereu mărul discordiei, motivul

conflictului, problema dar și soluția. Datorită inteligenței emoționale apar unii membri care sunt mereu gică-contra, alții mereu puși pe hartă, aveți apoi pe cei care se erijează în șefi absoluți, alții în judecători tiranici iar alții se văd în rolul de mamă a tuturor, împăciuitoare și miloasă. La început grupurile arată mereu ca o piață de duminică, zgomotoasă, plină de contradicții și aparent imposibil de înblânzit însă un lider abil cunoaște toate aceste detalii și de aceea prețuiește exact această diversitate pentru că din acest amestec se poate extrage cel mai mare potențial civic și politic.

Ați văzut cu toții cum unele organizații par că merg mai bine decât altele, cum unii președinți sau lideri de grup sunt mai pricepuți în ținerea hăturilor și echipele funcționează și cresc armonios. Acum înțelegeți mecanismele interne ale unei echipe de succes, hai să le enumerăm și apoi vom vedea câteva metode pentru construirea unei filiale echilibrate.

Căutați echilibrul în diversitate și nu vă temeți că sunteți la prima vedere o adunătură pestră pentru că exact în asta constă puterea voastră. Încercați să identificați cât mai repede modelele de mai sus, creativul, analistul, organizatorul, comunicatorul și omul de acțiune și în timpul activităților descoperiți-le punctele slabe din punct de vedere emoțional pentru a preveni, evita și rezolva conflictele care în mod cert vor apărea între ei în timpul activității.

Pentru a vă ajuta am pus laolaltă un ghid de profesii și abilitățile principale ale fiecăreia. În felul acesta, atunci când apare un membru nou în filială să știți în ce categorie îl puteți repartiza, ce abilități puteți spera să găsiți la acea persoană. Evident că aceste categorii nu sunt bătute în cuie și că mulți oameni au abilități care aparțin mai multor tipologii însă ghidul acesta este extrem de util la început atunci când nu cunoașteți persoana și aceasta nu s-a remarcat încă în activitatea din filială. Astfel, puteți avea oameni de acțiune care au și abilități de comunicatori sau organizatori cu abilități de analiză și de creativitate însă vreau să vă obișnuieți cu aceste mari categorii pentru că de cele mai multe ori abilitatea principală este cea prin care o persoană se poate face utilă pentru cele mai multe sarcini.

Pentru tipologia omului *creativ* avem scriitori, arhitecți, compozitori, regizori, artiști, creatori de modă, designeri și cei din agențiile de publicitate.

Pentru tipologia omului *analitic* avem ingineri, mecanici, juriști, medici, psihologi, programatori, cercetători științifici, angajați în marketing și analiști de date.

Pentru tipologia *organizatorilor* avem manageri de proiect, organizatori de evenimente, asistenți de directori, cei în poziții administrative de tot felul, operatorii din industria logistică și pe cei din birourile de resurse umane.

Pentru tipologia *comunicatorilor* avem pe cei din relații publice, avocații, agenții de vânzări, artiștii, profesorii și învățătorii, jurnaliștii și psihologii.

Pentru tipologia oamenilor de *acțiune* avem specialiștii care lucrează în domeniul serviciilor de urgență, medici, asistenți medicali, cei de pe salvări, pompierii, polițiștii și militarii în retragere, din nou organizatorii de evenimente, sportivii și antrenorii acestora, muncitorii necalificați, șoferii, bucătarii și tinerii încă fără specializări.

Iată cum toate profesiile posibile își pot găsi locul într-o organizație de partid și tocmai această bogăție infinită de abilități profesionale dă forță partidului. Bineînțeles că aceasta este doar latura inteligenței intelectuale și fiecare dintre aceștia aduce în ecuație și latura sa emoțională care nu are nicio legătură cu cea intelectuală așa cum am văzut în capitolul referitor la educație și la natura umană. Astfel veți avea de-a face cu medici pricepuți care sunt însă aroganți, agresivi verbal și fără răbdare, veți avea avocați obișnuiți să vorbească la nesfârșit doar pentru a se auzi vorbind, ingineri incapabili să ia o decizie finală sau artiști cu capul în nori și mereu visători. Luați separat oamenii sunt o comoară, luați împreună însă, aceștia devin bombe emoționale mobile așa cum i-a identificat sociologul și psihologul francez, Gustav Le Bon în splendida sa lucrare intitulată *Studiul minții mulțimilor*. Acesta arată că luați împreună de cele mai multe ori oamenii sunt impulsivi, iraționali, emotivi și ușor de manipulat iar aceste caracteristici apar indiferent de profesia studiată exact pentru că una este inteligența intelectuală și cu totul alta este inteligența emoțională. De aceea studii științifice au arătat că succesul în viață se datorează în proporție de 80% inteligenței emoționale și doar 20% celei intelectuale. Școala românească actuală pune accent 100% pe inteligența intelectuală și ignoră pe cea emoțională pentru că stăpânii coloniei numită România sau Românică, așa cum o denumea batjocoritor fostul președinte Traian Băsescu, nu vor oameni compleți ci doar roboți buni de exploatat pentru a munci la firmele lor.

Aveți așadar acum toate elementele necesare pentru a aborda corect construcția filialelor sau pentru a activa cu succes în cadrul acestora. Am văzut cum se formează o echipă, care sunt rolurile pe care și le asumă oamenii și cum interacționează aceștia. Mai avem însă un obstacol pe drumul construirii de filiale și anume conflictele care, așa cum am văzut, apar în mod natural între membri.

De aceea în partea a doua a acestui capitol vom vedea ce este conflictul și cum poate fi acesta rezolvat.

MANAGEMENTUL CONFLICTELOR

Oamenii au opinii similare în ceea ce privește conflictul și îl definesc simplu ca o diferență de opinii între două părți. Motivele conflictului rămân însă de cele mai multe ori necunoscute pentru că datorită naturii lor oamenii sunt maeștri în ascunderea intențiilor adevărate. Astfel aceștia provoacă un conflict aparent bazat pe observații logice însă de cele mai multe ori nevoia de conflict izvorăște dintr-un interes personal opus, dintr-o nevoie secretă sau dintr-un obiectiv total diferit de cel al oponentului său sau chiar a întregii filiale a unui partid politic. Așadar conflictul apare datorită diferențelor de valori, percepții și resurse și sunt absolut inerente interacțiunii dintre oameni.

Încep prin a vă ruga să faceți o scurtă pauză și să răspundeți la următoarea întrebare:

Este conflictul ceva rău sau ceva bun?

Răspunsul corect este "depinde". Există motive negative și motive pozitive, există conflicte care distrug și conflicte care construiesc și doar prin educație și implicare

profundă în viața filialei veți putea aprecia dacă un anumit conflict este malefic sau benefic pentru organizație.

Din acest motiv, există conflicte în interiorul organizației sau între organizații care trebuie stopate imediat și altele care, în mod paradoxal, trebuie încurajate să se desfășoare. Din prima categorie fac parte conflictele care generează atitudini lipsite de respect, acuze nihiliste, adică cele care nu propun nimic în loc, și cele care fac apel exclusiv la atacuri la persoană. Cele care trebuie încurajate sunt cele care pun în discuție elemente concrete ale activității, cele care propun metode noi de abordare a unui proiect și cele care atrag atenția către dezechilibre și blocaje în activitate.

De aceea este important ca nimeni să nu se teamă de conflicte la modul general și nici să nu-și dorească o organizație lipsită în totalitate de conflict pentru că acestea au rolul lor important în dezvoltarea filialelor. Cu cât sunt mai educați președinții de organizații și cu cât își educă la rândul lor membrii din echipă cu atât aceștia vor ști mai bine să facă diferența dintre conflictul negativ și cel pozitiv. Amintiți-vă ce am vorbit despre construcția unei echipe și despre etapele sale de dezvoltare. Ei bine, fiecare etapă este afectată de conflicte însă natura acestora se schimbă pe măsură ce oamenii lucrează împreună. În primele etape de viață a unei echipe este mult mai probabil să avem de-a face cu conflicte negative, cu atacuri la persoană și jigniri gratuite în timp ce etapele superioare sunt pline de conflicte pozitive care duc la progres.

Deasemenea trebuie știut că fiecare proiect introduce dificultăți specifice chiar și pentru echipele aflate în etape avansate de dezvoltare, lucrurile nu merg așa cum era plănuțit, apar probleme de tot felul și pe acest pat germinativ se așează natura umană care este degrabă doritoare de conflict.

Cei mai pricepuți lideri de organizații își dezvoltă o abilitate excelentă de a prevedea anumite zone sensibile în care apar conflicte și iau măsuri de prevenire imediate.

Să trecem acum de la general la particular și să discutăm concret despre metodele de rezolvare a acestor conflicte. Așa cum am văzut, există multe motive pentru care apar conflicte în interiorul grupurilor organizate. Profesorii americani Deborah Borisoff și David A. Victor au formulat o teorie a managementului acestor conflicte, teorie care ia în considerare cauzele precum și raportarea acestora la interesele personale ale membrilor grupului.

În funcție de caracteristicile acestora conflictele pot fi conflicte de *implicare*, de *scop*, de *rezultat*, de *strategie* sau de *interese*.

CAUZE

Aceste conflicte pot fi provocate de factori precum lupta pentru control în grup, pentru drepturi în grup, pentru stabilirea de obiective clare, pentru stabilirea de înțelegeri clare, pentru clarificare în caz de neînțelegeri sau de trădare, corupție și bârfă.

Este responsabilitatea președintelui de organizație să-și cunoască membrii suficient de bine încât să identifice caracteristicile și cauzele fiecărui conflict cât mai curând după apariția acestuia și să-și confirme cele identificate prin discuții directe cu cei implicați în conflict.

MANAGEMENTUL CONFLICTELOR

În funcție de gravitatea conflictului și a impactului său în cadrul organizației conducerea adoptă diferite abordări pentru rezolvarea fiecărui conflict.

Prima metodă este *evitarea*, ignorând complet conflictul. Această abordare poate înrăutăți situația dacă acel conflict nu se rezolvă de la sine. De multe ori se alege o astfel de abordare atunci când nu este timp deloc pentru intervenție.

Prin *impunerea unei soluții unilaterale*, prin care se dă dreptate imediat unei dintre părți ignorând cealaltă parte. Se obține astfel o blocare a conflictului dar nu și o rezolvare a lui pe termen lung.

Prin *compromis* se obține cooperarea ambelor părți din conflict prin punerea intereselor grupului mai presus de interesele personale. De obicei este dificil de impus o asemenea soluție în cazul grupurilor aflate în etapele de formare (form) și de conflict (storm) ale dezvoltării lor.

Prin *colaborare*, aceasta este cea mai eficientă formă de rezolvare a conflictelor pe termen lung. Părțile aflate în conflict sunt forțate de lideri să conlucreze pe un proiect comun unde ambele versiuni sunt folosite în așa fel încât să se ajungă la o soluție de tip WIN-WIN, câștig pentru ambele părți.

Pentru a se putea lua o decizie în legătură cu natura unui conflict metoda de analiză urmează pași specifici precum cei din lista de mai jos, cunoscută ca *tehnica celor cinci "A"*:

ANALIZA faptelor concrete care au dus la conflict

ACCEPTAREA punctelor de vedere opuse.

ATITUDINEA neutră cere părților în conflict să ignore trecutul și să se concentreze pe faptele concrete

ACȚIUNEA presupune folosirea regulilor de management prezentate în lista de abordări de mai devreme

ANALIZA ulterioară presupune revenirea asupra subiectului după încheierea conflictului pentru a vedea rezultatul

Prin folosirea metodei celor cinci "A" se poate standardiza abordarea conflictelor iar experiența obținută poate fi discutată la nivel înalt în cadrul sesiunilor regulate de pregătire teoretică pentru președinții de organizații județene.

Ca și regulă generală, conflictele nu pot fi niciodată înlăturate complet din viața organizațiilor de partid însă abordarea lor pe principii de *competență*, *consecvență* și *corectitudine* protejează și promovează cultura internă de partid.

Abordarea corectă a conflictelor ajută la fidelizarea membrilor de partid și la minimizarea costurilor de recrutare și de păstrare a resurselor umane ale partidului.

În caz de conflict, dincolo de toate aceste principii teoretice, există însă o nevoie certă, o condiție fără de care echipa va trece cu greu peste conflicte iar această condiție este abilitatea de negociere a celor implicați. De aceea este esențial ca cei care conduc o

organizație să fie *negociatori pricepuți* adică să aibă *abilități de comunicare*, să fie *intelenți emoțional*, să aibă experiență în *rezolvarea de probleme* și în *luarea de decizii*, să fie *flexibili* și să aibă *răbdare*. Toate aceste abilități sunt esențiale tuturor celor care vor să aibă succes în rezolvarea situațiilor conflictuale.

Din punctul de vedere al mecanismului propriu-zis de rezolvare a conflictului etapele sunt cunoscute bine și anume:

-Etapa pregătitoare când se adună informații, se stabilesc obiectivele negocierii și se identifică poziția părților din conflict.

-Etapa a doua este reprezentată de discuțiile propriu-zise care conțin clarificări și justificări.

-Etapa a treia intervine atunci când se cunosc bine detaliile conflictului și pozițiile inițiale ale părților și constă în negocierea propriu-zisă în care sunt puse pe masă ofertele, compromisurile și înțelegerile dintre părți.

Etapa finală este punerea în practică a înțelegerii pentru a putea considera conflictul încheiat.

Observăm din această listă că negociatorii buni au nevoie de un echilibru excelent între inteligența intelectuală și cea emoțională, în limba engleză acestea se numesc Hard Skills (cele intelectuale) și Soft Skills (cele emoționale). Doar negociatorii echilibrați intelectual și emoțional pot obține rezultate durabile în rezolvarea conflictelor pentru că doar așa se poate obține o decizie "win-win" adică o decizie din care câștigă ambele părți.

Din teoria prezentată în acest capitol se desprinde concluzia că doar intenția de a construi o echipă este complet insuficientă și că succesul este legat de profesionalizarea membrilor de partid. Fără această profesionalizare entuziaștii vor rămâne cu discursurile liderilor iar cei mulți vor privi dezamăgiți de pe margine cum elitele antiromânești rămân la putere.

CAPITOLUL 5

DESPRE PUTERE. CARACTER, SURSE ȘI PÂRGHII

”Absolut totul depinde de percepție și de aceea varianta acceptată nu depinde de adevăr ci de decizia celui ce deține puterea”

Friedrich Nietzsche

Dacă în primele patru capitole am discutat despre noi următoarele capitole vor fi dedicate națiunii și statului român. Națiunea română este grupul de oameni uniți prin istorie, cultură și limbă pe când statul român este o structură politică centralizată care impune și exercită aplicarea legii asupra unei populații de pe un anumit teritoriu. *Națiunea* română poate trăi pe tot întinsul pământului pe când *statul* are jurisdicție doar în interiorul unor granițe stabilite și respectate de vecinii săi și recunoscute de către organizațiile internaționale.

Pentru a înțelege conceptele cu care vom opera în continuare trebuie să lămurim și ce este *suveranitatea*. Aceasta este autoritatea supremă politică asupra unui teritoriu și a unui grup de oameni. Acest concept a apărut în forma sa actuală odată cu *Tratatul de la Westfalia din 1648* atunci când pentru prima oară se consfințea dreptul ocupantului unui teritoriu să exercite puterea acolo așa cum credea potrivit.

Vorbim așadar despre exercitarea puterii însă atenție, nu la nivel individual ci la nivel de stat. Dealtfel această distincție este clară în chiar textul Constituției României care la Articolul 2 spune că deși suveranitatea aparține poporului român acesta nu o poate exercita în nume propriu ci doar prin organele sale reprezentative constituite prin alegeri libere, periodice și corecte precum și prin referendum. Acest text al legii supreme este extraordinar de important pentru cursul nostru de educație politică pentru că deși puterea este astfel capturată de către stat, adică în prezent de către străini, în realitate voi, națiunea română, păstrați o opțiune suverană, aceea a referendumului. Veți vedea astăzi că nu mă refer doar la acel referendum național în care statul controlează de obicei rezultatul ca și la alegeri, ci vom discuta despre referendumul local, complet ignorat de români, aproape neștiut de nimeni și care poate reprezenta o formă de exercitare a puterii la nivel local.

Înainte de orice discuție pe tema puterii este important să acceptăm următoarele adevăruri confirmate de istoria convulsiilor sociale. O schimbare profundă de tip *revoluționar* presupune înlocuirea instituțiilor statului cu altele noi. Orice altă schimbare superficială sau simpla înlocuire a persoanelor aflate la putere nu este decât o *lovitură de stat* cu menținerea formei de organizare.

Acum că știm despre ce vorbim și că înlăturarea unora de la putere nu este automat revoluție hai să vedem pentru început care sunt elementele care contribuie la existența echilibrată a unui stat pentru că dacă vorbim despre putere trebuie să vorbim despre cum arată rezultatele folosirii acesteia la nivel de stat. Profesorul Jack Goldstone de la

Universitatea George Mason din Statele Unite ale Americii discută teoria schimbărilor revoluționare în cartea sa "*Despre Revoluții*" în care explică foarte clar că un stat rămâne în echilibru stabil atât timp cât următoarele cinci elemente funcționează la parametri acceptabili:

1. Situația financiară generală
2. Elitele din jurul puterii
3. Masele populare
4. Ideea generală de prosperitate
5. Sprijinul internațional

Dacă aceste cinci elemente ies din parametrii acceptabili atunci statul intră într-un așa-numit *echilibru instabil* și schimbarea devine posibilă. Avem așadar o abordare pragmatică a ideii de echilibru în stat și cu ajutorul ei vom vedea astăzi în ce situație se află România și dacă sunt coapte condițiile pentru schimbare. Fără o astfel de abordare riscăm să rămânem prizonierii acelor îndemnuri ridicole de genul "să ne luăm țara înapoi" sau "ieșim cu furcile și cu topoarele la ei", îndemnuri evident naive și propagate de către pătura socială frustrată dar complet ignorantă.

Astfel privind la lista celor cinci elemente care contribuie la echilibru în stat deși nemulțumirea populară poate părea foarte mare în realitate aceasta este total insuficientă pentru o schimbare revoluționară. Din perspectiva cetățenilor nemulțumirile pot părea semnificative însă dacă celelalte elemente funcționează acceptabil atunci nu există suficienți catalizatori pentru explozia revoluționară dorită de cetățeni.

Pe de altă parte dacă situația financiară este dezastruoasă, dacă o parte din elite sunt nemulțumite, dacă și masele populare sunt furioase și dacă se naște un mesaj general de luptă pentru o nouă prosperitate sprijinită la nivel internațional atunci dezechilibrul permite o acțiune generală împotriva celor de la putere.

În practică rareori se poate cunoaște situația cu exactitate înainte de izbucnirea revoluției însă există semnale importante cu ajutorul cărora se poate identifica echilibrul instabil propice pornirii luptei civice.

Este esențial de înțeles și acceptat că nici o revoluție sau schimbare semnificativă la nivel statal nu este posibilă fără sprijinul elitelor sau măcar a unor grupări din cadrul elitei.

De aceea lupta civică nu se poate rezuma la proteste stradale și la îndemnuri simpliste de genul "intrăm peste ei și ne luăm țara înapoi" deoarece în absența trădării elitelor instituțiile de forță ale puterii au mereu pârgurile necesare pentru a păstra puterea.

Prima concluzie pe care o tragem este că strategia luptei civice adevărate trebuie să ia în considerare toate cele cinci elemente enumerate mai sus.

Am văzut până acum ce este statul, ce este suveranitatea și am schițat imaginea unui stat aflat în echilibru stabil ca rezultat al exercitării puterii de către deținătorii acesteia dar veți întreba evident, cine sunt acești deținători ai puterii în stat? În cele ce urmează

vom da răspuns la această întrebare și vom discuta concret despre putere, o noțiune fundamentală pentru toți suveraniștii care vor să preia guvernarea.

Cei mai mulți dintre voi aveți doar o idee vagă despre putere și o idee și mai vagă despre deținătorii ei. De aceea vom discuta fiecare element separat.

De fiecare dată când vorbim despre abuzuri, fraude și încălcări ale legii de fapt îi acuzăm de toate relele pe cei care dețin *puterea* în Stat într-o formă sau alta, cei cunoscuți sub denumirea generică de *elite* pentru că ei sunt răspunsul la întrebarea noastră despre cine deține puterea. În toate conversațiile pe teme economice, sociale și politice apare în mod constant convingerea că ”sistemul este corupt” și că ”deținătorii puterii” au ajuns să o folosească împotriva propriilor cetățeni. Este adevărat, elitele dețin puterea de a forța un curs al evenimentelor pe care-l doresc dar la fel de adevărat este că și cetățenii pot deveni extrem de puternici și pot lupta cu succes împotriva abuzurilor de orice fel și vom vedea imediat cum pot face asta.

Cu alte cuvinte, pentru a schimba ce nu vă place aveți nevoie de *putere* și de unele grupări din cadrul *elitei* la fel ca și cei care au creat abuzurile de putere împotriva cărora luptați.

DESPRE ELITE

Primul pas pe drumul cunoașterii adversarului este identificarea elitelor ce dețin puterea. Începem, ca de obicei, cu câteva întrebări:

Cine sunt cei care au puterea?

Unde-i găsim?

Cum arată?

De unde vin?

Cum reușesc să se mențină la putere?

Cu ce sunt ei mai buni decât oamenii obișnuiți?

Ce interese au?

Cum putem să preluăm noi puterea lor?

În ochii populației puterea este deținută de președintele țării, primul ministru, parlament și serviciile secrete. În realitate situația este foarte diferită și mai jos aflăm cu adevărat cine sunt elitele care dețin cu adevărat puterea în stat.

La modul cel mai general elitele sunt formate din persoane ce dețin poziții care îi situează deasupra oamenilor obișnuiți. Aceste persoane iau decizii cu impact major asupra țării.

Astfel elita puterii este deținută, exercitată și protejată de o rețea formată din liderii domeniilor *economic, politic și militar*.

Elita economică este reprezentată de liderii conglomeratelor multinaționale care au la dispoziție bugete de multe miliarde și care controlează mii și chiar zeci de mii de angajați și prin aceștia influențează destinele a mii de familii.

Elita politică este reprezentată de șefii partidelor parlamentare, parlamentari, primul ministru, miniștrii de resort, președintele țării, președinții consiliilor județene, primarii și consilierii județeni și locali. Lor li se adaugă judecătorii Curții Constituționale, ai Curții Supreme de Justiție, ai Curților de Apel și ai Tribunalelor teritoriale precum și șefii Poliției, ai Jandarmeriei și ai serviciilor de informații. Prin deciziile lor toți aceștia au un impact major asupra direcției generale a statului și deci a vieții cetățenilor.

Elita militară este formată din șeful de Stat Major, șefii forțelor terestre, aeriene și navale, departamentului de înzestrare al armatei și șefii de unități militare din teritoriu. Armata are la dispoziție bugete din ce în ce mai mari și prin asta influența acesteia crește exponențial.

Această elită nu este izolată ci se sprijină pe o rețea uriașă de consilieri, consultanți, purtători de cuvânt, lideri de opinie, mass media, politicieni mărunți, grupuri de presiune și lideri locali.

Rețeaua de mai sus este lărgită și mai mult de familiile celor legați de elite prin firele nevăzute ale intereselor financiare, sociale și culturale.

Acesta este motivul pentru care în România există în permanență un electorat de 10-20% dependent și fidel elitelor și care din acest motiv se prezintă mereu la vot și votează mereu în favoarea celor care sunt la putere. Este vorba exact despre rețeaua pe care se sprijină elitele și despre familiile acestora care votează pentru a-și menține statutul de elită. Restul de 80-90% este poporul aflat sub autoritatea elitelor.

Pe viitor când mai auziți îndemnuri precum ”boicotați alegerile” sau ”boicotați referendumul” să fiți convinși că aceste mesaje provin din laboratoarele de manipulare ale elitelor puterii pentru a limita votul celor mulți și astfel a deschide calea unor fraude mult mai ușoare la vot.

O mențiune specială se cuvine aici despre cei trei piloni sociali reprezentați de *biserică, familie și școală* care *nu sunt centre de putere* ci sunt sub directa autoritate a elitelor economice, politice și militare și de aceea deciziile luate la vârf au puterea de a schimba în profunzime acești trei piloni fundamentali pentru prosperitatea țării. Realitatea se observă în dezastrul total al școlii românești, al bisericii care colaborează politic cu elitele și al destrămării familiei tradiționale.

Acum știm care sunt elitele în stat și putem discuta despre putere.

DESPRE PUTERE

Pentru a obține ceva în plan civic este nevoie de putere. În absența acesteia tot ce vorbim, credem și dorim rămâne doar la stadiul de filosofie.

De aceea, înainte de a ne angaja civic trebuie să învățăm ce este puterea (*definiția*), cum este aceasta creată (*sursele*) și în ce fel putem deveni și noi creatori și utilizatori de putere pentru a ne atinge scopurile la nivel de cetățean (*pârghiile*).

Vom studia acest subiect cu ajutorul teoriilor publicate de Eric Liu, președintele Civic University din Statele Unite ale Americii. Cu ajutorul acestor concepte s-au înfăptuit și se înfăptuiesc în fiecare zi cele mai îndrăznețe acțiuni civice la nivel internațional și metodele folosite pot fi aplicate cu succes oriunde în lume.

DEFINIȚIA PUTERII

Cea mai simplă definiție spune că puterea este capacitatea de a te asigura că alții fac ceea ce vrei tu să facă. Folosim cuvântul "asigura" în loc de a "forța" sau "obliga" pentru că de multe ori puterea se impune și prin convingere și transmitere automată, nu numai prin forță.

Pentru scopul nostru avem nevoie să știm care sunt *sursele* puterii și care sunt *pârghiile* prin care aceasta se impune. Cunoscând sursele și pârghiile înțelegem "structura puterii" și astfel putem construi și noi o strategie de luptă civică folosind aceleași "arme".

SURSELE ȘI PÂRGHIILE PUTERII

Există mai multe surse de putere:

- Violența și forța fizică
- Banii
- Acțiunea Statului
- Ideile
- Normele sociale
- Masele mari de oameni

Aceste surse își distribuie puterea prin următoarele pârghii:

- Instituții
- Organizații
- Rețele
- Legi
- Propagandă

Să înțelegem sursele:

Violența și forța fizică reprezintă controlul Poliției, a milițiilor private sau a bandelor de răufăcători. Violența este cea mai brută formă a puterii.

Banii crează abilitatea de a cumpăra rezultate și de fapt de a cumpăra aproape orice putere. Bogăția este cea mai convertibilă formă a puterii.

Acțiunea Statului se realizează prin birocrație pentru a-i obliga pe oameni să facă sau să nu facă anumite lucruri. Depinde până la urmă de forța fizică dar de obicei se sprijină pe legitimitate (reală sau pretinsă).

Ideile, ca de exemplu dorința de libertate sau de egalitate în drepturi pot fi catalizatori puternici și surse de putere.

Normele sociale sunt regulile considerate acceptabile de către cetățeni. Deși nu sunt centralizate și formale acestea pot exercita presiune politică foarte mare.

Masele mari de oameni atunci când sunt extrem de vocale pot deveni surse de putere deoarece exprimă un interes colectiv foarte intens. Numărul mare de oameni reprezintă legitimitate de aceea pot contesta pretențiile de legitimitate ale autorităților.

Acum să înțelegem pârghiile:

Instituțiile sunt modele de comportament colectiv similar. De exemplu instituția căsătoriei este o astfel de pârghie prin care se exercită puterea. Altă instituție este segregarea pe orice criteriu sau monarhia constituțională, jocul de fotbal sau metodele științifice. Toate acestea au reguli, ritualuri și locuri cu care toți participanții sunt de acord și le susțin.

Organizațiile sunt de fapt unitățile operative prin care instituțiile operează. Pot avea statut legal precum corporațiile dar în același timp pot fi neoficiale precum mișcările sociale sau insurecțiile.

Rețelele sunt platforme pentru organizare, comunicare și creare de putere. Rețelele online astăzi sau fluturașii tipăriți de acum 250 de ani, ambele crează același tip de rețea. Deasemenea, o anumită identitate împărtășită de mai mulți oameni crează rețele precum genul, pătura socială sau chiar colegii de an sau clasă. În esență, afinitatea unora cu alții poate transmite putere la fel ca tehnologia.

Legile sunt acte normative emise de autorități prin care se reglementează activitățile din societate. Acestea pot fi scrise sau nescrise.

Propaganda este o pârghie prin care se exercită puterea prin crearea de valori culturale și politice comune.

Iată așadar care sunt sursele de putere și pârghiile prin care aceasta se exercită. Probabil că acum vă este clar de ce este amuzant să vezi cum pretind unii că doar ieșitul în stradă poate rezolva toate problemele națiunii române și că vedeți cât de complex se pune problema atunci când știi carte și când ieși lupta națională în serios.

Avem acum cunoștințele necesare pentru a vedea care sunt sursele și pârghiile de putere care ne stau la dispoziție nouă suveraniștilor pentru lupta națională.

De cele mai multe ori implicarea civică începe cu o mână de oameni fără bani, influență politică sau alte resurse. De aceea modelul civic cel mai probabil va fi acțiunea bazată pe idei, norme sociale și proteste (ca și surse) puse în practică prin rețele, organizații și propagandă (ca și pârghii).

Acest început vă oferă platforma necesară pentru accesul ulterior și la celelalte surse și pârghii de putere.

În același fel descoperiți care sunt sursele și pârgھیile folosite de autorități pentru a-și exercita puterea. Spre deosebire de cetățeni autoritățile au acces la *toate* sursele și la *toate* pârgھیile puterii dar asta nu-i face invincibili.

Este foarte important că acum ne cunoaștem adversarul și știm ce metode folosește acesta pentru impunerea puterii. De îndată ce elitele simt că sunt în pericol acestea pun în mișcare toate sursele și toate pârgھیile puterii pentru a-și păstra privilegiile. Acesta este motivul pentru care oamenilor obișnuiți li se pare imposibil să-i dea jos de la putere, pentru că folosind toate armele din dotare elitele sunt convingătoare și impresionante. Știm însă acum că în realitate nu este așa și că schimbarea este foarte posibilă oricât ar încerca elitele actuale să vă convingă că sunteți mici și neajutorați și că aveți nevoie de ajutorul lor.

Dacă știm cum să creăm putere (surse) și cum să o exercităm (pârgھیi) atunci putem începe să ne organizăm lupta civică iar șansele noastre de succes cresc foarte mult.

Înarmați cu toate aceste cunoștințe putem să plănuim cu adevărat lupta politică și în finalul acestui capitol vom schița exact un plan concret de acțiune civică și politică pe care oricare dintre voi îl poate iniția. Exact acesta este secretul pe care elitele îl protejează cu disperare, acela că *oricine, oricând și oriunde poate să le fure puterea dacă urmează pașii descriși mai sus*. Acesta este motivul pentru care educația în școlile din România nu vorbește niciodată despre așa ceva, acesta este motivul pentru care mass-media face tot ce poate să vă țină în întuneric și să vă convingă că elitele sunt Dumnezeu Tatăl pe planeta Pământ, că acestea sunt invincibile și că nici nu merită să vă mai gândiți să le luați locul. Și tot acesta este motivul pentru care nimeni din clasa politică nu are vreun interes să discute acest subiect.

Hai să facem planul și veți vedea că aveți mult mai multe șanse decât credeți înainte de fi început să vă educați civic și politic.

Pentru asta vom începe prin a stabili care sunt caracteristicile fundamentale ale puterii și în ce fel le putem folosi în interesul luptei noastre.

Puterea are trei caracteristici principale:

- Este monopolizantă
- Se legitimează pe sine
- Este infinită

Hai să înțelegem aceste caracteristici pentru că acestea ne vor ajuta în lupta noastră.

Puterea este *monopolizantă* pentru că cei care o dețin tind să o concentreze și să se hrănească din propria putere. Cu cât au mai multă putere cu atât devin mai stăpâni pe resurse. Este un fel de joc în care câștigătorul ia tot.

Deținătorii puterii *se legitimează pe sine* pentru că inventează motive și explicații pentru a convinge pe ceilalți că dețin puterea în mod legitim și de aceea ceilalți trebuie să accepte controlul lor.

Puterea este *infinită* pentru că oricine, oriunde și oricând poate genera putere, poate porni o mișcare, o ideologie, o activitate care va genera putere indiferent de cantitatea de putere existentă la acel moment dat în altă parte.

Cunoscând aceste trei caracteristici autoritățile încearcă să convingă pe cei conduși de ei că puterea este doar monopolul lor, că ei o dețin în mod legitim și că în afara puterii lor nu mai poate fi generată altă putere.

În realitate însă oricine poate sparge monopolul deținut de autorități, oricine poate deține puterea în mod legitim și oricine poate genera putere oricând deoarece aceasta poate exista în cantități infinite.

Regulile luptei civice sunt următoarele:

1. Dacă autoritățile crează monopol atunci spargeți monopolul.
2. Dacă acestea inventează povești atunci schimbați narativul.
3. Dacă acestea pretind că puterea este finită atunci schimbați ecuația.

Iată cum se pot obține toate acestea:

1. Spargeți monopolul prin identificarea regulilor care sunt folosite pentru a crea monopolul și apoi propuneți altele noi conforme cu interesele voastre.
2. Schimbați narativul prin rescrierea contractului social și astfel anulând legitimitatea autorităților. Contractul social este înțelegerea dintre cetățeni și autorități prin care primii cedează anumite libertăți individuale în schimbul siguranței și al prosperității viitoare. Dacă autoritățile nu-și mai îndeplinesc rolul atunci contractul poate fi anulat astfel dispărând și legitimitatea autorităților și deci o parte a puterii lor. Odată cu schimbarea narativului alegeți-vă o bătălie cu putere de simbol și puterea ei va pulveriza povestea de până atunci a autorităților.
3. Demonstrați că puterea este infinită prin organizarea de evenimente care adună oamenii sub același steag astfel construind o nouă platformă de putere în afara celei controlate de autorități. Pe măsură ce crește numărul lor oamenii capătă curaj și se pot lansa demonstrații de forță civică prin care se neagă teoria falsă care pretinde că puterea este finită, limitată.

Pentru fiecare din cele trei reguli se pot folosi metode concrete de luptă:

Împotriva monopolului autorităților:

A. Schimbați mărimea "arenei" de luptă în funcție de obiectul urmărit. "Arena" este de fapt subiectul luptei civice și aveți puterea de a-i schimba dimensiunile oricând doriți. Măriți arena dacă doriți să includeți în discuții și alte persoane care se pot simți afectate de acea problemă. Micșorați arena de discuții dacă vă temeți că ați putea afecta interesele unor persoane care v-ar putea deveni inamici gratuit. Deasemenea decideți dacă doriți confruntare în public sau în spatele ușilor închise prin negocieri. Puteți decide dacă în lupta civică vă plasați ca atacând din exteriorul sistemului sau din interiorul său. Mai puteți să decideți dacă lupta voastră urmărește schimbări totale sau doar cosmetice, de suprafață.

B. Rescrieți regulile falsificate de autorități. Pentru asta trebuie să cunoașteți foarte bine procedurile și regulile pe care le atacați. Astfel, trebuie să știți că există două metode de control și manipulare a deciziilor. Prima metodă constă în controlul a ceea ce se pune pe ordinea de zi pentru a fi discutat și a doua metodă constă în stabilirea de

reguli prin care autoritățile primesc beneficii în mod automat fără efort. Rescrieți prima metodă prin identificarea celor trei elemente esențiale ale controlului: cine decide, ce este supus discuțiilor și cum se iau deciziile. Dacă știți cine are puterea de decizie puteți găsi sprijin prin persoane apropiate centrului de decizie. Când se supune ceva discuțiilor există trei elemente de analiză: ce se propune, ce este eliminat din propunere și ce ideologie reiese din textul discuțiilor. Toate trei conțin informații importante pentru voi și este esențial să le aflați cât mai în detaliu. În ce privește regulile ascunse prin care se automatizează beneficii trebuie să săpați adânc pentru a găsi toate nuanțele, toate detaliile unor hotărâri care dau acces autorităților la surse de putere în mod necontrolat. Este o muncă minuțioasă însă nu uitați că acolo se află cheia care deschide ușa vulnerabilităților neștiute.

C. Atacați planul autorităților prin care acestea mențin monopolul. Puteți face asta prin acte individuale de nesupunere, prin tergiversarea unor decizii, prin sabotaj direct sau indirect al unor activități oficiale sau printr-o pretinsă confuzie când este vorba despre executarea unor instrucțiuni. Acest punct arată mai mult ca o gherilă civică prin care evitați confruntarea directă și faceți tot ce puteți pentru a crea probleme mici dar multe autorităților.

Împotriva poveștilor inventate pentru legitimitate:

A. Schimbați narativul prin propunerea unei alternative. Veniți cu propria viziune și sugerați înlocuirea vechii versiuni cu cea nouă.

B. Organizați-vă în jurul unei noi povești în care prezentați individul ca parte din grup și grupul ca purtător al unei noi obligații de a schimba starea de fapt chiar ACUM.

C. Alegeți o bătălie cu forță de simbol, găsiți oameni care au suferit concret de pe urma problemei împotriva căreia luptați și aduceți-i în față. Scoateți un singur mesaj din toate acestea și folosiți-l ca simbol unic al luptei voastre civice.

Împotriva minciunii că puterea este finită și doar în posesia autorităților:

A. Gândiți și acționați prin intermediul rețelelor de cetățeni legați de același interes. Astfel puterea voastră va crește exponențial și nu în incrementele limitate. Conexiunile din rețele și din grupuri ne permit să creăm putere din nimic, să creștem influența mesajului nostru imediat. Acesta este motivul pentru care platforme online precum Twitter și Facebook blochează și șterg conturile celor ca se opun șefilor lor, toți sunt speriați de capacitatea oamenilor de a crea putere.

B. Acționați cu reciprocitate, ajutați-vă unii pe ceilalți cei din grupuri și rețele. Este nevoie de încredere și pentru asta decideți de la început să acordați încredere celor care vi se alătură. Dați încredere pentru a câștiga încrederea oamenilor.

C. Fiți curajoși, faceți mult zgomot în jurul luptei voastre și purtați-vă ca și cum ați deține deja puterea. Când acționăm cu putere devenim puternici. Această putere trebuie să fie expusă în toate locurile de interacțiune cu publicul larg, în reacțiile online de pe grupuri, în cadrul întâlnirilor față în față cu autoritățile și în toate publicațiile și documentele mișcării voastre civice.

Toate cele de mai sus pot părea inițial mai dificil de înțeles și de pus în practică dar nu uitați că tot ceea ce merită obținut în viață presupune efort, dedicație și încredere în forțele proprii.

REFERENDUMUL LOCAL. ARMA NEȘTIUTĂ DE NIMENI

O regulă nescrisă spune că într-o democrație se guvernează prin intermediul majorității dar schimbările sunt aduse de o minoritate, de grupuri civice mici iar exemplul cel mai bun este reprezentat de instituția *referendumului local*. Nu este vorba despre referendumul general despre care știe toată lumea ci de cel de la nivel local prin care locuitorii unui U.A.T. (Unitate Administrativ Teritorială) pot lupta la nivel local fără să aștepte scrutinuri electorale din patru în patru ani. Vom discuta în detaliu despre organizarea țării în capitolul despre organizarea administrativ-teritorială.

Așadar știind ce este puterea și folosind metodele de mai sus puteți foarte bine să începeți să luptați la nivel local deci cu riscuri mult mai mici și cu resurse mult mai ușor de găsit. Căutați o luptă simbol, aceasta poate fi o stradă plină de gropi sau un spital regional cu probleme sau o țeavă spartă și nereparată de veacuri sau o școală care cade peste copii. Organizați-vă în jurul acestui proiect și folosiți instituția referendumului pentru a cere rezolvarea situației. Bineînțeles, veți vedea că legea referendumului local protejează tot elitele în sensul că nu toate referendumurile au caracter obligatoriu ci unele sunt doar consultative. Cele obligatorii țin doar de schimbarea primarilor sau a granițelor U.A.T.

Mai mult decât atât doar consiliul local poate organiza un referendum iar votul este evident politic. Cu toate astea dacă știți să vă organizați și dacă folosiți metodele discutate astăzi aveți șanse uriașe de a crea probleme atât de mari elitelor locale încât în mod miraculos puteți să vă guvernați singuri, puteți să schimbați primarii chiar și între scrutinurile electorale care sunt din patru în patru ani și puteți deveni voi înșivă noua elită românească. Studiați legea referitoare la referendumul local și veți descoperi acolo o armă redutabilă pe care prin organizare, prin folosirea inteligentă a surselor și a pârghiilor de putere și prin camaraderie o puteți folosi oricând doriți. Deveniți astfel independenți, nu mai sunteți neajutorați și nu mai așteptați ajutor de la centru. În același fel vă obișnuiți cu lupta civică, cu legea, cu procedurile politice necesare organizării unui referendum și mai ales arătați elitelor locale că au un nou stăpân. Vi se deschide astfel în față o nouă lume, mai bună pentru voi și infinit mai rea pentru elite, pentru baronii locali care se îngroapă în bani pe seama voastră.

De aceea de multe ori când se vorbește despre "voința populară" în realitate este vorba de influența exercitată de grupuri relativ mici de cetățeni dar care sunt extrem de bine organizate, foarte active și eficiente, care acționează cu încredere de sine și care schimbă balanța puterii prin metodele de mai sus. Acești cetățeni sunt implicați activ în viața cetății, se cunosc pe sine, își cunosc adversarii și știu cum să lupte civic pentru a-și impune voința în politică la nivel local și central și pe deasupra construiesc comunități reale, se cunosc unii pe alții și nu mai au nevoie de platformele sociale online decât pentru a se coordona.

În concluzie pentru a prelua puterea nu aveți nevoie de o majoritate ci de o nevoie reală de schimbare pe care să o puneți în mișcare în așa fel încât și alții să vă înțeleagă și să vi se alăture.

Închei recapitulând cele discutate astăzi:

- Elitele sunt direct interesate să-și mențină privilegiile și de aceea nu au niciun interes să educe masele populare.
- Puterea nu este finită ci poate fi creată de oricine, oricând și oriunde.
- Poporul poate prelua puterea oricând cu condiția să se educe, să se organizeze și să schimbe narativul folosit de elite.
- Pentru asta este nevoie de efort personal și de sacrificii.

CAPITOLUL 6

FORME DE GUVERNĂMÂNT. ANALIZĂ COMPARATĂ

”Constituția este scrisă doar pentru oamenii morali și credincioși, pentru toți ceilalți aceasta este total neadecvată”

John Adams

În acest capitol vorbim despre diferitele forme de guvernământ existente în lume și după ce le enumerăm vreau să vă gândiți câteva secunde care este cea preferată de voi. Așa cum am procedat în capitolul precedent în care am vorbit despre putere încep cu o întrebare:

Credeți că republica este mai bună decât regalitatea sau invers, regalitatea este mai bună?

Nu vă gândiți la modul general ci strict din punctul de vedere al intereselor voastre pentru că doar așa veți înțelege acest capitol. Fiecare aveți convingeri formate deja și vreau să răspundeți la această întrebare înainte de a discuta despre ele pentru că la finalul capitolului veți decide dacă vă mențineți alegerea sau dacă vă schimbați opinia.

Acest capitol este foarte important pentru că societatea românească a fost mereu împărțită între regaliști și republicani și unii și ceilalți venind cu argumente în sprijinul preferinței lor. Să nu uităm însă ceea ce am învățat în primele capitole în care am studiat natura umană și anume că suntem iraționali, că avem memorie scurtă și tindem să judecăm subiectiv.

Hai să vedem așadar care sunt formele de guvernământ posibile ținând însă cont că vom purta o discuție simplificată tocmai pentru a înțelege marele concept de formă de guvernământ fără a ne pierde în considerațiuni tehnice care pot crea confuzie la început. Vom detalia mai târziu.

Monarhia sau *Dictatura*, *Autoritarismul* cum este dictatura numită uneori, sunt ambele forme de guvernământ în care o persoană numită monarh, rege, sau dictator este șeful statului pe viață.

Oligarhia este o ramură a autoritarismului și este forma de guvernământ în care doar o mână oameni controlează totul.

Anarhia este forma de guvernământ în care nimeni nu controlează nimic.

Democrația este forma de guvernământ în care majoritatea deține puterea.

Republica este forma de guvernământ în care legea este factorul de putere.

Deschidem o scurtă paranteză aici pentru a menționa că în prezent oamenii nu mai fac diferența între democrația pură și republică însă pentru a înțelege bine acest subiect suntem nevoiți să fim foarte specifici și veți vedea că în teorie cele două sunt diferite.

Acum că le-am enumerat vă întreb din nou, care vi se pare cel mai potrivit cu propriile interese?

Hai să le luăm acum pe rând și să extragem esența fiecărui sistem de guvernământ.

Monarhia este în teorie controlată de o singură persoană însă aceasta este doar gogoșa vândută maselor populare pentru că în realitate este vorba întotdeauna de o elită, un grup, care pune în fruntea statului pe unul de-al lor. Regii au consiliul lor de aristocrați iar dictatorii se înconjoară de miniștri specializați fiecare într-un domeniu sau altul. Cu alte cuvinte, ideea că o singură persoană conduce un stat nu există și în realitate avem de-a face cu oligarhii bine deghizate.

Ajungem astfel la a doua formă de guvernământ, *oligarhia*, și aceasta este cea mai des întâlnită formă de guvernământ din istorie și din zilele noastre. Cele mai multe țări sunt conduse de o mână de oameni puternici care de multe ori stau în umbră și se folosesc de fețe publice pentru a guverna.

Cea de-a treia formă de guvernământ, *anarhia*, apare regulat în istoria popoarelor însă are mereu caracter provizoriu, este temporară pentru că un stat fără legi nu poate exista și nici libertate fără legi nu poate exista, așa cum scria filosoful american John Locke în secolul al XVIII-lea. În anarhie trăim în junglă și trebuie să ne apărăm individual în fața agresiunilor însă pentru a ne dezvolta trebuie să alegem pe altcineva să ne apere avuția în timp ce noi muncim fiecare unde dorim pentru a trăi o viață mai bună. Bineînțeles că auziți peste tot îndemnuri la anarhie însă toate acestea sunt strigătele celor profund nemulțumiți care vor să schimbe guvernarea de azi cu alții mai buni decât ei. De îndată însă ce anarhiștii reușesc să schimbe elita de la putere și să preia puterea foștii anarhiști se transformă în grup oligarhic și istoria se repetă. Țineți minte cum Vladimir Ilici Lenin și Adolf Hitler au condus mase largi de anarhiști care au preluat puterea pentru a se transforma imediat în oligarhi. Cu toate astea anarhia nu este o formă permanentă de guvernare ci o formă de tranziție între două forme stabile.

Ajungem acum la ultimele două, *Democrația* și *Republica*. Așa cum am menționat cele două sunt practic folosite cu înțeles identic și anume Democrația este pentru Republică ceea ce este Monarhia pentru Regat. Există însă un detaliu fundamental care din punct de vedere academic arată diferența uriașă dintre Democrație și Republică.

În Democrație majoritatea dictează. De exemplu dacă un grup de oameni furioși prind pe un semen de-al lor și votează în unanimitate pentru a-l omorî pe acesta, actul criminal este rezultatul majorității deci se poate spune că trăim în democrație. La fel, dacă toți vecinii de pe strada voastră votează să vă ia casa pentru a-și face acolo teren de tenis și asta tot democrație este pentru că se face voința majorității. În ambele cazuri, și a celui omorât și a voastră, democrația a triumfat iar cei aflați în minoritate au pierdut. Democrația pură este așadar nimic mai mult decât dictatura majorității.

Republica pe de altă parte adaugă un element esențial democrației și anume domnia legii. Astfel și grupul de oameni furioși dar și voi sunteți protejați de majoritate prin lege și cei mulți nu pot face ce vor doar pentru că sunt mai mulți decât voi. Atât de mare era diferența dintre democrație și republică în urmă cu 250 de ani încât părinții fondatori ai Statelor Unite ale Americi, cei care au scris Constituția, au refuzat categoric

să dea naștere unui stat democratic și dacă citiți textul Constituției americane veți vedea că aceasta nu are nici o referire la acest cuvânt.

Mai mult decât atât, James Madison, rămas în istorie ca tatăl constituției americane scria în lucrarea sa intitulată *"Scrisorile Federaliste"*, lucrare pe care o aveți trecută la bibliografia acestui curs, că *"democrația a fost întotdeauna turbulentă și plină de confruntări, aceasta nefiind compatibilă cu siguranța personală sau cu dreptul de proprietate al tuturor"*. James Madison încheia scriind că *"democrațiile în istorie au avut mereu o viață scurtă și au sfârșit violent"*. Alt membru al constituantei americane, Alexander Hamilton era de aceeași părere și spunea că *"libertatea reală nu se află în despotism și nici în extremele democrației"*. Al treilea exponent faimos, americanul Samuel Adams, aflat și el printre semnatarii Declarației de Independență a statului american față de coroana britanică ce ședea în acei ani pe capul regelui George al III-lea, scria că *"democrația niciodată nu durează, se epuizează și se sufocă pe sine"*.

Toate aceste opinii erau ancorate în istoria antică iar exemplele Atenei și Romei erau grăitoare. Grecii ignoraseră sistematic sfaturile înțeleptului lor edil pe nume Solon care sesizase pericolul reprezentat de dictatura pură a majorității și propunea introducerea de legi care să echilibreze balanța în societate. Fără aceste legi, înainte de fondarea orașului-stat Atena, grecii erau democrați în sensul că cei mulți făceau ce voiau, sfârșeau prin a se bate între ei și a face pace doar sub autoritatea unei oligarhii tiranice. În contrast cu grecii romanii au creat 12 table cu legi și au introdus controlul statului în democrație limitând astfel abuzurile.

Cu toate acestea nici romanii nu au păstrat peste timp conceptul că esența libertății este limitarea puterilor guvernului deși s-au dezvoltat enorm în toate teritoriile din jurul Mării Mediterane. Atunci când crește puterea guvernului scade puterea populară și Roma antică nu a făcut excepție. Elita a început să abuzeze de propria putere și așa au apărut furturile de terenuri, taxele mărite și falimentele în lanț, toate conducând la o stare de conflict care a sfârșit prin schimbarea formei de guvernământ din republică în tirania oligarhiei cezarilor numită Imperiul Roman inaugurat în anul 27 d.Hr. odată cu venirea la putere a lui Octavian.

Iată așadar cum am explicat prin aceste exemple că democrația, deși sună bine în teorie, nu este decât un transfer lent către o oligarhie atotputernică.

Concluzia care se desprinde este foarte simplă, indiferent de cât de frumos sună în teorie diferite sisteme politice în realitate omenirea a avut mereu de ales doar între două, oligarhia sau republica echilibrată prin legi.

Această concluzie ne conduce către întrebarea cu care am început acest capitol, ce vi se pare mai potrivit, o monarhie sau o republică?

Știind acum ce înseamnă fiecare deducem că de fapt avem de ales între o oligarhie și o republică deși, din nou, termenii pot fi greu de separat pentru că există republici bune și altele rele. Care sunt cele bune? Pe baza celor studiate vom decide că cele în care guvernul este limitat în putere sunt cele mai bune iar cele capturate de un grup de oligarhi sunt cele mai puțin bune.

Dacă însă credeți că puteți râsufla ușurați că ați înțeles am o veste proastă pentru voi și anume aceea că pe modelul "omul sfințește locul" avem și state care o duc bine sub oligarhi dar și state care o duc rău. În istorie avem regi blestemați și regi iubiți, președinți urâți de popor și președinți iubiți însă atunci când judecați nu uitați că depinde din ce perspectivă priviți pentru că zicala "pentru unii mumă și pentru alții ciumă" se aplică și aici.

Iată câteva exemple. Împreună cu Nero și cu Commodus, Caligula (12-41 d.Hr.) a rămas în istorie drept unul dintre cei mai ticăloși conducători pe care i-a avut Roma antică și care a sfârșit prin a fi asasinat de propria sa gardă de corp, Garda Pretoriană. Îl amintim aici și pe Ivan cel Groaznic (1547-1584 d.Hr.) care a distrus boierimea locală din Rusia, le-a confiscat pământurile și le-a dat celor din jurul său în timp ce a condamnat la sărăcie milioane de ruși din păturile de jos. Avem apoi regina Ranavalona I din Madagascar (1828-1861 d.Hr.) care deși a apărat regatul de invazia colonială a britanicilor și a francezilor a domnit atât de dur și nemilos încât jumătate dintre supuși au trebuit să fugă din țară pentru a scăpa de abuzuri.

Tot așa avem pe regele britanic Edward al VIII-lea care s-a făcut de râs, nu i-a păsat de coroană și a abdicat sau africanul Jean Bokassa (1976-1979 d.Hr.) care s-a proclamat împărat al imperiului Centrafrican și care a ucis nenumărați cetățeni.

De cealaltă parte a baricadei avem regi și împărați iubiți de popor precum Vespasian în Roma (69-79 d. Hr), cel care a luat puterea de la Nero și care a reconstruit Roma după marele foc pus de Nero. În același fel Louis al XVI-lea al Franței (1774-1792 d.Hr.) care nu putea refuza nimănui nimic dar care a sfârșit prin a fi alungat de la putere în timpul revoluției franceze. Îl avem deasemenea pe ultimul țar rus, Nicolae al II-lea (1894-1917 d.Hr), și el scos de pe scena istoriei de o revoluție, de data asta revoluția bolșevică. Acesta a condus destinele Rusiei cu mână blândă spre deosebire de predecesorii săi sângeroși.

În cazul republicilor avem președinți iubiți de popor precum Nelson Mandela, simbolul luptei anti apartheid în Africa de Sud (1990-1999), Isabel Peron (1974-1976) soția fostului președinte argentinian Juan Peron, mai recent îl avem pe fostul președinte venezuelean Hugo Chavez care a făcut din lupta împotriva colonizării americane idealul său de viață. Contestat de toți susținătorii vestului acesta a fost considerat un salvator de către popor. În România Nicolae Ceaușescu (1965-1989) a reușit în doar 25 de ani industrializarea țării și plata tuturor datoriilor însă ultimii 10 ani au fost atât de austeri încât populația s-a lăsat atrasă de iluzia vestului bogat și a acceptat o lovitură de stat care i-a fost fatală.

Vedem așadar că avem oameni buni și oameni răi de ambele părți ale istoriei politice însă așa cum am spus, istoria este scrisă de învingători și depinde cărei tabere politice te adresezi atunci când întrebi dacă un lider este bun sau este rău.

Aceste detalii ne conduc la concluzia finală a acestui capitol și anume aceea că forma de guvernământ are importanță secundară pentru popor. Mult mai important este ca acesta să știe cum să aducă la putere liderii potriviți aspirațiilor sale ca popor.

Încă un amănunt istoric important, deși omenirea a trăit timp de milenii în monarhii, acestea s-au prăbușit la începutul secolului al XIX-lea după primul război mondial

atunci când cele patru mari imperii coloniale dispăreau din istorie la sfârșitul primului război mondial în 1918. Mă refer aici la Imperiul Rus, Imperiul Austro-Ungar, Imperiul Turc și Imperiul German. Atunci apărea pe scena Europei modelul statului american fondat la finele secolului al XVIII-lea, tinere republici care luptau pentru scuturarea jugului imperial. Acest proces este în plină desfășurare chiar și astăzi mai ales în Africa și în Asia unde vedem foametea și sărăcia lăsate în urmă de colonizatori. Astăzi mai supraviețuiesc doar cele mai rezistente familii regale iar coroana britanică este de departe cea mai faimoasă dintre acestea. Chiar și monarhia însă este în realitate o oligarhie deci există lupte de putere ascunse și se văd consecințele în conflictele nesfârșite din lume.

Acum înțelegeți mult mai bine de ce am ales să încep acest curs cu acel capitol despre dreptate și justiție socială pentru că de acolo izvorâsc atât de multe dorințe ale poporului.

La întrebarea care este cel mai bun sistem politic însă, în mod surprinzător, se poate răspunde cu cuvintele "*oricare sistem este bun*", fiecare bineînțeles cu particularitățile sale, atât timp cât liderii sunt curați la suflet, iubitori ai neamului care i-a ales și educați. Oamenii simpli vor doar să fie protejați, sprijiniți și educați și le pasă mai puțin dacă cei care fac asta sunt regi sau președinți.

Am tras această concluzie în ciuda unor așa-zis experți sau analiști care promovează încă monarhia evreiască în România sau altora care îl prezintă pe Nicolae Ceaușescu drept cel mai bun președinte pe care l-a avut România noastră ignorând aspectele negative ale acestor domnii.

Înarmați cu aceste cunoștințe vom vorbi în încheiere despre România de astăzi care are forma de guvernământ de republică semiprezidențială adică în teorie suntem în regulă din punct de vedere al instituțiilor. Avem președinte ales de popor care conduce țara împreună cu un prim ministru și un cabinet de miniștri, guvernul țării. Acești miniștri sunt aprobați de către parlament. Puține state în lume sunt organizate ca republici semi-prezidențiale. În prezent doar 30 din cele aproape 200 de state recunoscute de Organizația Națiunilor Unite sunt republici semi-prezidențiale iar dintre acestea doar Rusia și Franța sunt mai importante, restul fiind reprezentat de țări africane și asiatice.

Deși în teorie România este o țară democrată în realitate aceasta face parte din categoria țărilor cu caracter oligarhic. În România democrația este doar un concept teoretic, elita politică, economică și militară face ce vrea fără să se teamă de consecințe iar capitalul românesc a fost pulverizat în timp ce bazinul demografic este secăt. Pentru a înțelege situația imaginați-vă un oraș în care toți cetățenii stau afară în frig și de acolo privesc înăuntru prin ferestrele iluminate feeric ale unui palat minunat în care elita participă la un banchet nesfârșit.

Cunoscând acum formele de guvernământ credeți voi că forma de guvernământ este problema în România? Credeți că putem obține prosperitatea doar schimbând forma de guvernământ? Răspunsul este evident negativ pentru că nu instituțiile în sine au adus dezastrul în România ci oamenii. Nu sistemul politic este vinovat ci oamenii. Omul sfințește locul și nu locul sfințește omul.

Pentru a salva neamul românesc de la dispariție este așadar nevoie de schimbarea noastră și nu de schimbarea sistemului politic. Și în republici prezidențiale și în cele semi-prezidențiale și în republicile parlamentare sau în monarhii omul sfințește locul. Omul simplu trăiește bine în orice sistem politic dacă are lideri buni cărora le pasă de ei. Însă atât timp cât omul simplu va alege să nu se educe viitorul său și al copiilor săi va rămâne sub zodia norocului pentru că dacă va avea conducători buni aceasta nu i se va datora lui ci loteriei politice.

Închei acest capitol repetând concluzia de azi și anume că forma de guvernământ este secundară iubirii de neam, curăteniei sufletești și educației. Cu alte cuvinte, în acest moment din istorie dacă nu se educă neamul românesc va fi în continuare jefuit și batjocorit indiferent ce regim politic ar alege străinii pentru România.

CAPITOLUL 7

ORGANIZARE ADMINISTRATIVĂ. INSTITUȚII PUBLICE. SCRUTINUL ELECTORAL

”Rolul alegerilor este acela de a da poporului iluzia că participă la actul guvernării”

Gerald F. Lieberman

Acest capitol este necesar în special celor care vor să se implice activ în lupta civică și în cea politică deoarece vă ajută să înțelegeți cum este distribuită puterea statului în teritoriu, care sunt poliile locale de putere și în ce fel vă puteți organiza pentru a lupta cu șanse la alegeri.

Așa cum știți deja România este formată din trei provincii, Țara Românească, Transilvania și Moldova, organizate la rândul lor în nouă regiuni. Astfel Țara Românească este formată din Oltenia, Muntenia și Dobrogea, Transilvania din Banat, Crișana, Maramureș și Ardeal iar Moldova din Moldova de Vest și Bucovina de Sud. Observați că am ales să vorbim exclusiv de regiunile care se află în prezent sub autoritatea statului român pentru că celelalte teritorii românești aflate în Republica Moldova și în Ucraina nu se află sub jurisdicție românească.

Conform Constituției României teritoriul este împărțit în Comune, Orașe și Județe. Comuna este unitatea elementară de organizare teritorială și este formată din mai multe sate. România are 2.861 de comune însumând 13.285 de sate adică în medie fiecare comună are cinci sate. În același fel România are 263 de orașe iar cele mai mari dintre acestea poartă denumirea de municipii. Toate satele, comunele și orașele sunt împărțite în 41 de județe și în plus Municipiul București, capitala României.

Toate aceste unități administrativ teritoriale sunt în grija a două categorii de autorități, pe de o parte guvernul și pe de altă parte cetățenii României. La nivel local reprezentanții guvernului sunt prefecții iar reprezentanții cetățenilor sunt primarii și președinții de consilii județene împreună cu consilierii acestora. Astfel există 42 de prefecți pentru cele 41 de județe plus municipiul București, 41 de președinți de consilii județene, 3.124 de primari și peste zece mii de consilieri ai acestora.

Aceste cifre arată că zeci de mii de cetățeni sunt implicați activ în politică toți formând elita studiată în cadrul capitolurilor precedente însă și mai important este că Produsul Intern Brut (P.I.B.) este rezultatul muncii acestor unități administrativ teritoriale și nu al unui grup de parlamentari sau de miniștri. Acesta este motivul pentru care așa numiții baroni locali au putere în toate partidele parlamentare și de cele mai multe ori ei decid cine este pus pe listele electorale.

Hai să vedem cum funcționează un consiliu local pentru că acesta este celula administrativă și pe modelul acesta funcționează toate celelalte. Consiliile locale și

primarii funcționează ca autorități ale administrației publice locale și rezolvă treburile publice din comune, orașe și municipii.

Consiliul este alcătuit din primar și din consilieri aleși cu ocazia alegerilor locale din patru în patru ani. Acest consiliu local se întâlnește lunar în ședințe ordinare și ori de câte ori este nevoie în ședințe extraordinare. Între aceste ședințe consiliul își desfășoară activitatea în comisii de specialitate care propun admiterea sau respingerea proiectelor de hotărâri ale consiliului.

În aceste comisii se duce marea luptă politică iar această luptă se concretizează în momentul votului din consiliu adică acolo unde aritmetica politică își spune cuvântul. Cele mai multe decizii sunt luate cu majoritate simplă, adică 50% + 1 din cei prezenți la acea ședință. Sunt și hotărâri importante care se iau cu majoritate absolută adică 50% + 1 din totalul consilierilor aleși nu doar a celor prezenți la acea ședință.

Majoritatea afacerilor cu statul trec prin mâinile consiliilor locale și județene sporind astfel enorm importanța acestor entități în economia alegerilor locale. Conform legii primarii și președinții consiliilor județene sunt cu toții ordonatori de credite adică au dreptul de a cheltui banul public, de aici derivând importanța lor uriașă în strategia alegerilor locale. Facem aici o mică paranteză pentru a explica diferența dintre primari și președinții de consilii județene. Primii sunt aleși să coordoneze activitatea în comune, orașe sau municipii pe când președinții de consilii județene coordonează activitatea întregului județ format din comune, orașe și municipii. Ambele funcții sunt însă extrem de importante atunci când vorbim despre bani și de aceea este o așa de mare bătaie pe aceste locuri la alegeri.

Deși poporul are mereu ochii ațintiți pe alegerile parlamentare și prezidențiale în realitate bătaia peștelui în ceea ce privește banul public se dă la locale iar acolo câștigătorii pot fi foarte diferiți de cei pe care îi vedeți în parlament. Astfel nu doar partidele care se află în parlament se află la putere și la nivel local ci în funcție de voturile obținute acolo apar partide care la nivel central nu au trecut pragul de 5%. Această aritmetică electorală permite unor partide mici să facă politică activă la nivel local.

Iată câteva exemple din politica prezentului așa cum au rezultat ele la alegerile din anul 2020. În afară de P.S.D., P.N.L., U.S.R. și U.D.M.R. în Alba P.M.P. este în consiliul județean deși nu se află în parlament, la fel la Arad sunt în consiliul județean P.M.P. și Pro România, la Argeș este Pro România, la Bacău avem P.M.P., Pro România și A.L.D.E., la Botoșani sunt A.L.D.E. și Pro România, la Botoșani sunt A.L.D.E. și Pro România, la Brăila, culmea alături de P.M.P. se află U.D.M.R., la Constanța sunt P.M.P. și Pro România.

Acest rezultat electoral trebuie privit ca semnificativ din două motive. Primul este acela că viața politică reală nu este limitată la parlament și alte partide sunt la putere la nivel local. Al doilea este acela că poporul își poate găsi, promova și vota partide total diferite de cele mari care acaparează scena politicii centrale. Iată cum Pro România, P.M.P. și A.L.D.E. sunt active la nivel local în timp ce lumea crede că acestea au ieșit din politica românească pentru că nu le mai vede în parlament.

În prima parte a acestui capitol am văzut care este organizarea administrativ-teritorială în România, cine sunt principalii ordonatori de credite și cum funcționează celula politică numită consiliu local.

Vom vedea în continuare în ce fel se cheltuie banul public pentru că aici este miera la care trag politicienii întotdeauna. Astfel, activitatea în teritoriu este asigurată de către *instituții publice*, organizații cu personalitate juridică ce aparțin administrației publice centrale sau locale care gestionează resursele financiare publice, adică banii plătiți de voi toți în forma de taxe și impozite. Numărul acestor instituții este în jur de 130.000 din care 110.000 sunt ONG-uri. Toate au nevoie de bani publici, toate depind de hotărârile primarilor, ai președinților de consilii județene și ai miniștrilor din guvernul României. Șefii acestor instituții publice devin astfel importanți din punct de vedere financiar și de aceea se înscriu și ei în categoria elitei politice. Activitățile curente dau naștere unei încrengături de interese ce se țese între miniștri, parlamentari, președinți de consilii județene, primari și consilierii acestora, rezultând astfel zeci de mii de membrii ai elitei politice împreună cu familiile lor, prietenii lor și partenerii de afaceri directe sau prin interpuși.

Să nu vă mire, așadar, când auziți că după zeci de ani de jaf și bătaie de joc la adresa neamului românesc partidele parlamentare încă sunt susținute și votate de procente importante din populația României. Acești votanți sunt exact membrii elitei, familiile lor și partenerii lor de afaceri, cu toții fiind direct interesați în menținerea privilegiilor pe care le au dacă se află la conducerea acestor instituții publice.

Vom enumera aici câteva instituții publice pentru a înțelege mai bine în ce fel sunt acestea implicate în cheltuirea banului public și cât de importante sunt alegerile locale pentru accesul la banii voștri.

Lista celor 170 de *instituții centrale* include Camera Deputaților, Senatul, ministerele, Casa Națională de Pensii, Comisia Națională de Strategie și Prognoză, Avocatul Poporului, Banca Națională a României, Serviciul Român de Informații, Monetăria Statului, Monitorul Oficial, Patriarhia Română și multe altele.

Tot instituții publice sunt și cele 8.147 de *școli* din România care se ocupă intens de distrugerea educației copiilor români așa cum dovedesc rezultatele dezastruoase obținute de aceștia la testele organizate la nivel național.

Lor li se adaugă 6.836 de *direcții, agenții și servicii publice*, câteva dintre ele fiind Agenția pentru Ocuparea Forței de Muncă, Agenția pentru Protecția Mediului, Casa de Asigurări de Sănătate, tribunalele, cluburile sportive, bibliotecile, serviciul public de asistență socială, direcțiile de statistică, penitenciarele, inspectoratele de poliție, direcțiile pentru agricultură, unitățile militare și Administrația Națională Apele Române.

Mai există deasemenea aproape o mie de instituții de sănătate publică ce include *spitalele* și unitățile complementare ale acestora, apoi prefecturile, consiliile județene și primăriile.

Toate aceste instituții duduie de angajați în total având 1.200.000 de oameni care împreună cu familiile lor depind de banul public iar șefii lor sunt legați direct de clasa politică ticăloșită. Putem astfel înțelege mult mai bine motivele pentru care bătaia

electorală este aprigă dar și motivele pentru care fără educația civică și politică pe modelul celei pe care o facem aici oamenii obișnuiți nu au nici cea mai mică șansă de a prelua puterea în stat.

Până acum am văzut care este organizarea administrativ teritorială și care sunt instituțiile publice adică cine repartizează banul public și cine cheltuie acești bani. Hai să vedem acum în ce fel se menține această elită la putere prin alegeri locale, parlamentare și prezidențiale. Așa cum veți observa imediat a fost nevoie să vorbim despre administrație înainte de a vorbi despre alegeri pentru că administrația este cea care organizează alegerile iar elitele care controlează administrația sunt cele mai interesate să fraudeze mereu procesul electoral pentru a-și menține privilegiile.

Primul element important de reținut este o anomalie pe care nu o discută nimeni și anume faptul că întotdeauna alegerile sunt organizate și raportate de către partidele aflate la putere deci direct interesate să rămână la putere cu orice preț. Cu cât este mai mare jaful pe care-l fac într-un ciclu electoral cu atât mai mare este disperarea cu care șantajează, mint și fură voturi pentru că știu că dacă vin la putere oameni cinstiți și curajoși atunci vor ieși la iveală toate fărădelegile făcute în anii trecuți și vor plăti scump, cu averea și cu libertatea, pentru toate trădările și ticăloșiile lor.

Avem așadar pe de o parte elita atotputernică dar ticăloasă iar pe de altă parte poporul lipsit de resurse dar cinstit. Primii fură de rup la alegeri în timp ce poporul caută salvatori din patru în patru ani.

Hai să vedem acum care sunt actorii principali ai acestei lupte politice acerbe din România. Deasupra tuturor se află Autoritatea Electorală Permanentă (A.E.P.), instituția care veghează pasămite asupra calității procesului electoral. A.E.P. menține registrul electoral și registrul secțiilor de votare. În teorie această agenție este independentă însă în practică este profund politizată deci se află în permanență sub controlul elitei aflată la putere. Astfel președintele A.E.P. este numit de parlament iar cei doi vicepreședinți sunt numiți de către președintele României respectiv de către primul ministru. Vedem așadar că nici vorbă nu poate fi de independență în același fel în care cei nouă judecători ai Curții Supreme de Justiție sunt numiți politic și ei.

În timp ce A.E.P. este permanentă pe timpul alegerilor se formează Birouri Electorale temporare. Acestea sunt Biroul Electoral Central, Birourile Electorale de Circumscripție și cele ale secțiilor de vot. Toate aceste birouri sunt însărcinate cu organizarea și supravegherea desfășurării alegerilor propriu-zise în cele 19.000 de secții locale de vot. Componenta birourilor electorale ale secțiilor de vot spune totul despre legea făcută de elite pentru apărarea intereselor elitei pentru că din biroul electoral nu pot face parte decât *reprezentanții partidelor parlamentare* în felul acesta ignorând partidele încă neparlamentare care sunt nevoite să se sprijine exclusiv pe delegați și pe observatori voluntari pentru a monitoriza procesul de vot însă aceștia nu au voie să numere voturile sau să se implice în vreun fel în procesul electoral. Mai mult decât atât, președinții și locțiitorii secțiilor de vot sunt aleși doar dintre cei gestionați de către A.E.P. adică tot politic.

Al treilea actor important alături de A.E.P. și de birourile electorale sunt reprezentanții guvernului adică prefectii, reprezentanții elitei de la putere. Aceștia tipăresc buletinele de vot, confecționează ștampilele pentru vot și asigură transportul și distribuirea

materialelor prevăzute de lege și se asigură că se face instructajul cu membrii birourilor electorale.

Alături de cei trei actori mari intră apoi în scenă primarii localităților unde sunt amplasate secțiile de votare. Aceștia dotează secțiile de vot cu cele necesare, tipăresc listele electorale permanente, stabilesc locația afișelor electorale și se asigură că acestea sunt protejate.

Ultimul actor dar și cel mai puternic din ecuația alegerilor este Serviciul de Telecomunicații Speciale (S.T.S.), o altă anomalie strigătoare la cer de care se pare că nu este deranjat niciun partid parlamentar. Acest serviciu de informații controlează serverele, personalul și tabletele folosite în ziua votului, centralizează procesele verbale și apoi raportează rezultatele alegerilor.

Acum știm care sunt actorii implicați în procesul electoral și ne este foarte ușor să înțelegem dificultatea uriașă pe care o întâmpină oricine se află în afara elitelor dacă vrea să preia puterea din mâinile acestora în mod democratic, o sarcină aproape imposibilă.

De o parte avem uriașa fortăreață a elitelor care este protejată electoral de proprii agenți aflați în A.E.P., în birourile electorale, în prefecturi, în primării și în S.T.S., adică absolut în toate instituțiile care controlează procesul electoral și de cealaltă parte avem partidele noi și candidații independenți împreună cu poporul jefuit de elite, aceștia din urmă nefiind însă prezenți decât într-un singur punct cheie și anume în ziua de vot la urne.

Acesta este motivul pentru care elita se perpetuează la putere, pentru că a făcut o lege electorală care pune piedici uriașe pentru partidele mici și care în același timp menține procesul electoral în mâinile sale.

Știind că premisele sunt atât de sumbre pentru suveraniștii care vor să preia puterea din mâinile elitei hai să vedem acum în ce fel se pot fraudă alegerile atunci când controlul organizării lor nu este suficient elitei pentru a câștiga.

Vom lista aici cele mai folosite metode de fraudare iar apoi vom discuta despre cum pot suveraniștii să lupte cu șanse mai mari pentru victorie.

Metode de Fraudare

LA URNE

Vot pe liste suplimentare.

Cetățenii pot vota de mai multe ori în secții de votare diferite deși S.T.S. pretinde că blochează asta prin folosirea tabletelor de verificare.

Urna mobilă

Buletine false introduse în urnă sau votanților li se indică unde să pună ștampila sau urna oficială este înlocuită cu alta conținând buletine falsificate.

Lipsa ștampilei de control

Votanților li se înmânează buletine de vot care nu au aplicată ștampila de control a secției de votare.

Vot fictiv cu CNP-ul altei persoane

Se știe că anumite persoane nu vor veni la vot (plecate din localitate sau decedate) și membrii comisiei electorale adaugă CNP-ul la listă și introduc voturi false în urnă.

Buletine false aduse de votanți

Votanții sunt plătiți să voteze pentru un anumit candidat. Înainte de vot terțe persoane înmânează buletine false ștampilate deja la schimb cu cele originale care sunt scoase din secția de votare.

Îngreunarea procesului de votare

Încetinirea ritmului votării în secțiile unde se știe că votul este preponderent în favoarea unui anumit candidat.

DUPĂ VOT

Anularea buletinelor valabile

Aplicarea unei a doua ștampile pe buletin conducând la anularea sa.

Mutarea buletinelor în alt teanc

După aranjarea buletinelor pe categorii se mută buletine de la un candidat la altul înainte de numărătoarea hârtiilor.

Sustragerea buletinelor valabile

După numărare anumite buletine sunt furate și distruse.

Falsificarea Procesului Verbal

Adăugarea de totaluri false înainte ca membrii comisiei să semneze Procesul Verbal.

Ștampilarea buletinelor nefolosite

Introducerea în urne a buletinelor nefolosite după ce sunt ștampilate de către membrii comisiei electorale.

LA CENTRALIZAREA VOTURILOR

Falsificarea rezultatelor

Falsificarea rezultatelor cu ajutorul programului computerizat de numărare, centralizare și raportare a datelor de pe tablete, a voturilor prin corespondență și a buletinelor de vot.

Sondaje de opinie false

Diseminarea în spațiul public a unor sondaje de tip *Exit Poll* falsificate pentru a corespunde rezultatelor obținute prin fraudă computerizată.

Graba cu care se încheie procesul electoral după doar 24 de ore de la închiderea urnelor.

Grăbirea anunțării rezultatelor și a confirmării acestora la maxim 24 de ore după încheierea votului pentru a acoperi uriașele fraude și pentru a împiedica eventualele cercetări.

Iată câte metode de fraudare are la dispoziție elita care deja organizează și controlează procesul electoral.

Hai să vedem acum care sunt metodele cu ajutorul cărora suveranismul poate lupta cu șanse mai mari împotriva elitelor politice, militare și economice căci toate trei sunt implicate financiar și logistic în alegeri.

Este foarte important de știut că în afară de membrii biroului electoral format din reprezentanți ai partidelor politice parlamentare în ziua alegerilor pot monitoriza procesul de vot alte două categorii și anume observatorii independenți și delegații partidelor neparlamentare. Această din urmă categorie este cea folosită de partidele noi suveraniste pentru a se asigura că nu sunt furate la vot.

Deși în teorie este ușor de imaginat o astfel de activitate în practică aceasta este foarte dificilă și presupune o organizare exemplară însoțită de un sistem de comunicare eficient și securizat. Obstacolul principal îl constituie numărul uriaș de secții de vot din teritoriu în prezent existând în jur de 19.000 de secții de votare. Deși multe partide mici nu au candidați în toate circumscripțiile electorale este evident că este necesară acoperirea cât mai completă cu delegați voluntari măcar pentru secțiile importante. Deasemenea trebuie pusă la punct o rețea de comunicare aflată în afara platformelor sociale globaliste pentru că este absolut cert că suveraniștii vor fi blocați în acea perioadă. În plus partidele suveraniste trebuie să plănuiască această activitate din timp, să identifice voluntarii dispuși să ajute și să pună la punct ședințe de pregătire teoretică pentru aceștia. Este vorba de lucrul cu echipe formate din sute și mii de oameni și cele mai multe partide neparlamentare nu vor avea efectivele necesare pentru asta. În afară de aceste sute și mii de voluntari este nevoie de instructori pricepuți, capabili să pregătească aceste echipe uriașe. Din aceste motive punerea în practică a luptei la urne este foarte dificilă, trebuie începută cu mult înainte de alegeri și necesită sprijinul populației.

Iată acum care sunt măsurile pe care le pot lua partidele neparlamentare în ziua votului.

Prezența în toate sau în cât mai multe dintre secțiile de votare din țară și din diaspora.

Cunoașterea în detaliu a procesului electoral.

Identificarea metodelor de fraudare pe care le putem controla și raporta oficial pentru că ce se întâmplă după centralizarea computerizată nu mai putem controla.

Cunoașterea modalităților de raportare oficială în caz de fraudă.

Inspectarea urnelor, inclusiv a celor mobile, înainte ca acestea să fie sigilate în dimineața alegerilor.

Aplicarea corectă a ștampilei de control pe toate buletinele de vot.

Însoțirea urnei mobile și cunoașterea numărului total de votanți la domiciliu.

Monitorizarea urnelor pentru a împiedica introducerea de voturi multiple cu buletine aduse din exterior.

Contabilizarea numelor de pe listele suplimentare și trimiterea listelor pentru verificare și centralizare (compararea listelor suplimentare din secțiile de votare vecine).

Verificarea sigiliilor de pe urne la sfârșitul zilei de vot, sigilarea ștampilelor și a fantei urnelor de vot.

Anularea tuturor buletinelor neîntrebuințate.

Stabilirea totalului alegătorilor conform listelor electorale.

Stabilirea prezenței la vot conform numărului de votanți prezenți.

Numărarea vot cu vot de către președintele secției de votare și gruparea buletinelor valabile pe categorii. Separarea voturilor declarate nule.

Cunoașterea în detaliu a modalității de completare a Procesului Verbal și monitorizarea corectitudinii cu care se finalizează și se semnează acesta.

Afișarea copiei procesului verbal la intrarea în secția de vot și comunicarea rezultatelor în timp real în spațiul public și către instituții internaționale.

Centralizarea rezultatelor obținute de observatori și compararea acestora cu cifrele oficiale comunicate de Biroul Electoral Central.

Publicarea setului complet de procese verbale în presa din țară și din străinătate.

Monitorizarea buletinelor de vot venite prin corespondență pentru că și acestea au același regim ca cele plasate fizic în urne.

Presiuni civice pentru eliminarea din legea electorală a votului prin corespondență sau online și pentru introducerea buletinelor de vot înseriate și pentru accesul public la arhiva buletinelor de vot.

Din analiza măsurilor pe care le au la dispoziție suveraniștii reiese clar că singura etapă electorală pe care aceștia o pot controla este *ziua votului propriu-zis*. Restul procesului electoral este controlat complet de către elite însă tocmai aici se află uriașa vulnerabilitate pe care nici chiar ei nu o pot elimina complet și anume *monitorizarea de la urne și comunicarea rezultatelor reale imediat după semnarea proceselor verbale*.

Devine astfel absolut esențial ca toate partidele neparlamentare suveraniste să realizeze planuri concrete de monitorizare însă pentru asta este nevoie de efective importante de oameni. La fel de important este ca susținătorii partidelor suveraniste să monitorizeze spațiul public și locațiile secțiilor de votare pentru a prelua imediat rezultatele comunicate de către delegați și a le distribui cât mai repede în spațiul public înainte ca elitele să poată începe fraudarea prin centralizare și raportare mincinoasă.

Legislația electorală este foarte complexă și conține multe prevederi care pot ajuta enorm delegații care monitorizează votul însă aceștia trebuie pregătiți cu atenție pentru că altfel vor asista neputincioși la activitatea din secția de votare și nici măcar nu vor ști ce se întâmplă acolo mai cu seamă pentru că trebuie să înțeleagă din start că membrii biroului electoral le sunt potrivnici. Membrii biroului electoral sunt în realitate reprezentanții elitelor militare, economice și politice și sunt acolo pentru a-i împiedica pe delegații partidelor neparlamentare să blocheze fraudă reală din ziua votului. De aceea delegații și observatorii vor fi șicanați, li se va cere să stea în locuri izolate din sala de vot în așa fel încât să nu vadă hoțiile planificate iar la finalul zilei

când se numără voturile membrii biroului vor conlucra febril pentru distragerea atenției delegaților. În fiecare secție de vot se va purta așadar o luptă crâncenă între elitele antiromânești ale partidelor parlamentare și delegații suveraniștilor români și singurele arme pe care aceștia le au vor fi cunoașterea legilor electorale, curățenia lor sufletească și curajul de a lupta pe față în singura zi din an în care lupta democratică are vreo șansă să triumfe în colonia numită de Traian Băsescu sugestiv România.

CAPITOLUL 8

DESPRE PROGRAMUL POLITIC ȘI DESPRE MANIPULARE

"Mugurii manipulării apar atunci când oamenii nu învață să judece rațional ci doar speră și sunt emotivi"

Stephen Jay Gould

Am parcurs împreună foarte multă materie în cele șapte capitole precedente dar nu trebuie să uităm că toate, absolute toate aceste capitole caută să răspundă la o singură întrebare, *pe cine să aleg?*

În ultimele trei capitole vom discuta despre programul politic, despre profilul politicianului naționalist și despre situația României în lume, oferind astfel o posibilă soluție pentru cei care vor să aibă o altă clasă politică în România, însă facem asta după ce ne-am asigurat că avem cunoștințe solide despre dreptate, despre natura umană, despre echipe și organizarea lor, despre comunicare, despre putere, despre forme de guvernământ și despre alegeri. Am făcut asta pentru că în absența acestor cunoștințe și programul politic dar și profilul politicianului vor rămâne un teren vulnerabil la manipulări de tot felul despre care vom vorbi astăzi.

Ce este programul politic?

Nimic altceva decât o *promisiune*. Am citit zeci de programe politice din România și din străinătate și toate, absolut toate funcționează conform unui model simplu pe care îl voi prezenta acum.

„Eu sunt bun, ceilalți sunt răi”.

”Numai eu vă pot salva pe când ceilalți nici măcar nu vor să ajute”.

”Țara suferă din cauza hoției celorlalți și doar eu nu sunt hoț”.

”Chinurile voastre se sfârșesc doar dacă mă alegeți pe mine”.

”Am toate resursele necesare pentru a aduce raiul pe pământ”.

Acesta este modelul folosit de toate partidele politice. De regulă se aleg patru-cinci probleme ce se află la ordinea zilei și promisiunile încep să curgă. Dacă pensiile sau salariile sunt mici doar noi le vom face mari, dacă inflația este mare doar noi o vom reduce, dacă se fură doar noi vom pune lacăt vistieriei, dacă s-au făcut datorii externe uriașe doar noi vom opri jaful, dacă nu aveți autostrăzi doar noi putem construi autostrăzi, dacă vreți suveranism doar noi suntem suveraniști, dacă nu mai vreți partide vechi doar noi suntem partid nou, și tot așa, în programele partidelor politice se găsește o bogăție de binefaceri nemaivăzută și nemaiauzită care însă de zeci de ani refuză să se materializeze. Poporul trece din partid în partid și din candidat în candidat tot sperând că promisiunile din programele politice strigate în gura mare vor fi puse în practică.

Realitatea însă este cu totul alta și trebuie doar să priviți în jur pentru a o vedea. Capital românesc pulverizat, resursele țării controlate de străini, industria românească distrusă complet, educația și sănătatea la pământ, datoriile externe imposibil de plătit vreodată, infrastructură deplorabilă, jaf inimaginabil la fiecare nivel de putere, corupție generalizată în administrația locală și o elită economică, politică și militară controlată de colonizatori străini. Nimic din toate acestea nu se găsește însă în vreun program politic și este firesc să fie așa pentru că oamenii vor să trăiască mai bine și nu ar vota în veci pe cineva care să le promită că-i minte, că-i fură și că-și bate joc de ei. De aceea de când e lumea lume, pe hârtie, nu a existat program politic rău. În teorie toți vor binele poporului și numai al poporului însă practica arată că acele hârtii nu au nicio valoare iar cei care se apleacă asupra lor încercând să afle viitorul au aceeași șansă de a-l afla ca și atunci când merg la vrăjitoare sau citesc în cafea.

Ne oprim aici pentru câteva momente pentru a ne aminti câteva exemple concrete din istoria recentă a României. Fac asta pentru a vă ajuta să vedeți cât de iluzoriu este un program politic luat ca unic criteriu de selecție a unui partid sau a unui candidat. Toate cele pe care le voi prezenta acum au fost intens mediatizate de presa ticăloasă în așa fel încât în lunile dinaintea alegerilor să nu se vorbească decât despre asta pentru a se asigura că poporul nu are alte subiecte de discuție. Judecați acum cu mintea voastră și nu uitați că mulți, foarte mulți dintre cei despre care vom vorbi sunt încă activi în politică în fața sau în spatele reflectoarelor.

Promisiunile din programele politice se învârt invariabil în jurul banilor ca metodă de îmbunătățire a vieții voastre. Nimeni nu vorbește despre ce trebuie să știe cu adevărat un om educat, toată narațiunea este despre bani. Hai să vedem câteva dintre cele mai mari promisiuni privindu-le însă din viitor și nu din perspectiva de atunci a alegerilor adică din perspectivă reală și nu imaginară.

Timp de zeci de ani refrenul preferat al multor partide a fost *refacerea infrastructurii rutiere*, faimoasele autostrăzi românești care urmau să brăzdeze teritoriul țării noastre în toate direcțiile.

Astfel în anul 2003 guvernul Adrian Năstase (P.S.D.) acordă firmei americane Bechtel Corporation, fără licitație, contractul de construcție al autostrăzii Transilvania și promite marea cu sarea dar Bechtel dispare din România, ne ia banii iar autostrada române doar o promisiune.

Pe același model în urmă cu douăzeci de ani Călin Popescu Tăriceanu (P.N.L.), cel ce urma să fie premier, promitea la alegeri că va construi nu mai puțin de trei autostrăzi dacă este ales dar acestea nu au apărut niciodată decât în forma unor cioturi de segmente amărâte și incomplete care se surpau și erau de nefolosit.

În anul 2009 Emil Boc (P.D.L.) împreună cu Mircea Geoană (P.S.D.) promiteau din nou autostrăzi, de data asta 1.648 de kilometri de autostradă urmau să ferească pe români însă și de asta s-a ales praful imediat după alegeri.

Guvernul Victor Ponta (P.S.D.) promite și el lucrări majore la șase autostrăzi și le lasă doar pe hârtie după ce încropește câteva zeci de kilometri amărâți și cu costuri uriașe.

Liviu Dragnea (P.S.D.) nu se lăsa mai prejos și promitea apoi în programul de guvernare construirea a 2.500 de kilometri de autostradă dar în realitate nu au existat mai mult de 75 de kilometri realizați tot cu costuri enorme.

Pe lângă moda cu autostrăzile a existat moda *spitalelor moderne* iar promisiunile din programele politice au reflectat asta și, culmea, au fost din nou crezute de sute de mii de votanți.

Guvernul Călin Popescu Tăriceanu promitea înainte de alegeri să aloce sănătății nu mai puțin de 6% din Produsul Intern Brut dar niciodată nu a schimbat nimic iar sănătatea a rămas sub 2%.

Mai târziu guvernul condus de Emil Boc promitea o rețea de spitale de urgență regionale și reabilitarea spitalelor publice dar singura măsură luată a fost aceea de a închide 67 de spitale existente.

Guvernul Victor Ponta plusează și el pe tema a opt spitale regionale, înființarea a trei spitale regionale pentru arși și modernizarea spitalelor județene însă abia a început renovarea câtorva dintre ele.

Liviu Dragnea promite și mai mult adăugând spitalelor regionale și un spital metropolitan însă totul a rămas la etapa studiilor de fezabilitate adică a milioane de euro plătiți unor firme fantomă care apoi au dispărut.

Promisiunile au continuat pe teme de *bunăstare generală a populației* iar scăderea taxelor și majorarea salariilor și pensiilor s-au aflat mereu la loc de cinste în programele politice rămase simple texte tipărite.

Guvernul P.D.L. promitea reduceri de taxe și mărimi de salarii însă a sfârșit prin a crește TVA de la 19% la 24% și a tăia salariile bugetarilor cu 25%.

Guvernul Ponta promite scăderea TVA la 19%, îl aduce la 20% dar introduce o supraacciză pe carburant care anulează beneficiile scăderii TVA.

Guvernul P.S.D. promitea mărirea pensiilor cu 40%, o iluzie care continuă și astăzi și apare în toate programele politice.

De ani de zile domeniul educației trebuie finanțat cu 6% din PIB și deși toți promit că vor respecta legea care obligă la asta în realitate educația nu are mai mult de 2%.

La nivel individual promisiunile au însoțit programele politice în diferite forme pe modelul minciunilor sfruntate folosite de partide.

Astfel Ion Iliescu promitea să fie "un președinte pentru liniștea noastră", poporul l-a crezut și l-a votat.

Emil Constantinescu promitea să ajute "să reclădim împreună speranța", poporul l-a crezut și l-a votat.

Ion Iliescu revine și îl învinge pe Corneliu Vadim Tudor la alegerile prezidențiale cu promisiunea "aproape de oameni, împreună cu ei", poporul l-a crezut și l-a votat.

Traian Băsescu a folosit sloganul de campanie și promisiunea că acesta "luptă pentru tine", poporul l-a crezut și l-a votat.

Klaus Iohannis promitea și el ”o Românie a lucrului bine făcut”, poporul l-a crezut și l-a ales.

Privind în ansamblu aceste promisiuni și programe politice începând cu Ion Iliescu care promitea să fie ”un președinte pentru liniștea voastră” și până la Rareș Bogdan, fostul jurnalist transformat în politician P.N.L. care promitea că dacă este ales ”va desființa pensiile speciale în 30 de zile”, avem în fața noastră o uriașă menajerie de politicieni care promit marea cu sarea știind că *nu există nicio lege a responsabilității politice și nicio memorie colectivă care să sancționeze minciuna și manipularea.*

Acesta este motivul pentru care aceiași oameni politici apar în fața voastră de zeci de ani pentru a promova programe politice fanteziste care nu se vor materializa niciodată și fac asta știind că poporul nu are memorie și că o dată la patru ani vor exista în spațiul public patru-cinci subiecte majore pe marginea cărora ei vor putea să scrie un program politic plin de promisiuni goale de conținut pe care nu le vor respecta niciodată.

O altă formă foarte nocivă de promisiuni politice este alianța politică, în care mai mulți mincinoși se adună pentru a minți mai cu spor. Istoria românească postdecembristă are câteva exemple celebre prin magnitudinea unirii și prin eșecul lor colosal în ciuda faptului că, din nou, poporul i-a crezut și i-a votat.

Prima și cea mai notorie este alianța tuturor partidelor parlamentare, fiecare pe rând, cu Uniunea Democrată a Maghiarilor din România (UDMR) care astfel se află la guvernare de zeci de ani în ciuda faptului că a fost mereu votată doar în trei din cele 43 de circumscripții electorale. Acest O.N.G. luptă deschis împotriva statului național, suveran, independent, unitar și indivizibil așa cum este el definit în Constituție și timp de zeci de ani a depus nenumărate proiecte de legi antiromânești. Cu toate astea partidele parlamentare guvernează în permanență împreună cu U.D.M.R. motivând această decizie prin ”nevoia de stabilitate”.

A doua alianță ca anvergură și durată este cea care a existat între 1991 și 2000, o alianță care a captivat imaginația poporului aflat în permanentă căutare de idoli și de salvatori, aceasta fiind Convenția Democrată Română (C.D.R.) care a și ajuns la putere în 1996 împreună cu Emil Constantinescu. De data aceasta păcăleala pe care urma să o ia poporul român era amplificată de o promisiune implicită, aceea de unire a tuturor forțelor democratice împotriva F.S.N.-ului condus de Ion Iliescu adică împotriva comunismului. Poporul ignorant a fost captivat imediat de basmele servite de partidele componente ale acestei convenții, printre ele aflându-se P.N.Ț.C.D, P.N.L., Partidul Alianța Civică (P.A.C.), U.D.M.R., Federația Ecologistă precum și formațiuni civice ca Asociația 21 Decembrie, Asociația Foștilor Deținuți Politici și Solidaritatea Universitară. În total la apogeu C.D.R. era formată din nu mai puțin de 13 formațiuni politice sau civice care împreună prezentau un program politic la fel de pompos dar la fel de gol de conținut ca toate celelalte.

Acest fiasco total care a și dispărut în anul 2000 atunci când țărâniștii nici măcar nu au mai intrat în parlament a fost urmat de un alt balon de săpun plin de promisiuni politice numit alianța DA, Dreptate și Adevăr, formată între P.N.L. și P.D.

A venit apoi peste români o altă promisiune politică sub forma alianței Uniunea Social Liberală (U.S.L.) între doi adversari aflați la poli opuși din punct de vedere doctrinar

la acea vreme, P.S.D. și P.N.L. Dezastrul acela este repetat prin alianța între P.S.D. și P.N.L. cu singura diferență că P.N.L. nu mai există politic la fel ca P.N.Ț.C.D. pentru că membrii săi de astăzi sunt de fapt membrii partidului P.D.L. inventat de Traian Băsescu.

Avem deci o istorie bogată în promisiuni amplificate de alianțe mai mari sau mai mici care toate au folosit același model de program politic, ”noi suntem mai buni ca ei” iar poporul i-a ales mereu pentru că ”vorbeau bine”, ”arătau bine” și ”aveau școală”.

Privind astăzi în jur vedem însă că poporul greșeste fără încetare și în partea a doua a capitolului vom vedea care sunt motivele și cum putem îndrepta această stare de lucruri deplorabilă.

Iată așadar de ce suntem nevoiți să concluzionăm că programele politice sunt *simple iluzii*, promisiuni fără nicio acoperire în realitate și că cea mai bună abordare este de a nu crede absolut nimic din ceea ce promit politicienii în campania electorală. Vom vedea la finalul acestui capitol cu ce anume trebuie să înlocuim credința oarbă în programele electorale pentru că vestea bună este că există o metodă foarte eficientă pentru a deveni obiectivi.

Având în vedere toate cele prezentate se pune întrebarea cum este posibil ca poporul să continue să creadă promisiunile acelorași oameni politici care timp de ani de zile au mințit cu nerușinare și care se pregătesc febril să mintă din nou la alegeri.

Motivul este acela că aceste promisiuni conțin întotdeauna un element esențial și asta le face greu de respins, ușor de crezut și le ajută să aibă succes în mod repetat iar acest element este *emoția datorată naturii umane*.

DESPRE MANIPULARE

Suntem cu toții oameni și suntem dominați de propria natură umană, propria dorință de mai bine și dacă nu putem să trăim bine prin propriile forțe atunci rămânem cu speranța că va apărea prin minune un salvator care va aduce în viața noastră ceva ce noi singuri nu am putut aduce.

Acest element esențial, emoția, este motorul manipulării și de aceea în partea a doua a capitolului vom vorbi despre manipulare ca metodă de control a convingerilor și a deciziilor voastre.

Trebuie să știți chiar de la început că de cele mai multe ori manipularea nu o fac direct partidele politice ci canalele mass-media plătite de partide deoarece pentru cititorul sau privitorul ignorant ele par independente. Aici începe manipularea pentru că poporul are acces la informație prin intermediul presei însă presa nu transmite știri ci *comentarii partizane* ale unor știri iar comentariile sunt realizate în așa fel încât să conțină emoții adică să manipuleze pe cei neavizați.

Manipularea este procesul prin care suntem împinși să gândim și să acționăm într-un anume fel care are ca rezultat punerea în avantaj a celui care manipulează, această acțiune petrecându-se în detrimentul nostru. În acest fel se pot crește de exemplu

vânzările unui produs însă tot așa se pot naște noi ideologii, se pot schimba convingeri vechi și se pot dezrădăcina populații întregi.

Psihologii au descoperit de mult timp faptul că *noi oamenii nu vedem cu ochii ci cu creierul*. Cu alte cuvinte vedem doar ceea ce vrem să vedem, observăm doar informația care ne confirmă convingerile deja existente.

Aceasta este cheia de boltă a manipulării, crearea convingerilor iar apoi bombardarea noastră cu informație falsă care se potrivește însă cu minciunile manipulatorilor.

Dacă este adevărat că cele mai puternice emoții umane sunt *teamă* și *lăcomia* atunci pentru a putea decide înspre binele nostru educația în materie de manipulare trebuie să țină cont de faptul că în mod permanent oscilăm cu toții între cele doua extreme.

De exemplu majoritatea covârșitoare a știrilor și a comentariilor din presa audio-vizuală și scrisă se concentrează pe dezastre, războaie și crime (teamă) sau pe măsuri fiscale, mișcări de prețuri, salarizare, știri despre oameni bogați (lăcomie). În acest fel, cititorul, privitorul și ascultătorul sunt atacați emoțional și toate comentariile sunt difuzate cu un scop ascuns dar bine definit de către cei care controlează respectivele canale mass-media.

Din fericire pentru noi toți manipularea are limitele sale iar educația personală este călcâiul lui Ahile în ceea ce-i privește pe manipulatori.

Legea fundamentală pe care se sprijină un om educat este aceea că *o concluzie corectă pornește întotdeauna de la premise corecte* și în tot ce aude, vede și citește, acesta va căuta adevăruri dovedite și nu presupuneri, comentarii făcute de "experți" sau de formatori de opinie, aprecieri sau simple zvonuri.

De exemplu, formulări generale de genul următor sunt de cele mai multe ori manipulări fără bază reală: "o știre de pe surse", "se vorbește tot mai mult", "există persoane care susțin că", "surse apropiate guvernului ne-au informat", "publicul este din ce în ce mai ostil", etc...

Observați cum nu există în realitate nimic cert, nimic concret, doar o generalizare menită să ne inducă o opinie, din păcate lipsită de fundament. În contrast, comentariile pertinente sunt pline de detalii, de raționamente, nume de persoane și concluzii bazate pe acestea.

Pentru a ne pune la adăpost de manipulare trebuie să știm cum să identificăm în mod corect următoarele capcane prin care manipulatorii mint și formează convingeri ce nu sunt ale noastre.

Învățând să folosim ghidul de mai jos, devenim puternici datorită faptului că nu mai putem fi manipulați atât de ușor și prin asta putem să ne decidem soarta independent de minciunile și atacurile celor care nu ne reprezintă interesele.

Să ne gândim la aceste procedee de fiecare dată când citim o postare din spațiul public sau un articol de ziar, când urmărim o știre la televizor sau când discutăm cu cineva care încearcă să ne impună o concluzie sau să ne împingă să luăm o decizie cum ar fi cumpărarea unui produs, votul electoral sau renunțarea la o convingere anume.

În mod fundamental, mecanismul prezentat în cele ce urmează, servește unui singur scop și anume schimbarea opiniei publice în așa fel încât o idee respinsă inițial și considerată imposibilă să devină acceptată, îmbrățișată și promovată chiar de către public.

Pentru a obține acest rezultat aparent imposibil pentru populația nepregătită manipulatorii profesioniști folosesc metoda dezvoltată de Joseph Overton, vicepreședintele Centrului Mackinac pentru Politici Publice, aflat în Statele Unite ale Americii.

Teoria a identificat șase etape prin care trec convingerile opiniei publice în legătură cu o idee, cu un proiect de lege sau de exemplu cu un partid sau un candidat la alegeri:

1 *De neimaginat, imposibil* – propunerea (candidatul) este lansată dar nu este luată în considerare

2 *Posibil însă foarte radical* – propunerea devine posibilă însă doar teoretic

3 *Acceptabil* – propunerea începe să fie discutată și considerată practic posibilă

4 *Logic* – propunerea este de acum privită ca opțiunea cea mai logică, cea mai viabilă

5 *Favorit* – propunerea (candidatul) devine favorita opiniei publice și este promovată insistent

6 *Decizia luată* – propunerea devine lege sau candidatul este votat de public

Ne amintim cu toții exemple ale unor idei sau propuneri legislative sau chiar a unor candidați la alegeri care au apărut brusc, din neant, și au început să fie discutați, promovați iar în final aleși parcă prin minune. În același fel când ni se spune că un anumit nou acord impus din afară este "opțional", să nu uităm că este doar începutul, că acel prim mugure reprezintă doar pasul 2 sau 3 din strategia pașilor mici de mai sus prin care ni se schimbă convingerile în mod artificial. Acesta este mecanismul prin care opinia publică este manipulată pentru aducerea la îndeplinire a oricărui plan care în mod normal ar fi refuzat de cetățeni.

Cum pun manipulatorii în practică acești șase pași de formare a opiniei publice?

Manipulatorii știu că trebuie să creeze premise greșite pentru a ajunge la concluzii greșite dar utile scopurilor lor ascunse. Iată o listă cu cele mai eficiente metode pentru care aceștia nu prezintă niciodată dovezi sau explicații logice:

- Se folosesc de "formatori de opinie" (persoane cunoscute cărora li se face reclamă permanent), în speranța că presupusa superioritate intelectuală a acestora va ține loc de dovezi sau de logică. Aceste persoane sunt cele care apar cel mai des pe un post de televiziune sau ale căror articole sunt mereu publicate.
- Dau impresia că ceea ce susțin este confirmat de multe alte persoane asemănătoare cu noi, făcând apel la spiritul nostru de turmă.
- Prezintă propriul comentariu părtinitor drept fapt real, deci noi nu avem acces la fapte reale ci doar la interpretări partizane ale unor fapte reale.
- Generează sentimente de teamă sau de lăcomie în noi.

- Fac afirmații conținând doar jumătăți de adevăr la care alătură minciuni, în speranța că alăturarea va transforma minciuna în adevăr prin asimilare.
- Amenință cu consecințe mult exagerate sau complet inventate, care nu rezistă în fața unor întrebări simple.
- Se bazează pe premise imposibil de verificat pe care le folosesc pentru a trage concluzii cu pretenție de adevăr absolut.
- Repetă de multe ori aceeași minciună în speranța că repetiția va ține loc de adevăr și că aceasta ne va schimba opiniile.
- Același comentariu nu se adresează tuturor ci doar anumitor grupuri țintă de oameni care preiau știrea și o trimit mai departe la prieteni. Comunicarea este astfel "compartimentalizată", adică rostită cu bună știință doar pentru un anume grup de oameni din audiență. Aceasta este cauza pentru care discursul unui politician poate apărea ca o minciună sfruntată pentru un anume grup din audiență pe când același text apare perfect logic și acceptabil pentru grupul deja manipulat care are încredere în politician. De aceea, întotdeauna trebuie să ținem minte că politicienii nu vorbesc tuturor cetățenilor ci doar unor anumite grupuri țintă.
- Folosesc titluri bombastice care în realitate nu au nici o legătură cu conținutul articolului respectiv.
- Plătesc și publică sondaje de opinie mincinoase cu cifre falsificate pentru a se potrivi cu direcția în care vor să ne atragă manipulatorii. În general sondajele de opinie sunt folosite atunci când se pregătește o fraudă electorală iar procentajele prezentate sunt de fapt cifrele de care au nevoie trădătorii. De cele mai multe ori singura utilitate a unui sondaj este de a ne arăta care este direcția dorită de manipulatori.

Metodele prezentate mai sus ne învață să identificăm felul în care manipulatorii de profesie își propagă ideile în presa tradițională (ziare, tv, audio) și în mod special în cea virtuală (Facebook, Twitter, Instagram, TikTok).

Înarmați cu aceste cunoștințe ne putem proteja împotriva manipulării propriilor convingeri învățând să ne punem mereu o serie de întrebări de verificare. Accesul la internet ne pune la dispoziție o cantitate uriașă de informații prin intermediul cărora ne putem da răspuns la următoarele întrebări prin care ne putem apropia de adevăr:

- *Cine controlează financiar un anumit canal mass-media (publicație, post tv, rețea socială)?*

Cu alte cuvinte, cine are interes ca o anume idee să apară în public, cine dă aprobarea pentru ca redactorii de știri să discute despre un candidat la alegeri de exemplu.

- *Care este trecutul public al unui formator sau lider de opinie?*

Formatorii de opinie sunt oameni publici, promovați insistent de manipulatori. Cu toate acestea, toți liderii de opinie au un trecut personal și din comentariile și luările lor de poziție anterioare ne putem face o idee cine le sunt stăpânii și căror interese servesc aceștia.

- *Care sunt afinitățile politice sau culturale ale autorilor de articole, postări sau debateri?*

În mod similar formatorilor de opinie, autorii postărilor din mediul virtual au și ei un trecut care poate fi identificat prin căutarea postărilor din trecut.

- *Ceea ce citim sau auzim este fapt concret sau doar o interpretare a unui fapt?*

De exemplu, afirmația următoare, ”noua lege restrânge libertățile fundamentale ale românilor” conține fapte sau doar interpretări manipulative? Pentru a ne lamuri trebuie să ne întrebăm: știm concret care sunt libertățile fundamentale despre care se vorbește?; am citit cu ochii noștri noua lege?; avem pregătire juridică pentru a înțelege litera și spiritul noii legi? Dacă răspunsul la aceste întrebări este negativ atunci mai mult ca sigur că nu ne putem forma o opinie independentă și informată și suntem vulnerabili atacurilor manipulative.

- *Opiniile grupului mare de oameni au fost obținute prin analiza similară cu a mea?*

Simplul fapt că mai mulți oameni au o opinie nu înseamnă că acea opinie este corectă și mai ales nu înseamnă că acea opinie ne este folositoare și nouă. Regulile de protecție împotriva manipularii sunt valabile pentru toți și dacă un grup de oameni nu le urmează în procesul de formare a opiniei personale atunci rezultatul este același, manipularea și minciuna pot înlocui adevărul.

- *Este afirmația adevărată? Poate fi aceasta probată?*

Abilitatea de a discerne dacă o afirmație este adevărată sau nu este esențială pentru a ne proteja. Pe măsură ce ne educăm și ne obișnuim să trecem prin filtrul gândirii proprii fiecare informație devenim mai eficienți în descoperirea adevărului. Primul pas este să căutăm probe, să ne întrebăm dacă există dovezi care să sprijine afirmația, dacă aceste dovezi provin din surse credibile și dacă acestea sunt confirmate de mai multe persoane independente.

- *Sunt consecințele unui fapt chiar atât de grave cum sunt ele prezentate?*

Manipulatorii care se referă la ”consecințe” ne proiectează intenționat temerile și lăcomia undeva în viitor acolo unde în realitate nimeni nu poate cunoaște ce va fi. Emoția pe care o creează este reală însă premisa este falsă deoarece afirmațiile sunt doar previziuni, așteptări și păreri personale. Dacă facem greșeala să acceptăm aceste puncte de vedere începem să dăm greutate de fapt împlinit unor evenimente care doar urmează să aibă loc în viitor.

- *Textul bombastic și incitant are caracter general sau se referă la detalii concrete?*

De cele mai multe ori manipulatorii opiniei publice inundă spațiul virtual cu declarații generale, folosind cuvinte încărcate emoțional dar fără conținut concret. Singurul scop este crearea unei emoții puternice care însă nu va fi probată niciodată. Iată un exemplu: ”Puterea fură averea poporului și apoi votează legi care să o scape de răspundere”. Dacă citim cu atenție afirmația observăm că aceasta folosește ceea ce în Programarea Neuro-Lingvistică (ramură a psihologiei) poartă numele de ”limbaj de suprafață”. Acest tip de limbaj este folosit pentru a generaliza și a crea o culpabilizare în masă în ceea ce privește puterea.

Pentru a neutraliza astfel de atacuri cu limbaj de suprafață trebuie să ne punem întrebări precise despre fiecare element al afirmației.

Iată câteva întrebări aplicate afirmației generale de mai sus:

Ce este puterea de fapt?

Cum se exercită puterea?

Puterea fură sau doar anumiți reprezentanți ai săi?

Cum se poate fura concret?

Ce anume s-a fura?

Cine a descoperit furtul?

Ce detalii există?

Care este legislația în vigoare pe baza căreia o instanță de judecată a decis definitiv că s-a comis un furt calificat?

Care este calea legislativă prin care un proiect de lege ajunge cu adevărat lege votată și publicată în Monitorul Oficial?

Ce mecanisme Constituționale există pentru a împiedica abuzurile de putere?

• *Cine a plătit un anume sondaj de opinie?*

Sondajele de opinie sunt costisitoare iar cele pe teme politice sunt uneori diferite de cele comandate de companii pentru a studia piața unui produs sau serviciu. În cazul celor politice cifrele reale sunt ținute secret de către formațiunea politică finanțatoare iar apoi, în cârdășie cu firma de sondare a opiniei publice, alte rezultate false ajung la cunoștința noastră. Dacă aflăm cine a comandat sondajul, putem ști în ce fel a fost acesta falsificat pentru a se potrivi intereselor politice ale finanțatorilor.

În laboratoarele manipulatorilor se cunoaște cu claritate faptul că opinia publică este o masă uriașă de oameni cu interese diferite, cu capacități de înțelegere diferite și, până la urmă, cu educație diferită. Toate acțiunile de manipulare se bazează pe aceste slăbiciuni inerente maselor mari de oameni. La nivel individual omul este un mister însă masele largi de oameni sunt predictibile cu precizie matematică.

Din nenorocire tocmai aceste mase mari de oameni formează opinia publică iar aceasta generează voturi, hotărând astfel soarta cetățenilor unei țări. Dacă vrem să ne hotărâm singuri soarta și să luăm decizii bazate pe adevăr și certitudine atunci trebuie să ne educăm pentru a deveni imuni la manipulări.

Fiți mereu conștienți că nu vedeți cu ochii ci cu mintea. Cu alte cuvinte, după ce vă formați o opinie, în tot ce citiți, auziți, vedeți sau discutați veți căuta neîncetat să vă confirmați acea opinie deja formată. În acest fel deveniți mult mai rigizi în percepții și mai ușor de manipulat deoarece nu percepeți realitatea ci o reprezentare partizană a acesteia conform convingerilor voastre.

Acesta este motivul pentru care *propaganda* a fost, este și va rămâne regina neîncoronată a politicii. Nu uitați că sunteți cu toții prizonierii propriilor convingeri iar

dușmanii neamului românesc știu asta. De aceea vor încerca mereu să vă atragă de partea lor știind că de îndată ce începeți să credeți propaganda lor veți fi mult mai ușor de manipulat.

Revenind în final la subiectul capitolului, programul politic, hai să tragem concluzia ce se impune și anume că este o greșeală de amator să judecați oamenii politici exclusiv în funcție de bazaconiile pe care le scriu aceștia în programe pentru că nu există răspundere legală pentru promisiuni și niciodată nu-i veți putea trage la răspundere pentru promisiuni neonorate.

Mult mai util este să știți ce au făcut aceștia concret pentru neamul românesc în trecut, care sunt partenerii lor politici și ce au făcut și ei în trecut și care sunt sursele lor de finanțare.

În prezent spațiul politic este plin până la refuz de astfel de exemple de politicieni care promit de zeci de ani, care trăiesc bine de zeci de ani dar care nu au realizat nimic pentru români și care se pregătesc să deșarte din nou sacul cu promisiuni la alegeri.

Printre cei mai activi se află Mircea Geoană, Victor Ponta, Marcel Ciolacu, Liviu Dragnea, Ludovic Orban, Nicolae Ciucă, Eduard Hellvig, Adrian Năstase, Crin Antonescu, Traian Băsescu, Dan Barna, Dacian Cioloș, și armata de parlamentari și funcționari guvernamentali care scriu cu febrilitate programele politice care vor umple canalele media în curând.

Se va vorbi fără îndoială despre siguranța națională, despre pensii, despre salarii, despre spitale, despre drumuri, despre școli și despre tot ceea ce serviciile secrete știu că vă interesează datorită supravegherii digitale a spațiului public în care vă exprimați zilnic.

Toate aceste vorbe goale nu vor putea însă ajunge la voi decât cu ajutorul propagandei plătite pe care politicienii o fac în mass-media trădătoare. Aceasta are și ea numele ei celebre, la fel de vechi în promovarea politicienilor menționați și care vor fi foarte activi la alegeri. Printre ei se află Mihai Gâdea, Cosmin Prelipceanu, Cozmin Gușă, Ion Cristoiu, Sorin Roșca Stănescu, Robert Turcescu, Victor Ciutacu, Cristian Tudor Popescu, Ioana Ene Dogioiu, Andrei Pleșu, Marius Tucă și mulți alții nevăzuți care pun umărul cu sârg la menținerea la putere a elitei antiromânești.

Orice veți auzi, vedea sau citi din partea celor menționați trebuie comparat cu realitatea dezastrului românesc. Toți au trăit în România, toți au făcut politică și jurnalism în România și toți au fost aliați unii cu ceilalți timp de zeci de ani și singura întrebare pe care trebuie să v-o puneți atunci când vă promit ei sau vă explică ceva este următoarea, *”ce credibilitate mai au acești oameni dacă sub autoritatea și influența lor România a fost distrusă”*.

CAPITOLUL 9

PROFILUL POLITICIANULUI NAȚIONALIST

”Un politician se gândește la viitoarele alegeri pe când un om de stat se gândește la viitoarea generație”

James Freeman Clarke

Începem și acest capitol cu o întrebare, *cum arată politicianul ideal?*

O întrebare aparent ușoară la care însă foarte puțini dau răspunsuri corecte. Așa cum am discutat în capitolul despre educație și despre natura umană oamenii sunt emotivi, iraționali și superficiali iar alegerea politicianului preferat nu face excepție de la aceste reguli.

Iată încă o sumă de întrebări care complică și mai mult problema aceasta:

Are profilul politicianului ideal ceva de-a face cu originile acestuia?

Are ceva de-a face poate cu nivelul său de instruire?

Poate că importante sunt abilitățile cerute de munca de zi cu zi din primărie, din parlament sau din guvern?

Ce anume definește un politician ”eficient”?

Oricât de multe întrebări ne punem despre profilul ideal al politicianului o altă întrebare este în realitate prima la care trebuie să dăm răspuns pentru că fără acest răspuns toate celelalte de mai sus sunt inutile.

Această întrebare este următoarea, *știe poporul cu ce se ocupă în realitate un politician?* Știți voi cu ce se ocupă primarul, președintele consiliului județean, senatorul, deputatul sau ministrul vostru?

Aici trebuie să începeți creionarea profilului pentru că doar știind ce i se cere să facă și apoi comparând fișa postului cu abilitățile sale personale puteți decide dacă o persoană este potrivită pentru rolul de om politic.

Fără să fie necesar să intrăm în detalii putem spune cu certitudine că orice om politic, odată ales, va fi nevoit să muncească non stop. Acesta va trebui să citească și să înțeleagă mii, chiar zeci de mii de pagini de proiecte legislative, proiecte de hotărâri de consiliu local, județean sau de guvern sau analize și sinteze pregătite de echipele politice respective. Aceste proiecte au un caracter extrem de divers deoarece privesc toate domeniile de activitate din viața cetății. Astfel într-o zi omul nostru politic poate avea de studiat un proiect de lege referitor la agricultură, în altă zi apare un proiect referitor la relațiile internaționale apoi altul referitor la industria construcțiilor, la educație, la sănătate, la transporturi și la toate celelalte domenii de activitate din economie.

În primărie, în parlament și în ministere se discută în fiecare zi zeci de proiecte de legi și de hotărâri și fiecare dintre acestea are zeci de pagini de expunere de motive, forma inițială și anexe. De aceea este nevoie de o gândire analitică și critică, o experiență de viață îndeajuns de bogată încât să ofere o privire de ansamblu asupra societății și o înțelegere a contextului în care se găsește fiecare proiect sau document ce trebuie analizat.

O altă activitate zilnică va fi aceea de negociere pentru obținerea rezultatelor dorite în ceea ce privește respectivele documente menționate. Fiecare partid reprezintă interesele unor grupuri de presiune formate din oameni de afaceri și de aceea de multe ori se dau adevărate bătălii pentru fiecare articol de lege sau hotărâre de guvern și aici intervine această necesitate de a fi un negociator abil.

Totodată atunci când omul nostru politic nu se află la primărie, la parlament sau la guvern acesta este în teritoriu pentru a se întâlni direct cu oamenii din comună, din oraș sau din minister. Pentru astfel de întâlniri este nevoie de abilități avansate de comunicare, de răbdare și de empatie pentru că doar așa se poate realiza un nivel eficient de contact cu publicul.

Tot omul nostru politic este mereu vânat de presă deoarece jurnaliștii au nevoie de știri din zona politică. De aceea politicianul trebuie să fie capabil să întrețină o relație bună cu mass media, să stabilească un raport pozitiv cu jurnaliștii, să știe tot ce se întâmplă în comuna sau în orașul său și să formeze o relație de ajutor mutual cu anumite canale media.

Alt aspect cert este acela că în activitatea politică omul nostru deține puterea și de aceea este în permanență curtat de o sumedenie de oameni de afaceri care vor să-i cumpere bunăvoința și susținerea pentru diferite proiecte de afaceri. Acestora li se adaugă familia politicianului, prietenii acestuia și cunoscuții care vor să intre în contact cu el în permanență. Pentru a face față tuturor acestor presiuni politicianul trebuie să fie integru, curat la suflet și capabil să întrețină relații corecte atunci când interacționează cu aceste persoane. Trebuie deasemenea să fie extrem de bun organizator pentru că fără asta fiecare zi va fi un haos iar randamentul său va suferi în permanență.

La lista aceasta deja lungă se adaugă hărnicia, spiritul de echipă, simțul umorului, relațiile de colaborare cu membrii altor partide sau formațiuni civice și un interes autentic pentru tot ce este românesc pe lume.

Din cele prezentate se poate trage concluzia că profilul omului politic indică un fel de supraom în comparație cu poporul neinstruit, superficial și irațional. Psihologul britanic Jon Sutton a studiat îndeaproape acest subiect pentru a afla care este profilul ideal al politicianului modern și a ajuns la aceleași concluzii.

Astfel omul politic ideal este un om educat, excelent comunicator și organizator, are abilități intelectuale deosebite, este bun negociator, are gândire critică, are valori morale înalte, este foarte muncitor și își iubește semenii.

Aici se sfârșește însă idealul politic și începe lumea reală pentru că acești supraoameni trebuie aleși din popor, acel popor neinstruit, superficial și irațional, și pe deasupra chiar acel popor trebuie să judece critic, să caute cu sârguință și să sprijine doar pe acești supraoameni.

Descoperim astfel marele paradox al tuturor statelor democratice și anume acela că poporul care este irațional, superficial și neinstruit este chemat să-și aleagă lideri dintre oamenii politici raționali, profunzi și instruiți adică modele de viață complet diferite de ei.

Credeți că este posibil așa ceva? Credeți că are alegătorul obișnuit abilitățile necesare pentru a alege în cunoștință de cauză atât timp cât el nu este la acel nivel, nu are prieteni sau colegi la acel nivel și nu are exercițiul analizei critice? Credeți că în prezent știe alegătorul să analizeze corect abilitățile enumerate atunci când i se pune în față o listă cu zeci de nume de candidați despre care nu a auzit niciodată sau a auzit doar cu câteva zile înainte de alegeri?

Dacă privim situația obiectiv observăm un paradox electoral pe care nimeni nu-l bănuiește și anume acela că cei care votează nu au abilitățile necesare pentru a vota și astfel cei votați de ei ajung la putere pe criterii total diferite.

Această adevărată prăpastie socială existentă între electorat și elita politică reprezintă patul germinativ ideal pentru minciunile electorale pentru că omul neinstruit, emotiv și superficial nu poate lua decizii informate ci se ia după discursuri frumoase, oameni carismatici și aparențe strălucitoare.

Înainte de a merge mai departe ne vom opri pentru a analiza propriile reflexe, propria metodă de judecată atunci când analizăm performanța unor oameni politici.

Întrebarea cea mai importantă este *cu ce ochi privim și analizăm un om politic?* Răspunsul este foarte grăitor și explică dezastrul de la urne acolo unde poporul invariabil alege prost.

Miza existentă în jocul politic are un singur nume iar acesta este *încrederea*. Încredere că va fi om bun, încredere că va face ce a promis sau încredere că este competent.

Cu toții exact asta căutăm atunci când judecăm prestația unui politician, discursul său și promisiunile programului său politic. Încrederea este însă de cele mai multe ori doar "un sentiment", o emoție pe care încercăm să o raționalizăm în fel și chip și despre asta vom vorbi acum pentru că de cele mai multe ori la oamenii neinstruiți asta este doar o capcană.

Vom lua în discuție câteva profesii pentru a vedea cum privește fiecare atunci când analizează oferta politică.

Prima regulă este cea confirmată de natura umană și spune că oameni se compară în permanență cu ceilalți din jurul lor pentru a evalua atitudini, abilități și trăsături de caracter. De obicei însă fac asta cu oameni din aceeași pătură socială, cu cei din jurul lor și cu cei cu care intră cel mai des în contact.

Psihologul american Leon Festinger a lansat această teorie în 1954 și a explicat mecanismele prin care oamenii se compară în permanență cu ceilalți. Astfel oamenii compară aspectul lor fizic cu cel al vedetelor, abilitățile lor profesionale cu cele ale colegilor de muncă și situația materială cu a celor apropiați lor. Oamenii se compară pe toate cele trei direcții, se compară cu cei percepuți drept inferiori, se compară cu egalii lor și cu cei percepuți drept superiori.

Mai mult decât atât noi oamenii tindem să căutăm aspecte cu care suntem familiari, domenii de activitate pe care le cunoaștem și fapte care seamănă faptelor noastre. Cu alte cuvinte încercăm în mod irațional să ne comparăm mereu cu omul politic ce vine în fața noastră cu un discurs. Într-un anume fel urmărește un discurs un profesor de limba română și în cu totul alt fel urmărește același discurs un profesor de sport. Profesorul de limba engleză va căuta fluenta în exprimare pe când profesorul de sport va observa imediat dacă vorbitorul este gras sau este slab iar aceste criterii vor determina prima impresie. Dacă aceasta este favorabilă atunci privitorii vor fi tentați să și *creadă* ce spune vorbitorul exclusiv datorită familiarității lor cu argumente complet diferite de subiectul discursului.

În același fel un bărbat în vârstă de 75 de ani va privi altfel decât o femeie de 30 de ani, primul căutând elemente tradiționale pe când femeia observând inițial trăsăturile fizice și îmbrăcămintea vorbitorului. Tot așa un țăran va privi discursul cu alți ochi decât un orașan rezident chiar în orașul vorbitorului, grașii vor aproba pe cei grași iar slabi pe cei slabi, pletoșii pe cei cu plete iar cheii pe cei cu chelie, cei cu carte pe cei cu facultate iar cei fără liceu pe cei needucați.

Această discrepanță dintre nivelul de instruire al votanților și nivelul politicienilor dă naștere unor reflexe de gândire superficiale. Astfel pentru omul neinstruit oricine are facultate apare ca un soare pe cer iar această admirație a omului needucat suplinește inabilitatea sa de a gândi critic și de a observa că o educație profesională într-un domeniu îngust de activitate nu este deloc suficientă pentru a acoperi toate abilitățile necesare despre care am discutat aici și în niciun caz nu este dovada curățeniei sufletești și a iubirii de neam românesc.

În același fel dacă un politician folosește cuvinte greu de înțeles de către omul needucat atunci acesta din urmă decide că omul politic este priceput nevoie mare pentru că, nu-i așa, vorbește frumos, vorbește bine.

Folosind acest model puteți să vă imaginați spectrul uriaș de așteptări, comparații și înțelegere și deși un singur om vorbește mulțimii fiecare om din acea mulțime va percepe mesajul în funcție de educație, interes personal și valorile sale morale.

De aceea la întrebarea "cum arată politicianul ideal" în realitate poporul nu poate răspunde corect pentru că marea masă populară nu are abilitățile necesare pentru a cântări pe candidați la nivel individual dincolo de cele zece porunci biblice și chiar și atunci când o face rezultatul este dictat de circumstanțele personale ale omului simplu.

Refrenul omului simplu este mereu simplist, alesul trebuie să nu mintă, să nu fure și să-și iubească aproapele însă chiar și aceste standarde aparent universale sunt în realitate înțelese de fiecare foarte diferit în funcție de propria experiență de viață. Cinstea unui hoț este diferită de cea a unui om curat la suflet, onestitatea unui patron de afacere care fură taxe este diferită de cea a unui angajat la stat care își respectă statutul moral, iubirea de semenii a unui orfan crescut în abuzuri este diferită de cea a unui copil privilegiat și îngrijit cu iubire de părinții săi.

Simțind vulnerabilitatea acestor oameni neinstruiți politicienii le dau acestora în campania electorală exact ce vor adică promit să nu mintă, să nu fure și sa-și iubească aproapele iar omul neinstruit și emotiv traduce în felul său aceste himere, se ia după

fentele din campania electorală și pune ștampila cu frenezie pe toți ticăloșii și borfașii partidelor tradiționale iar peste patru ani se plânge că rămâne tot sărac, tot incult și tot superficial.

Problema se află în lipsa unui standard unic pe care cu toții să-l folosească atunci când compară promisiunile politicianilor care le cerșesc votul. Dacă oamenii ar fi cu toții conștienți de această imensă subiectivitate dată de circumstanțele personale atunci ar putea să-și ridice nivelul civic și politic educându-se și punându-și întrebarea ”cum pot să-i aduc pe toți la același numitor comun?” în așa fel încât să pot decide în cunoștință de cauză cui îi dau încrederea mea atunci când toți promit luna de pe cer. Adică atunci când toți au programe politice care promit același lucru cum îi departajezi, cui îi dai încredere, pe cine crezi?

Soluția acestei probleme este privirea în trecutul politicianului respectiv în așa fel încât să vezi dacă ce promite astăzi este o continuare a muncii și a realizărilor sale din trecut sau doar o promisiune deșartă și foarte diferită de activitățile sale trecute. Pentru a putea face acest lucru este însă nevoie de educație. Acesta este motivul pentru care a apărut nevoia unui curs politic naționalist, pentru a vă educa îndeajuns de mult încât să puteți apoi analiza rațional trecutul tuturor celor care vă promit marea cu sarea.

În lumina tuturor celor discutate se desprinde o concluzie importantă și anume aceea că pentru a alege corect poporul trebuie să fie el educat întâi și abia apoi acesta poate spera că își va putea alege liderii în cunoștință de cauză.

Un analfabet funcțional, așa cum sunt în prezent 50% dintre tineri, nu poate decide dacă un candidat poate citi și înțelege un proiect de lege format din sute de pagini și anexe sau dacă acesta este bun negociator.

Un om total irațional care-și trăiește viața dominat de emoții nu poate discerne care candidat este rațional și ia decizii înțelepte.

Un om superficial care se mulțumește cu sloganele aruncate de televiziuni și cu titlurile de pe facebook nu poate observa dacă un candidat are abilități intelectuale deosebite.

Un om care trăiește doar din datorii, care minte și căruia nu-i pasă de familia sa nu poate judeca valorile morale ale unui candidat la alegeri.

În fine, un om leneș care evită munca și care trăiește doar pe scurtături nu poate aprecia dacă un candidat este harnic, dacă muncește din greu și dacă este ambițios.

Folosesc aceste exemple pentru a ilustra situația tragică în care se află în prezent electoratul român de la care suveraniștii așteaptă salvarea și izbăvirea. La alegeri va fi nevoie și de candidați excepționali dar și de votanți excepționali pentru că dacă votanții sunt mediocri, ignoranți și superficiali atunci aceștia vor cădea foarte ușor în plasa manipulatorilor de profesie care le vor promite cu ușurință programe politice pompoase beneficiind de toate resursele financiare necesare pentru a face ca totul să arate frumos și atrăgător pentru poporul neinstruit.

Dacă vreți să puteți face o alegere informată atunci voi ca popor trebuie să vă formați o idee foarte clară despre cum arată un astfel de om politic ideal adică un om educat, excelent comunicator și organizator, cu abilități intelectuale deosebite, cu gândire critică, cu valori morale înalte și care este foarte muncitor și își iubește semenii.

Toate acestea le veți găsi doar în voi și doar încercând să vă trăiți viața așa cum aveți pretenția ca oamenii voștri politici să o trăiască pe a lor.

Secretul succesului vostru ca alegători este să înțelegeți că absolut toți oamenii politici pe care-i veți vota trebuie să fi trăit deja ca supraoameni înainte de a veni în fața voastră să vă ceară votul.

Excelența în viață nu începe după ce-i alegeți ci cu mult înainte de asta.

De aceea candidații voștri trebuie să poată arăta că în trecut au fost supraoameni și nu doar să vă promită că dacă îi alegeți vor deveni peste noapte eroii pe cal alb pe care-i visați voi.

Cereți-le așadar să vă arate ce au făcut în trecut pentru a-și dovedi toate abilitățile pe care le-am discutat aici. Au fost buni comunicatori? Cereți exemple. Au fost buni organizatori? Cereți exemple. Au fost buni negociatori? Cereți exemple. Au avut gândire critică? Cereți exemple. Au fost buni români? Cereți exemple. Au muncit cu îndârjire? Cereți exemple. Au fost curați la suflet? Cereți exemple. Au avut abilități intelectuale deosebite? Cereți exemple. Au avut valori morale înalte? Cereți exemple.

Așa și nu altfel se pregătește votul, luptând pentru a vă cunoaște candidații. Nu mai votați liste opace făcute de păpușari externi care vă bagă pe gât toate otrepele care au făcut bani din jaf și care și-au plătit locul în parlament. Luați listele la puricat și cereți-le candidaților să vă dovedească în ce fel îi recomandă trecutul, în ce fel au fost deja supraoameni și ce alte persoane îi recomandă.

Căutați lista cu partidele politice înregistrate la tribunal și căutați siturile lor pe internet, căutați activitatea lor pe platformele sociale consacrate, intrați în dialog cu ei și puneți-le toate întrebările de mai sus. În acest fel veți descoperi foarte mulți politicieni care nu sunt promovați de mass media trădătoare și nu veți mai putea spune că ”nu ați avut cu cine vota”. Oferta politică este mult mai bogată decât vă lasă să credeți elita antiromânească aflată la putere de zeci de ani.

Sunt sigur că ați observat deja că folosind modelul meu civic și politic voi alegătorii, voi oamenii politici noi, aveți mult mai mult de muncă înainte de alegeri însă vă asigur că roadele acestei munci sunt fabulos de bogate pentru că dacă faceți cum vă spun eu veți avea politicieni destoinici care vor lupta pentru voi și împreună cu voi iar jaful și bătaia de joc pe care o suportați astăzi vor fi de domeniul trecutului.

Nu uitați niciodată lecția de astăzi și anume că pentru a vă putea alege lideri supraoameni trebuie mai întâi să fiți voi supraoameni pentru că până la urmă în societățile puternice și prospere politicienii nu sunt decât niște simpli angajați publici aflați în slujba voastră și nu invers cum este acum în România. Fiți voi stăpâni altfel angajații plătiți de voi vor continua să fie stăpânii voștri.

CAPITOLUL 10

ELEMENTE FUNDAMENTALE DE GEOPOLITICĂ. RELAȚII INTERNAȚIONALE

"Diplomația este arta de a spune -ce cățel drăguț- până când găsești o piatră"

Will Rogers

Iată-ne ajunși la ultimul capitol al cursei noastre cu obstacole, capitolul care întredeschide ușa către politica mare, către interdependențele existente la nivel internațional și către acel adevăr pe care îl simțim și anume că suntem cu toții cetățeni ai planetei Pământ.

Încep ca de obicei cu o întrebare și vă rog să încercați să răspundeți la ea înainte de a continua.

Ce credeți că este Geopolitica?

În termeni populari, așa cum spunea profesorul american de științe politice James Kurth de la celebra universitate Swarthmore din Pennsylvania, *geopolitica este disciplina ce studiază realități și mentalități din localități*. Această exprimare simplă este însă extrem de bogată în semnificații și este traducerea definiției academice care spune că *geopolitica este studiul relațiilor internaționale dintre state prin prisma istoriei, geografiei și culturii fiecărui stat*.

Nimeni nu mai poate trăi astăzi complet izolat de lume pe modelul folosit de Japonia care între secolele al XVII-lea și al XIX-lea, în perioada cunoscută sub numele de Edo, în timpul șogunatului lui Tokugawa Ieyasu, timp de 250 de ani s-a izolat aproape complet de lume.

Tehnologia a desființat granițele tradiționale în multe domenii și rațiuni comerciale și de apărare împing mereu statele lumii, de voie sau de nevoie, unele în brațele celorlalte.

Din aceste interacțiuni se nasc raporturi pozitive dar și raporturi negative și niciuna dintre crizele despre care aflați din presă nu apare din neant. Chiar dacă la prima vedere acestea vă sunt prezentate ca și consecințe ale unor incidente recente în realitate ele au rădăcini în istorie, izvorăsc din moștenirile culturii locale și, desigur, sunt prizonierele realităților geografice zonale. Termenul de "prizonier", folosit și în titlul unei lucrări excelente despre geopolitică, mă refer la "Prisoners of Geography", în limba română tradus ca "Prizonierii Geografiei" al cărei autor este jurnalistul britanic Tim Marshall, este foarte relevant deoarece limitările geografice nu pot fi schimbate direct și de aceea statele trebuie să se adapteze acestor realități naturale.

Există motive profunde pentru care lumea contemporană se confruntă cu conflicte și rivalități între state, ca de exemplu între Rusia și Ucraina, între Turcia și Siria, sau între Iran și Arabia Saudită, chiar și între Statele Unite și China. În mod similar, există motive pentru care rareori discutăm despre posibilitatea unor tensiuni între

Madagascar și Noua Zeelandă sau Kazahstan și Chile. La nivel mondial există astăzi peste cincizeci de conflicte militare însă mass media alege să vorbească doar despre foarte puține iar asta spune enorm de multe despre calitatea informației și despre echidistanța jurnaliștilor.

Acum că știm ce este geopolitica hai să vedem câteva exemple cu ajutorul cărora să înțelegem importanța geografiei în relațiile dintre state.

Zonele bogate în resurse naturale precum gaze și petrol au fost întotdeauna râvnite de marile puteri și de aceea statele din Orientul Mijlociu sunt afectate de conflicte nesfârșite finanțate de alte state puternice care vor să controleze acele resurse. Situația este identică și în cazul Venezuelei în nordul Americii de Sud și în cazul Nigeriei în Africa Centrală sau Algeriei în Nordul Africii.

Un alt exemplu sunt rutele comerciale care traversează state învecinate și care la fel atrag marile puteri. În această categorie putem include Canalul de Suez din Egipt care oferă acces din Marea Roșie în Marea Mediterană legând astfel Sudul Global de Nord, apoi avem Canalul Panama din țara cu același nume și care face trecerea din Oceanul Pacific în Oceanul Atlantic. Strâmtoarea Hormuz de la Golful Persic de asemenea joacă un rol geopolitic uriaș fiind cea mai importantă cale de acces a petrolului din zona Golfului.

Tot la acest capitol includem conductele petroliere și de gaze naturale pentru că zonele în care acestea traversează diferite state sunt mereu prilej de dispute politice. Un exemplu foarte bun este povestea celor două conducte de gaze naturale, prima între Qatar și Bulgaria iar cea de-a doua între Iran și Grecia. Ambele conducte urmăreau să aducă gaze naturale ieftine din zona Golfului Persic dar aceste proiecte aveau nevoie de aprobarea și cooperarea Siriei deoarece conductele treceau pe teritoriul sirian controlat de președintele Bashar al Assad. Dacă gazul din Orientul Mijlociu ar fi ajuns în Europa atunci interesele economice ale Rusiei ar fi fost compromise știindu-se că 80% din gazul produs de Gazprom era vândut în Europa. Aceste interese comerciale au condus la un conflict uriaș în Siria ca și țară de tranzit a celor două conducte iar implicarea mai multor state în conflictul militar din Siria este făcută conform intereselor legate de aceste rute comerciale.

Chiar și schimbările climatice joacă un rol important în relațiile dintre state pentru că uneori sursele de apă ale unui stat izvorăsc în amonte în alt stat. Kuwait de exemplu își asigură apa 100% din exterior depinzând de țări îndepărtate precum Franța, Italia și Norvegia pentru asta.

Un ultim dar important element îl reprezintă formele de relief, componente extrem de importante atunci când vorbim despre geopolitică. De exemplu câmpia existentă în Europa de Nord reprezintă o uriașă amenințare pentru Rusia deoarece trupe militare inamice pot traversa cu rapiditate acea zonă iar lipsa munților face imposibilă o apărare coerentă. Exact în acest fel a fost atacată Rusia de două ori deja în istoria recentă a omenirii, în secolul al XIX-lea de către armatele franceze conduse de Napoleon Bonaparte și din nou în secolul al XX-lea de către armatele germane ale lui Adolf Hitler.

Un alt exemplu diametral opus îl reprezintă lanțul muntos dintre China și India care face aproape imposibil un conflict armat direct în acea zonă deși ambele state sunt angajate în conflict în multe alte feluri. Europa este un ultim exemplu grăitor, aceasta reușind să se dezvolte mult mai repede decât alte regiuni ale globului datorită rețelei sale de râuri și fluvii care au contribuit la creșterea comerțului pe apă.

Un alt element geopolitic important este cel demografic, lipsa resurselor umane sau prezența unor etnii străine care devin majoritare. Țări ca România, Irlanda, Armenia, Liban, Siria, Palestina și Irak au pierdut milioane de locuitori în timp ce altele precum Statele Unite ale Americii, Marea Britanie, Franța, Spania, Germania și Suedia se confruntă cu probleme majore din pricina comunităților formate din imigranți. Și în cazul statelor părăsite și în cazul statelor adoptive guvernele trebuie să adopte măsuri speciale pentru compensarea lipsei de productivitate sau creșterea costurilor legate de serviciile comunitare. Statele cu imigrație masivă se confruntă cu creșterea pericolului ca anumite regiuni să devină greu de guvernat datorită diferențelor culturale și de limbă.

Ca o primă concluzie putem spune că fiecare stat are un anumit profil geopolitic și că acest profil dictează relațiile internaționale în care se angajează statul respectiv.

Înarmați cu această concluzie hai să analizăm situația României din punct de vedere geopolitic.

O primă observație foarte interesantă este dispunerea teritoriului României în jurul arcului Carpatic, situație care face ca nicio regiune a țării să nu fie protejată de munți împotriva atacurilor din exterior. În sud există Câmpia Română, în est Câmpia Moldovei iar în vest Ardealul deluros. Pentru a înțelege mai bine acest mare handicap imaginați-vă celebra stemă a firmei de automobile Mercedes. Ei bine munții Carpați sunt așezați asemănător acelei stele în trei colțuri iar cele trei regiuni românești sunt așezate dincolo de munți adică fără protecție naturală muntoasă la granițele externe.

Această realitate geopolitică ne-a cauzat multe dureri de cap în istorie pentru că niciuna dintre cele trei regiuni nu poate fi apărată ușor. Transilvania a fost atacată și a intrat sub stăpânire maghiară și apoi Austro-Ungară, Muntenia a fost atacată de imperiul Otoman pe când Moldova a fost atacată de imperiul Otoman și cel Ruses. Astfel teritoriul României s-a aflat mereu într-un echilibru precar iar guvernanții au avut nevoie de o diplomatie strălucită pentru a supraviețui între imperii, între imperiile Austro-Ungar, Otoman, Rus și cel German.

Țara noastră s-a aflat în permanență într-o luptă surdă pentru supraviețuire iar prezentul nu este foarte diferit. Datorită acestor riscuri regionale statul român a căutat alianțe cu puteri garante rezultatul fiind apartenența noastră la N.A.T.O. și la Uniunea Europeană. Tragedia noastră este că aceste garanții de securitate sunt cu totul iluzorii, N.A.T.O. fiind doar un nume pompos pentru brațul armat al S.U.A. iar Uniunea Europeană nefiind altceva decât o uriașă piață de desfacere pentru Germania și pentru Franța.

Astăzi imperiile coloniale reprezentate de Organizația Tratatului Atlanticului de Nord, pe scurt N.A.T.O. își stabilesc în mod agresiv baze militare și zone de influență pe aliniamentul format din țările baltice, Estonia, Letonia și Lituania în nord alături de

Polonia și România în centru și spre sud apropiindu-se în felul acesta din ce în ce mai mult de Rusia. La rândul său Rusia face tot ce poate pentru a păstra o zonă de siguranță prin Belarus, Ucraina și Republica Moldova iar țara noastră se află chiar la granița acestei noi bătălii între giganți.

A doua observație legată de teritoriul României este accesul nostru la comerțul maritim mondial prin porturile fluviale și maritime cu acces la Marea Neagră, cel mai important dintre acestea fiind portul Constanța. Acest avantaj aduce însă cu sine un risk de securitate deoarece importanța strategică a Mării Negre a fost, este și va fi mereu disputată de două mari puteri regionale și anume Rusia și Turcia, ambele interesate în rutele comerciale ce se deschid prin strâmtorile Bosfor și Dardanele către Marea Mediterană. Poziția geografică a portului Constanța a atras puterea de la Washington care a amplasat în zonă o bază N.A.T.O. echipată cu rachete Patriot și Aegis, dealtfel singura zonă echipată cu instalații militare americane în toată Marea Neagră.

Deasemenea în contextul conflictului militar dintre Ucraina și din Rusia interesul Statelor Unite ale Americii pentru zona Mării Negre a crescut considerabil și de aceea au crescut și riscurile pentru România deoarece pentru a se proteja Rusia trebuie să controleze Marea Neagră în timp ce Turcia vrea să tragă maximum de foloase din controlul celor două strâmtori protejate de Convenția de la Montreaux. Aceasta limitează accesul vaselor militare însă SUA nu fac parte din convenție ceea ce complică enorm situația.

O mențiune separată se cuvine situației infrastructurii românești în special cea referitoare la absența autostrăzilor. Nu mai este un secret pentru nimeni că statul român nu este lăsat să dezvolte o astfel de rețea din motive strategice impuse din afară. Dată fiind proximitatea Rusiei și teama S.U.A. că rușii pot traversa rapid teritoriul țării noastre politica regională impune blocarea oricăror proiecte coerente de dezvoltare a celor 3.000 de kilometri de autostradă necesari pentru dezvoltarea României. În mod paradoxal această decizie afectează chiar firmele multinaționale care însă nu pot schimba dictatul colonial existent.

O altă dimensiune importantă a situației geopolitice din România o reprezintă aspectul economic privit prin prisma resurselor naturale importante și a capitalului existent în România. Resurse naturale precum gazul natural din Marea Neagră, fondul lemnos, resurse minerale și zăcămintele de metale rare fac obiectul unui atac permanent din exterior pentru exploatare în folosul străinilor iar aceste influențe afectează statul român în foarte multe feluri. Capitalul românesc a fost pulverizat și în prezent sectoarele industriale de vârf sunt complet controlate de străini. Din punct de vedere geopolitic această realitate implică dominația factorului extern în guvern, în parlament și în justiție adică îngenuncherea completă a statului Român.

Astfel companiile multinaționale sunt foarte influente și au acces la vârful puterii din România schimbând legi și regulamente în favoarea lor, exportând profiturile și evitând orice răspunderi legale. În același fel aceste companii influențează decizii la nivel european și pun presiune pe guvernul de la București pentru a satisface interesele comerciale străine legate de resursele în discuție. Statul român este șantajat în permanență cu sancțiuni și cu retragerea finanțării dacă nu dă curs politicilor comerciale impuse de către cei care exploatează resursele României din exterior.

Se cunoaște foarte bine dezastrul exploatării gazelor naturale din Marea Neagră din care România nu rămâne cu nimic toți miniștrii și parlamentarii executând ordine externe și menținând cota redevențelor cuvenite la un nivel absolut ridicol de redus.

Exportul de masă lemnoasă este în aceeași situație companii străine controlând acest sector industrial și afectând astfel interesele României pe termen scurt, mediu și lung.

Un alt subiect de importanță geopolitică absolut covârșitoare în România este factorul demografic adică resursa umană disponibilă. Deși analiza geopolitică se concentrează în mod tradițional pe laturile economic și militar în realitate factorul uman este cel mai important pe termen lung în ceea ce privește competitivitatea între state. Două exemple sugestive demonstrează acest adevăr.

În anii 1850 populația Statelor Unite ale Americii era de 23 de milioane în timp ce Franța avea 36 de milioane de locuitori. Astăzi populația Statelor Unite este de 360 de milioane în timp ce Franța abia și-a dublat numărul de locuitori și se află la 67 de milioane, Marea Britanie are 67 de milioane de locuitori, Germania are 84 de milioane, Italia are 58 de milioane și Spania 47 de milioane de locuitori. Chiar și luate împreună toate aceste țări au mai puțini locuitori decât Statele Unite ale Americii.

Timp de peste un secol S.U.A. au avut o politică agresivă de atragere a resurselor umane de pe tot globul înțelegând că oamenii reprezintă de departe cel mai mare potențial creator.

În același fel și China, cu o populație de un miliard și jumătate de locuitori, a devenit o supraputere și împreună cu Statele Unite ale Americii conduc lumea în mod autoritar.

Privit în mod pragmatic, geopolitic, încă din vechime mai mulți oameni au produs mai mult deci au adus mai mulți bani prin taxe și deasemenea au contribuit la armate mai mari. În prezent o sănătate mai bună, o educație superioară și o hrană pe măsură au avut ca rezultat populații din ce în ce mai pregătite și mai longevive. La fel un climat de afaceri sănătos a încurajat creșteri economice uriașe.

Un caz particular îl reprezintă situația demografică a Rusiei care în ciuda faptului că deține cel mai mare teritoriu din lume are o populație foarte redusă în raport cu teritoriul, doar 150 de milioane de locuitori, iar asta afectează foarte mult capacitatea sa de dezvoltare.

În contrast dramatic cu aceste state România cunoaște cea mai mare emigrație pe timp de pace pierzând dintre granițele sale aproape 10 milioane de locuitori din cei aproximativ 30 de milioane de români care trăiesc în total în lume.

Deși numărul în sine deja spune multe în realitate un alt criteriu folosit la nivel internațional arată tragedia acestei hemoragii demografice și anume măsurarea creativității în raport cu alte state. Astfel din cele 16 milioane de patente de invenție și inovație existente la nivel mondial China controlează 3.6 milioane, Statele Unite ale Americii 3.3 milioane și Japonia 2 milioane adică peste 50% din totalul mondial iar în ceea ce privește cererile de înregistrare de noi patente în ultimii ani China are 700.000, SUA au 600.000 iar Japonia 500.000 de invenții, la nivel mondial primele 10 țări deținând 90% din creativitatea lumii. China, Statele Unite ale Americii, Japonia,

Coreea de Sud, Germania, Franța, Marea Britanie, Elveția, Suedia și Olanda sunt cele mai mari deținătoare și creatoare de invenții și inovații.

În comparație cu aceste adevărate superputeri intelectuale România a cerut în ultimii ani înregistrarea a 800 de patente din care doar 300 au fost aprobate, un rezultat care spune totul despre dezastrul demografic actual.

În ceea ce privește productivitatea România se află la nivelul de 12.000 de dolari S.U.A. pe cap de locuitor producând astfel 250 de milioane ca produs intern brut. Imaginați-vă la ce nivel s-ar afla acest produs intern brut dacă cei 10 milioane de români fugiți din țară ar produce pentru România și nu pentru alte țări.

În afară de adulții fugiți din țară trebuie luați în considerare și copiii ce se nasc în pribegie și care vor fi educați în alte culturi și cel mai probabil vor fi pierduți pentru totdeauna pentru cauza neamului românesc. Cei care încă se mint gândindu-se că pribegii trimit bani acasă trebuie să știe că de îndată ce familiile lăsate în România nu vor mai fi și banii vor înceta să mai vină iar copiii celor plecați vor crește în alte țări și nu vor mai avea niciun motiv să țină legătura cu România.

Pierderea bazinului demografic înseamnă astfel pierdere de *creativitate*, de *productivitate* și de *natalitate*, vectori esențiali pentru prosperitatea unui neam.

Impactul geopolitic este dramatic pentru că rațiunea de a fi a unui stat este reprezentată de binele cetățenilor săi iar relațiile internaționale stabilite de stat sunt direct legate de interesele populației.

Avem așadar informațiile necesare pentru a concluziona că din punct de vedere geopolitic România se află într-o situație nefericită atât din punct de vedere al limitărilor geografice cât și al politicilor economice și demografice din ultimele decenii.

Vom încheia acest capitol cu o serie de propuneri pentru suveraniști cu speranța că educați în felul acesta noua clasă politică va ști ce este de făcut pentru salvarea neamului românesc de la dispariție.

La nivel internațional soluțiile geopolitice fac parte din disciplina *Marii Strategii*, o sumă de acțiuni concepute pentru atingerea obiectivelor fundamentale ale unui stat și care sunt puse în practică prin *forță*, *presiune indirectă*, *diplomație*, *subterfugii* sau *orice alte metode* necesare atingerii obiectivelor propuse. Pentru atingerea obiectivelor sale statul folosește *orice mijloc politic, economic sau militar* conform legilor descrise încă din antichitate în lucrările generalului și istoricului atenian Tucidide, acesta scriind că la nivel de stat există doar măsuri raționale precum interesele concrete în timp ce dreptatea și etica sunt absolut irelevante.

Tot Tucidide scrie că statele mari își impun dorințele cu forța în timp ce statele mici, chiar dacă nu vor, trebuie să respecte aceste dorințe iar la nivelul statelor mici în realitate marea strategie se referă mai mult la evitarea înfrângerii și a distrugerii totale.

Cu alte cuvinte strategia relațiilor internaționale a statelor mici, cum este și România, a fost întotdeauna defensivă spre deosebire de cea ofensivă a marilor puteri. Datorită bazei reduse de impozitare statul român nu are resursele necesare pentru o armată numeroasă și bine echipată și de aceea nu-și poate apăra cu succes teritoriul în fața atacurilor unei mari puteri.

Din același motiv în lipsa unei forțe militare redutabile chiar și rezultatele eforturilor diplomatice bazate pe forță sunt foarte limitate. Din aceleași motive statele mici au capacități reduse în ceea ce privește culegerea de informații la nivel extern acest handicap contribuind la dificultăți majore în arena diplomatică.

Din aceste motive România ca stat mic are de ales între două strategii, ambele rezervate statelor mici. Prima strategie se referă la *neutralitate* în relațiile internaționale iar cea de-a doua se referă la identificarea de *domenii de nișă* în care România să devină foarte utilă marilor puteri care să fie astfel interesate să protejeze țara noastră.

Prima strategie, cea de neutralitate, cere statelor să nu intervină nici direct și nici indirect în conflictele internaționale conform prevederilor Convenției de la Haga din anul 1907. Problema neutralității este că protecția rezistă doar atât timp cât este permisă de către statele mari.

A doua strategie, cea de adăpost la umbra unor state mari, presupune servicii făcute acestora în schimbul protecției. În acest fel statele mari oferă protecție militară în schimbul unor servicii de mediere, expertiză tehnică, menținerea păcii, prevenirea conflictelor și dezvoltarea durabilă. O diplomatie competentă poate asigura statelor mici o poziție favorabilă în ecuația puterii regionale deoarece statele mari au mereu nevoie de stabilitate, de sprijin și de servicii auxiliare în zonele de influență.

În cazul României realitățile geopolitice fac aproape imposibilă o eventuală neutralitate mai ales că această opțiune funcționează doar cu bunăvoința marilor puteri. Mult mai eficientă este o politică de colaborare cu marile puteri regionale, însă o colaborare pe criterii onorabile și nu în genunchi așa cum a făcut România în ultimele decenii.

Pentru asta este însă nevoie de reformarea completă a diplomației românești pentru ca aceasta să poată dezvolta din nou relații internaționale utile statului român și nu statelor care ocupă în prezent România. Domeniul educației trebuie deasemenea reformat pentru că fără specialiști în domenii de vârf România nu are ce oferi la schimb marilor puteri pentru protecția intereselor zonale ale acestora. O școală competitivă reprezintă sursa permanentă de specialiști în domeniul I.T., de ingineri, de medici, de juriști și de diplomați care împreună pot construi un pachet de servicii prin care România să devină utilă uneia sau mai multor mari puteri care sunt active în colțul nostru de lume.

Am văzut deja că marile puteri din regiunea noastră sunt Rusia, Statele Unite ale Americii, Turcia și Germania, fiecare cu profilul său care dictează marea strategie folosită de acestea. Obiectivul Rusiei este securizarea unei zone tampon între ea și Europa în timp ce Statele Unite ale Americii vor încercuirea Rusiei cu baze militare N.A.T.O., Turcia vrea controlul Mării Negre în opoziție cu Rusia iar Germania vrea să-și asigure piețe de desfacere pentru economia sa uriașă.

România se află în centrul acestei agitații geopolitice internaționale și se află deja sub pulpana Statelor Unite ale Americii importând masiv produse Germane și sfidând Rusia de sub aripa americanilor. Din nenorocire pentru neamul românesc în prezent România nu are niciun fel de strategie a interesului național deoarece și parlamentul și guvernul și justiția sunt controlate de marile puteri rezultatul fiind că acestea din

urmă primesc imediat tot ce cer din averea românilor în formă de scutiri de taxe, de protecție a firmelor multinaționale de către serviciile secrete, de achiziții forțate de echipamente militare, de importuri la prețuri exorbitante, de împrumuturi externe cu dobânzi uriașe și de luări de poziție umilitoare și împotriva intereselor românești pe probleme internaționale care nu privesc România.

Dacă suveraniștii reușesc să preia puterea obiectivele fundamentale în relațiile internaționale sunt refacerea reputației diplomației românești, pregătirea de specialiști în domeniile de vârf ale comerțului internațional și refacerea din temelii a școlii românești pentru că doar așa vom putea repositiona statul nostru mic în creuzetul fierbinte al colțului nostru de lume.

Dacă relațiile internaționale sunt raționale, pur interesate și nemiloase atunci singura șansă a României este să redevină rațională, pur interesată și nemiloasă atunci când vine vorba de interesul neamului românesc și nu al altor neamuri care votează azi în parlament, decid în guvern și judecă în tribunale.

CONCLUZII FINALE

Acest manual de luptă politică suveranistă a fost imaginat ca o competiție cu zece obstacole, naționaliștii fiind alergătorii în timp ce globaliștii colonizatori sunt cei care plasează obstacole în calea primilor.

Așa cum am văzut unele obstacole sunt generate de lipsa educației personale în timp ce altele sunt legate de interesele elitelor economice, politice și militare.

Soluția propusă de acest manual este sintetizată în fraza de încheiere de mai jos care cuprinde cuvinte cheie ce se regăsesc în titlurile fiecărui capitol studiat. Punerea în aplicare a soluției de mai jos oferă din nou tuturor celor cu inima română speranța că nu este totul pierdut și că depinde de noi să schimbăm soarta României.

Dacă învățăm ce este *dreptatea* (capitolul 1) și aflăm *ce trebuie să știe un om educat* (capitolul 2) atunci putem începe să *comunicăm* și să ne *organizăm* (capitolul 3) pentru *construirea unor echipe eficiente* (capitolul 4) cu ajutorul cărora să *preluăm puterea în stat* (capitolul 5) prin *monitorizarea procesului electoral* (capitolul 7) și astfel să impunem la vârf *oameni politici curați la suflet, iubitori de neam și educați* (capitolul 9) ce vor reface *educația și diplomația românească* (capitolul 10).

SFÂRȘIT

BIBLIOGRAFIE

1. Republica. Platon
2. Dialoguri. Platon
3. Politicele. Aristotel
4. Etica Nicomahică. Aristotel
5. Retorica. Aristotel
6. Procesul lui Socrate. Platon
7. Istoria Războiului Peloponesiac. Tucidide
8. Meditații. Marcus Aurelius
9. Despre Îndatoriri. Marcus Tullius Cicero
10. Scrisori către Luciliu. Seneca
11. Prințul. Niccolo Machiavelli
12. Spiritul Legilor. Charles de Montesquieu
13. Leviatan. Thomas Hobbes
14. Două tratate despre guvernare. John Locke
15. Contractul Social. Jean-Jacques Rousseau
16. Avuția Națiunilor. Adam Smith
17. Scrisorile Federaliste. Alexander Hamilton, James Madison, John Jay
18. Drepturile Omului. Thomas Paine
19. Despre Libertate. John Stuart Mill
20. Arta Războiului. Sun Tzu
21. O Teorie a Dreptății. John Rawls
22. 1984. George Orwell
23. Ferma Animalelor. George Orwell.
24. Brava Lume Nouă. Aldous Huxley
25. Revolta lui Atlas. Ayn Rand
26. Cele 48 de Legi ale Puterii. Robert GREENE
27. Cum se Fabrică Consensul. Edward Herman
28. De ce se Prăbușesc Națiunile. James Robinson, Daron Acemoglu
29. Capitalul. Karl Marx

30. Lupta Mea. Adolf Hitler
31. Utopia. Thomas More
32. Reflecții legate de Revoluția Franceză. Edmund Burke
33. Ciocnirea Civilizațiilor. Samuel Huntington
34. Cum să Înțelegi Puterea. Noam Chomsky
35. Constituția Statelor Unite ale Americii
36. Despre Război. Carl von Clausewitz
37. Tao Te Ching. Lao Tzu
38. Critica Rațiunii Pure. Immanuel Kant
39. Datoria Nesupunerii Civice. David Thoreau
40. Despre Dreptate. Michael Sandel
41. Protocol. Puterea Diplomatiei. Capricia Penavic Marshall
42. Diplomatie. Henry Kissinger
43. Prizonierii Geografiei. Tim Marshall
44. Despre Elite. C Wright Mills
45. Cel mai Mare Secret. David Icke
46. Ghid Explicativ al Marilor Conspirații. David Icke
47. Nebunia Mulțimilor. Charles Mackay
48. Paradoxul Cimpanzeului. Steve Peters
49. Inteligența Emoțională. Daniel Goleman
50. Despre Marea Strategie. John Lewis Gaddis